

Giới thiệu Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại

Thể loại: Điền văn, 3s.

Editor: Linh.

Couple: Lý Thanh Liễu ♥ Lâm Trâm

Đứa con cả của nhà địa chủ ở Lý gia câu đã chết trên sa trường mười năm trước, hài cốt không còn.

Mười năm sau, Lý Thanh Liễu nàng cùng hân kết minh hôn, đã chuẩn bị làm quả phụ đời này.

Không ngờ sau khi thành hôn ba tháng, tướng công chết trận của nàng lại trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Minh hôn

Ban đêm, Lý Thanh Liễu ngồi may vá quần áo dưới ánh đèn, đệ muội đều đã ngủ say, trong phòng yên tĩnh.

Cách vách, tiếng khóc đứt quãng đè nén của Chu thị nương nàng truyền đến. Nàng nhủ may nghe một lát, rốt cục không thể lại tiếp tục may vá được nữa, thở dài, thu lại kim chỉ thêu.

Từ tháng trước sau khi cha nàng bị xe bò cán gãy hai chân, chuyện như vậy thường xảy ra.

Nhà nàng điều kiện không tốt, khi ở riêng chỉ chia được hai mẫu ruộng cấy, ba gian nhà cỏ.

Cũng không phải do gia gia nãi nãi nàng bất công, mà là trong nhà vốn cũng không có gì đáng tiền, chỉ có chút gia sản như vậy, còn là tổ tiên mấy đời từng chút từng chút một tích góp được từ trong đất ra.

Vốn cha nàng y vào thân thể khỏe mạnh, còn thuê nhà người ta mấy mẫu để trồng, quanh năm suốt tháng trừ thuế ruộng đất, chỉ còn thừa lại chút lương thực đủ sống qua ngày, cuộc sống tuy eo hẹp nhưng cũng vẫn có thể tiếp tục trôi qua.

Tháng trước thu hoạch vụ mùa, cha nàng mượn xe bò nhà người ta để vận chuyển kê, ai ngờ xe bò lật, đôi chân ông bị áp dưới xe bò.

Đại phu trong thôn nói chân của cha nàng nếu muốn chữa khỏi ít cũng cần 30 lượng bạc, còn phải tìm đại phu của Hồi Xuân đường ở trấn trên về bó xương mới có thể nắm chắc khỏi hẳn, bằng không nửa đời sau phải nằm liệt trên giường.

30 lượng, số bạc này đối nhà bọn họ mà nói có ý vị như thế nào?

Trong nhà hàng năm gieo trồng 5 mẫu đất, trừ thuế phụ thu, cuối năm quy đến nhà mình ước chừng được bảy tám trăm cân kê, 50 cân kê năm trăm văn, tổng cộng chính là 4 lượng bạc, đây là khoản thu vào chính của nhà bọn họ. Thêm nàng nương nàng cùng với muội muội làm chút thuê thùa may vá, thời điểm tốt nhất một năm cũng mới được hai lượng bạc, tổng cộng là 6 lượng. Nói cách khác, cho dù cả nhà bọn họ không ăn không uống cũng phải mất 4-5 năm mới có thể kiếm đủ 30 lượng, đến lúc đó chỉ sợ chân cha nàng cũng thối nát.

Không thể không nghĩ tới đi vay tiền người khác.

Sau khi cha nàng gặp chuyện không may, đại bá nhị bá tiểu cô đều đã đến thăm, cũng đưa bạc đến.

Chỉ là mọi người ai cũng không khá giả, nhà đại bá năm ngoái mới đắp nhà mới, còn nợ không ít. Đường ca nhà nhị bá đầu xuân sang năm sẽ thành thân, nhị bá nương còn đang chấp vá lung tung tích góp sinh lễ. Nhà tiểu cô thì khá hơn chút, chỉ là mấy năm nay nàng chưa sinh được con trai, ở nhà chồng cũng không có tiếng nói gì. Ba nhà bọn họ góp lại cũng chỉ được 5 lượng bạc, đã là hết sức.

Nhà ngoại nàng điều kiện càng kém hơn, nhóm cứu cứu di mục nghe xong việc này cũng góp 3 lượng bạc đưa tới.

Có thể nói, thân thích trong nhà đều đã hết tình cảm.

Còn những người khác không quen không biết ai nguyện ý cho vay nhiều bạc như vậy, cũng chưa biết năm nào mới có thể trả được.

Các thân thích đã đưa tiền đến, thêm tích góp của nhà mấy năm nay cùng chiếc vòng tay duy nhất của nương nàng tổng cộng cũng chỉ được 15 lượng bạc, cách 30 lượng còn kém một nửa.

Hôm nay nàng thấy Vương bà trong thôn đến nhà liền để ý, tránh ở dưới bếp nghe lén Vương bà cùng nương nàng nói chuyện.

Hóa ra là trên có một nhà giàu họ Hoàng, nguyên ý ra 10 lượng bạc mua một tiểu thiếp.

Vương bà coi trọng muội muội nàng.

Nếu là gia đình nông dân bình thường, hơi có chút cốt khí đều sẽ không đồng ý để nữ nhi đi làm thiếp, sợ bị người ta chọc cọt sống.

Nhưng tình huống trước mắt nhà nàng thì khác, Vương bà mới dám tìm đến cửa.

Nương nàng đã sớm mất chủ kiến, bị Vương bà ba hoa chích chòe dỗ vãi câu liền có chút động lòng. Ban đêm trở lại phòng cùng cha nàng nói chuyện này. Cha nàng tức giận đến mức nắm tay xuống giường, nói cho dù mình có chết ngay cũng không làm chuyện bán nữ nhi như vậy, lại mắng nương nàng mấy câu, như vậy mới khiến nương nàng khóc đến bây giờ.

Bên ngoài tiếng chó sủa cao thấp nối tiếp, tiếng khóc của Chu thị dần bé lại, sau liền không nghe thấy, chỉ còn tiếng khung dệt kéo kẹt vang lên.

Lý Thanh Liễu nhìn chằm chằm nóc nhà, không chút buồn ngủ.

Cho dù muội muội nàng thật sự đi làm thiếp cho người ta được 10 lượng bạc, tổng cộng cũng mới 25 lượng, còn thiếu 5 lượng.

Trước đó Thanh Mai nhà đại bá đã lạng lẽ đến nói với nàng, nài nỉ nàng hai ngày trước báo đại đường ca hỏi thăm xem trên có nhà nào muốn mua nha hoàn không, chỉ sợ là tính toán muốn bán nàng.

Nếu thật có thể chữa khỏi chân cho cha, Lý Thanh Liễu không để ý đi làm nô tì cho nhà người ta, dù sao nàng phá tướng, lại bị người ta lui thân, mười bảy tuổi đã là một cô nương lỡ thì, đời này cũng đừng mong nghĩ tìm được nhà chồng tốt. Nàng chỉ không đành lòng, muội muội mới mười bốn, làm sao có thể đi làm thiếp cho nhà người ta, mặc người giày xéo?

Trong lòng có tâm sự, cả đêm đều ngủ không an ổn. Ngày hôm sau gà vừa gáy Lý Thanh Liễu liền nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy, múc nước lạnh nhanh chóng rửa mặt rồi đi phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Nói là phòng bếp, chỉ là gian lều được dựng lên từ gỗ cùng cỏ tranh.

Lý Thanh Liễu bước vào trong, mở nắp thùng gạo nhìn nhìn, lại thở dài.

Hiện mới vào đông, mới nhận kê chưa đến một tháng, năm rồi giao thuế cùng tiền thuê đất, người một nhà tiết kiệm một chút, thêm với thức ăn cũng có thể ăn đến vụ thu hoạch năm sau.

Nhưng bây giờ vì gom bạc, kê năm nay mới thu được cũng bán hơn phân nửa, hiện trong thùng chỉ còn non nửa thùng gạo, cộng thêm hai túi kê trong hầm, số lương thực này nếu không tính toán tỉ mỉ, căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Nàng cúi người đóng gạo, nghĩ nghĩ, lại đổ non nửa về thùng, cho gạo vào nồi, thêm nửa nồi nước chuẩn bị nấu một nồi nước com.

Nhóm lửa, nàng lại ra sau vườn hái một quả bí đỏ, sau khi rửa sạch sẽ thì thái thành miếng dài, bắc nồi lên bếp bỏ giá trúc vào, cho bí đỏ vào hấp. Lại lấy từ trong tủ bát ra một cái bánh mì trắng, cũng bỏ vào hấp, đây là cho cha nàng.

Nàng đang ngăn người nhìn lửa trong bếp thì cửa phòng bên cạnh kéo kẹt một tiếng mở ra, Chu thị nương nàng xuất hiện ở ngoài phòng bếp.

Chu thị trước khi xuất giá là tiểu nữ nhi trong nhà, mặc dù nhà mẹ đẻ nghèo, thế nhưng đại ca đại tỷ cũng coi như thương bà, sau khi gả cho người, cha mẹ chồng cũng không phải người hà khắc, trọng phụ đối bà cũng tốt, sinh ba đứa con, đứa nào cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện. Bà cả đời này mặc dù chưa hưởng qua phúc, nhưng cũng chưa ăn qua bao nhiêu khổ. Người ba mươi lăm tuổi, sinh một gương mặt tròn, tính tình lại mềm mại, trên người cũng không có tang thương khốn khổ như những thôn phụ trong thôn.

Nhưng biến cố hôm nay cho bà đã kích rất lớn. Bà vốn cũng không phải người mạnh mẽ, mấy ngày nay gần như muốn khóc cạn nước mắt.

Tối hôm qua sau khi nói ra mấy lời Vương bà nói bà liền hối hận. Con cái là miếng thịt rơi từ trên người mình xuống, người làm nương nào mà không đau?

Lý Sơn phá lệ mắng bà mấy câu, bà mặc dù khóc một hồi, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Chính là tình huống trong nhà hiện nay không lạc quan, chủ nhà nằm trên giường, bạc chữa bệnh không có tin tức. Đại nữ nhi Thanh Liễu mười bảy tuổi, từ hơn một năm trước bị người lui thân vẫn không có bà nói tới cửa. Nhị nữ nhi mười bốn tuổi cũng đến tuổi nói thân, nhưng tình huống trong nhà như vậy ai còn dám tới cửa? Tiểu nhi từ mười một tuổi, đúng là tuổi ăn nghèo lão từ.

Trụ cột trong nhà hiện ngã xuống, thừa lại vợ yếu con thơ, không có cha che chở, người trong nhà nên làm cái gì bây giờ?

Chu thị không dám nghĩ lại.

Bà nhìn đại nữ nhi trong bếp, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: “Sao không ngủ thêm chút nữa? Ta thấy đèn trong phòng mấy đứa hôm qua cũng sáng đến mãi muộn.”

Thanh Liễu đứng lên, phúi phúi bụi trên người, chỉ làm như không nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của nương nàng, “Tĩnh rồi liền không ngủ được, cha dậy chưa ạ?”

Chu thị lác đầu, Lý Đại Sơn đêm qua cũng trần trọc không yên, không biết là do miệng vết thương đau vẫn là phiền lòng.

Thanh Liễu nói: “Bữa sáng đã xong rồi, trong nồi nóng, con đi lấy quần áo hôm qua thay đi giặt.”

Chu thị gật gật đầu, lại khề nói: “Sổ tầm năm nay tới qua đã dệt xong hết rồi, được một thất vải, ta vốn nghĩ dệt được rồi mang lên trấn đổi thành vải bông cho tỷ đệ mấy đứa mỗi người làm một bộ quần áo mới, ai biết -- thôi, lát nữa con thuận đường qua nhà đại bá hỏi xem đại đường ca con khi nào thì về, cuộn vải đó nhờ nó đổi thành bạc đi.”

Thấy hốc mắt bà lại bắt đầu ẩm, Thanh Liễu vội nói: “Quần áo năm ngoái làm năm nay vẫn còn mới nguyên mà, năm nay không cần làm nữa đâu. Chờ chân cha khỏi rồi, muốn bao nhiêu quần áo mới mà không có chứ.”

Chu thị qua loa đồng ý, hai người đều biết lời này chỉ là đang an ủi mình thôi.

Thanh Liễu bụng chậu gổ đi tới bờ sông.

Sắc trời vẫn sớm, mặt trời vẫn còn đang ở sau núi phía xa xa, chưa lên.

Nhưng nhà nông không có người lười, lúc này trên đường đã có rất nhiều người đi lại.

Nàng một đường cùng người chào hỏi, quen thuộc một chút thì dừng lại hỏi tình huống của cha nàng, sau ánh mắt lại lướt qua vết sẹo trên trán nàng, tiếc nuối thờ dài.

Thanh Liễu chỉ coi như không biết các nàng đang thờ dài cái gì.

Đến bờ sông, nàng tìm một khối đá tron nhẵn ngồi xuống.

Nước suối tháng mười, sáng sớm có chút lạnh thấu xương, có điều nàng đã sớm thành thói quen nên không cảm thấy có gì.

Mặt trời dần lên cao, bờ sông cũng trở nên ồn ào. Giặt quần áo, múc nước, vo gạo, tảng đá bên bờ sông ngồi đầy bóng dáng cần mẫn.

Bên cạnh Thanh Liễu cũng nhiều hơn hai người phụ nhân, không biết hai người đang nói gì, đang nói hăng say, nàng trong lúc vô tình cũng nghe được chút ít.

Một người nói: “Chuyện có thật 100%, ngày hôm qua ta thấy Hòe Hoa bà bà đi ra từ tòa nhà đó liền hỏi bà ấy. Lâm đại thiện nhân vì đứa con lớn nhất đã chết của mình, nguyện ý tiêu 20 lượng nói một mối mình hôn.”

Một người khác hít vào một hơi: “20 lượng?”

Người lúc đầu kia nói: “Đúng vậy, đến cùng là nhà cao cửa rộng, vừa ra tay không phải cửa nhỏ nhà nghèo như chúng ta có thể so sánh. Đứa con kia của ông ấy chết cũng phải mười năm rồi ấy nhỉ? Nghe nói lúc trước ngay cả thi thể cũng chưa tìm về được, cũng là đáng thương.”

“Tròn mười năm, năm đó ta vừa gả tới, ấn tượng sâu lắm, Lâm phu nhân vì chuyện này đã chết ngất rất nhiều lần.”

“Aiz, người nói xem nhà bọn họ gia nghiệp lớn như vậy thì sao chứ, mỗi thế hệ người đều đơn bạc như vậy, đời này thật vất vả sinh được hai đứa con trai, cuối cùng lại chết một đứa, đều là mệnh mà.”

Hai người than thở vài câu, còn nói đến 20 lượng bạc kia. Không biết gia đình nào có vận khí tốt như vậy, một nữ nhi đã chết còn có thể trị giá 20 lượng.

Hòe Hoa bà bà trong miệng hai người Thanh Liễu có biết. Bà cũng là người Lí gia câu, là quý bà mỗi nỗi danh bản địa.

Nếu có nhà nào kết mình hôn cho đứa nhỏ mất sớm trong nhà đều sẽ đến xin bà làm mai tác hợp, tìm một đứa nhỏ chết trẻ chưa thành gia của một nhà khác, sau đó tiến hành xem bói, nếu quái tượng cho phép hai người thành gia liền làm hai hình nhân giấy, vào đêm khuya cử hành lễ hợp hôn, cũng hợp táng nam nữ chung một chỗ, ý là bọn họ dưới âm phủ tìm được bạn đời, đây chính là mình hôn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lên núi

Thanh Liễu giặt quần áo xong liền vòng qua nhà đại bá một chuyến.

Đại đường ca làm tiểu nhị cho một tửu lâu ở trấn trên, mỗi tháng có thể về nhà hai lần, hẳn làm người lại cơ trí, người trong nhà nếu có chuyện gì, phần nhiều là nhờ hắn đi làm.

Khi nàng đến, nải nải Vương thị đang ngồi trong sân bóc đậu, nàng đặt chậu gỗ lên tường rào bằng đá cao cỡ nửa người, gọi một tiếng rồi bước vào ngồi xổm xuống trước mặt Vương thị, động tác lưu loát giúp bà bóc đậu.

Wương thị tỉ mỉ đánh giá nàng, sau một lúc lâu thở phào nhẹ nhõm: “Cha ngươi thế nào rồi?”

Thanh Liễu nói: “Lúc ta ra cửa cha còn chưa tỉnh. Tối hôm qua lúc ăn cơm tối ta hỏi cha, cha nói đỡ hơn hai ngày trước một chút, không đau lắm.”

Wương thị gật gù đầu, khẽ thở dài: “Chỉ mong là thật không đau, tính tình cha ngươi thế nào ta còn không biết nữa sao, chỉ sợ là nói vậy để chúng ta yên lòng thôi.”

Thanh Liễu cúi đầu không nói chuyện.

Wương thị lại nói: “Chắc là còn chưa ăn sáng nhỉ? Trong phòng bếp có mấy cái bánh bao, ta đi lấy cho ngươi.”

Thanh Liễu vội nói: “Không cần đâu, trong nhà đã làm cơm xong rồi, nướng bảo ta đến hỏi xem khi nào thì đại ca về, trong nhà mới dệt được một thất vải, muốn nhờ đại ca mang lên trấn đổi bạc.”

Wương thị nói: “Hai ngày trước hẳn mới về một chuyến, lần sau thế nào cũng phải mười ngày nữa, chờ hẳn về ta bảo hẳn qua nhà các ngươi.”

Nói xong bà đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Thanh Liễu nhìn ra ý đồ của bà, vội vàng đứng lên giữ bà lại, nói: “Nãi nãi, không cần đâu, trong nhà đã làm cơm xong rồi.”

Wương thị bỏ tay nàng ra, vào phòng bếp lại vội vàng quay lại, nhìn thoáng qua bên ngoài sân, giảm thấp giọng nói: “Ngươi đưa nhỏ này, đưa cho ngươi thì ngươi cầm đi. Hiện tình huống trong nhà thế nào ta còn không biết sao? Ngươi ban ngày phải làm việc, ăn một chút như vậy sao đủ. Bá nương ngươi vừa ra ruộng rau, lát nữa mới có thể trở về, ngươi nhanh chóng cầm về nhà đi.”

Thanh Liễu không có biện pháp, không thể trái ý tốt của bà, chỉ phải nhận lấy ba chiếc bánh bao bà đưa cho.

Wương thị khoát tay đuổi nàng về nhà, “Chút đậu này một mình ta bóc là được rồi không cần giúp đâu, mau đi đi, đừng cho đại bá nương ngươi nhìn thấy.”

Bá nương nàng mặc dù không phải người khắc nghiệt nhưng có chút thích so đo, nếu để bà biết Vương thị cho Thanh Liễu đồ ăn, trong lòng sợ là sẽ không vui lắm.

Thanh Liễu cũng biết điểm ấy, sợ bá nương biết lại khiến Vương thị khó xử, chỉ có thể nhét bánh bao vào trong lòng, lấy chậu gỗ che dấu đi về nhà.

Thật ra Vương thị đối mấy cháu gái các nàng cũng không tệ, không như nhà khác, do là nữ hài nên tùy ý đánh chửi. Chỉ là cháu gái có tốt hơn nữa, trong lòng bà đến cùng vẫn kém con cùng cháu trai.

Về điểm này, trong lòng Thanh Liễu cũng hiểu rõ. Cho nên trước đó từ trong miệng Thanh Mai biết được Vương thị muốn bán nàng lấy tiền cho cha nàng chữa bệnh nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Về đến nhà, đệ muội đều đã dậy, đang ngồi trong sân xát dây cỏ.

Thanh Liễu phơi xong quần áo đi qua xem, nói: “Trước xát từng này đi, cả ngày hôm nay cũng dùng không hết. Cha nướng ăn sáng chưa?”

Muội muội Thanh Hà nói: “Nương vừa bung com vào nhà cho cha.”

Thanh Liễu gật đầu: “Chờ nướng ra chúng ta ăn chung.”

Nàng đi phòng bếp, móc ba chiếc bánh bao làm bằng bột tạt ra, đặt lên chỗ hấp hấp lại lần nữa. Quay đầu lại đi đến phòng cha nướng.

Trong phòng, Lý Đại Sơn để bát đĩa xuống, nói: “Ta ăn không vào, mang ra ngoài đi.”

Bát nước com kia ông uống hết, bí đỏ cũng ăn, chỉ riêng chiếc bánh mì trắng kia chỉ dùng tay xé một miếng nhỏ, vẫn còn lại hơn phân nửa.

Chu thị nào không biết dụng ý của ông, vội vàng khuyên nhủ: “Ăn chút nữa đi, trong bếp còn rất nhiều.”

Lý Đại Sơn lắc đầu, tình huống trong nhà thế nào sao ông không biết chứ? Mấy ngày nay sợ là thê nhi không có ngày nào được ăn no. Ông nghĩ đến

mình bị gãy chân, về sau chẳng những không thể lo cho bọn họ, còn phải trở thành gánh nặng cho bọn họ trong lòng càng thêm buồn khổ, mang theo mấy phần không có chí tiến thủ nói: “Ta bay giờ cả ngày nằm ở nhà, ăn cũng chỉ lằng phí lương thực.”

Lời này vừa ra, vành mắt Chu thị lập tức đỏ hoe, ngồi bên cạnh giường cúi đầu lau khô mắt, lúc ngẩng đầu lên lại cố cười nói: “Chủ nhà nói linh tinh gì vậy, làm sao có thể nói là lằng phí lương thực? Ăn nhiều một chút mới có thể nhanh khỏe lại, chờ chân ông được rồi, muốn kiếm bao nhiêu lương thực mà không được? Sau này không được nói những lời như vậy nữa, ta cùng bọn nhỏ còn ngóng trông ông mau khỏe lại đây.”

Lý Đại Sơn lắc đầu, thở dài một hơi, sợ lại làm bà buồn nên cuối cùng không có nói thêm gì, chỉ nói: “Ta là thật không ăn nổi nữa, bà cảm cho mấy đĩa nhỏ đi, ta thấy mấy ngày nay bọn nhỏ đều gầy.”

Nói xong lại quay đầu nhìn kỹ Chu thị, trong khoảng thời gian này khổ cực nhất là bà. Ban đêm phải chăm sóc ông, có rảnh một chút lại vội vàng bên khung dệt, mới có hơn hai mươi ngày mà người đã gầy yếu rất nhiều, vốn mặt tròn đều đã sắp thành mặt trái xoan.

Ông nắm tay Chu thị, giọng khàn khàn nói: “Nhu nương, khổ bà rồi.”

Mũi Chu thị cay cay, vội vàng dùng tay kia lau khô mắt, gắt gao nắm lại tay ông.

Thanh Liễu đứng ngoài cửa, động tác nhẹ nhàng chậm rãi lui ra ngoài.

Không bao lâu Chu thị từ trong phòng bước ra, gọi con đi ăn cơm.

Mấy người vây quanh bên bàn, trước mặt mỗi người là một bát nước cơm, do gạo trong đó hơn phân nửa đã mủi cho Lý Đại Sơn, bát nước cơm này trong đến mức có thể thấy đáy. Trên bàn là một đĩa bí đỏ hấp, mấy cái bánh bao.

Chu thị chia phân nửa chiếc bánh mì trắng còn lại cho tiểu nhi tử Thanh Tùng, ba chiếc bánh bao không nhân không to lắm, toàn bộ chia cho hai nữ nhi.

Thanh Liễu Thanh Hà vội đưa một nửa về, Thanh Tùng cũng xé nửa chiếc bánh bao cho bà, Chu thị vui mừng nói: “Đều là con ngoan, mấy đứa ăn đi, nương không thích ăn cái này.”

Thanh Tùng tin là thật, Thanh Liễu Thanh Hà không tin, sau khi nhường qua nhường lại, Chu thị không có biện pháp, cũng ăn bánh bao.

Ăn xong bữa sáng, Chu thị mang bát xuống bếp đi rửa.

Thanh Liễu đổi bộ quần áo cũ, lưng công cái sọt, cầm dây cò dao chặt củi cùng cái cào củi, nói với Chu thị một tiếng rồi dẫn đệ muội lên núi.

Bây giờ hiện đang là thời điểm sản vật trên núi phong phú nhất, trên núi khắp nơi đều là bóng người.

Thanh Tùng nhìn chăm chăm hạt dẻ trên cây, liên tục nuốt nước miếng.

Thanh Liễu đưa sọt cho hắn, giúp hắn đeo chác, giao phó nói: “Lúc leo cây cẩn thận chút, đừng dẫm lên nhánh cây quá nhỏ, cũng không được leo lên chỗ quá cao, một bàn tay phải ôm chặt lấy thân cây biết không?”

Thanh Tùng liên tục gật đầu, Thanh Liễu vỗ vỗ hắn: “Đi đi, đừng đi quá xa.”

Nhìn tiểu đệ như một con khỉ trèo lên một thân cây nàng mới quay lại, nói với muội muội: “Ồ đây ít củi, ta lên phía trước nhìn xem, muội ở đây để ý Thanh Tùng, đừng cho nó nghịch ngợm.”

Thanh Hà gật đầu: “A tỷ, tỷ cẩn thận chút.”

Thanh Liễu cười nói: “Yên tâm đi, muội cũng vậy, trong bụi cỏ nhìn rắn côn trùng, trước khi ngồi xuống phải dùng nhánh cây thăm dò trước.”

Mấy tỷ đệ liền tách ra ở đây, Thanh Tùng đi hái quả dại, Thanh Hà lấy nắm cùng rau dại, Thanh Liễu thì đi nhặt củi về nhà, chuẩn bị cho mùa đông.

Cả dãy núi này nghe nói đều là đất của nhà Lâm đại thiện nhân, có điều nhà ông xưa nay hào phóng, chưa bao giờ ngăn người trong thôn lên núi hái vật dại, ngay cả trong nhà không có củi đốt, lên núi chặt hai cây, chỉ cần không quá phận cũng không ai nói gì.

Thanh Liễu không chặt nổi cây, nàng vừa đi vừa nhìn quanh bốn phía, nhặt nhanh ít cành cây khô gom thành đống, có chút cành khô vẫn còn trên cây không rơi xuống, nàng dùng dao chặt củi chặt xuống.

Chờ lượm được một bó củi khô, dùng dây cò buộc lại để một bên, nàng lại lấy cái cào củi ra, cào lá khô trên mặt đất lại thành đống, vừa đi vừa cào, đống lá khô kia liền như quả cầu càng lăn càng lớn.

Chờ đống lá cao đến đầu gối nàng mới dừng lại, trải dây cò ra đất thành hình chữ thập, bốc lá bỏ lên trên sợi dây, sau đó lại đi cào lá khô, cứ vậy cuộn thành năm sáu quả bóng, đắp lên cao cỡ nửa người. Nàng lấy hai đầu dây, cả người dè lên đống lá khô, dùng sức buộc chặt, thắt nút.

Làm xong mấy việc này nàng đã ra cả người mồ hôi, tóc ướt nhẹp dính trên gò má, gò má nóng đến đỏ bừng.

Nàng ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một lát, chờ gió núi sấy khô mồ hôi mới cầm lấy đòn gánh, mỗi đầu là một bó củi, cẩn thận khênh dậy, bước nhanh đi xuống

núi.

Gánh củi này chừng hai ba mươi cân áp ở trên vai nàng, nàng mặc dù cực kỳ mệt mỏi lại không dám dừng lại nghỉ chân, sợ nghỉ rồi liền không còn sức, chỉ gắng gượng một hơi, đến nơi vừa rồi cùng đệ muội tách ra mới bỏ đòn gánh xuống, đứng tại chỗ há miệng thở dốc.

Thanh Hà cùng Thanh Tùng đều nghe lời nàng, không chạy xa, vừa thấy nàng quay lại liền bước nhanh qua, Thanh Hà thì dùng ống tay áo làm quạt quạt gió cho nàng, Thanh Tùng thì tự mình chọn một quả son tra to nhất trong sọt cho nàng, xoa xoa lên vạt áo đưa cho nàng.

Thanh Hà nhìn hai bó củi to bên người nàng, lông mày xoắn lại nói: “A tỷ, sao tỷ lại nhặt nhiều vậy, đường núi này lại không dễ đi, bị ngã thì phải làm sao?”

Thanh Liễu dần ổn định hơi thở, cắn một miếng son tra, chua nàng hơi híp mắt lại, nói: “Vẫn tốt, đường núi này chúng ta đi quen, vững vàng mà. Hai đứa nhặt được bao thứ rồi?”

Thanh Tùng cướp chia sọt cho nàng xem, nói: “Đại tỷ xem ta này, ta hái được rất nhiều hạt dẻ cùng son tra đấy.”

Thanh Liễu ngó đầu qua nhìn, đúng là không ít, có gần nửa sọt, nàng sờ sờ gương mặt đỏ bừng của Thanh Tùng, cười nói: “Tiểu Tùng lợi hại hơn trước nhiều rồi, chờ về đến nhà tỷ sẽ hấp hạt dẻ cho đệ ăn.”

Thanh Tùng lại lắc lắc đầu, nói: “Ta không ăn, ta muốn phơi chúng nó mang đi bán, lấy tiền mời đại phu cho cha.”

Hốc mắt Thanh Liễu nóng lên, vội vàng cười che giấu nói: “Được, Tiểu Tùng trưởng thành, cha nghe được nhất định sẽ rất vui. Tiểu Hà thì sao, có hái được gì không?”

Thanh Hà lấy rổ ở bên cạnh qua cho nàng xem, trong đó tràn đầy là rau dại, cải cúc, hành núi, rau sam, gọt rau dại ra, bên dưới có một ít nấm, “Đạo này không có mưa, nấm cũng không lớn nổi, chỉ hái được chút này.”

Thanh Liễu gạt gạt đầu, nàng cảm giác đã lấy lại được sức liền đứng lên nói: “Nên xuống núi rồi, hai đứa đi phía trước, ta ở phía sau, chú ý dưới chân đừng để bị ngã.”

Thanh Hà nhìn đòn gánh, nói: “Muội gánh một lát cho.”

Thanh Liễu đẩy nàng một cái: “Ta gánh được, đi nhanh đi.”

Đến chân núi, Thanh Liễu lại nghỉ thêm một lần.

Cách đó không xa là nhà đại bá nàng, nàng thấy Vương bà đang từ trong sân nhà đại bá bước ra, nải nải đang cùng bà ta nói gì đó.

Nàng nhớ đến ý đồ hôm qua Vương bà đến, trái tim mạnh trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Quyết tâm

Chuyện Vương thị cùng Vương bà gặp mặt vẫn luôn đè nặng trong lòng Thanh Liễu.

Về đến nhà, Chu thị đã nấu xong nước ấm chờ bọn họ.

Thanh Liễu đặt đồng củi vào góc tường, lau mồ hôi, cùng Thanh Hà bưng nước ấm về phòng lau người.

Chu thị thì đứng trong sân xem đã vật bọn họ mang về.

Thanh Liễu đổi một bộ quần áo sạch, đang chuẩn bị mang ra sông giặt thì bị Thanh Hà đoạt trước.

Nàng liền đi vào phòng xem Lý Đại Sơn.

Lý Đại Sơn đang ngồi dựa vào đầu giường xuất thần. Chấn đáp ngang bụng, hai chân lộ ở bên ngoài, trên chân quấn một lớp băng vải dày, trong phòng tràn ngập vị thuốc.

Thanh Liễu nhẹ giọng gọi một tiếng cha, rót một chén trà bưng tới.

Lý Đại Sơn lấy lại tinh thần, nhận lấy chén trà, mặt treo nụ cười nói: “Ba đứa hôm nay lên núi hả?”

Thanh Liễu gạt gạt đầu, “Nhặt chút củi cùng hái chút rau dại, buổi tối làm bánh rau dại ăn.”

Lý Đại Sơn nói: “Tốt, lâu rồi chưa ăn.”

Thanh Liễu hỏi: “Cha, hôm nay chân còn đau không?”

Lý Đại Sơn không để ý vỗ vỗ đùi: “Sớm đã hết đau rồi, con đứa nhỏ này không tin, ngày nào cũng phải hỏi một lần.”

Thanh Liễu thật sự lo lắng, nhòai người qua nhìn nhìn, thấy trên băng vải không có nước mủ, cũng không có mùi khó ngửi mới thở phào nhẹ nhõm. Chính là cái thờ dài này cũng chưa dứt hẳn, đại phu nói chân cha nàng nếu muốn trị thì phải sớm làm, băng không chờ miệng vết thương khép lại, xương cốt dài tốt, khi đó phải đập vỡ xương cho nó mọc lại lần nữa.”

Cửa phòng lại thêm một cái đầu ló vào, Thanh Tùng tắm rửa xong cũng tới.

Lý Đại Sơn vẫy tay với tiểu nhi tử, chờ hắn đến trước mặt, nói: “Hôm nay lên núi có gây thêm phiền cho đại tỷ không đấy?”

Thanh Tùng nghe xong liền có chút không vui, lớn tiếng nói: “Con không có thêm phiền, hôm nay con hái được rất nhiều hạt dẻ!”

Thanh Liễu vội vỗ nhẹ hấn một cái: “To tiếng như vậy làm gì, làm ta sợ hết hồn.” Lại quay đầu nói với Lý Đại Sơn: “Cha, hôm nay Thanh Tùng rất ngoan, còn hái được nửa sọt son tra cùng hạt dẻ nữa.”

Lý Đại Sơn nghe vậy sờ sờ đầu Thanh Tùng, cười nói: “Là cha hiểu lầm Thanh Tùng rồi.”

Thanh Tùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cha, sau này ngày nào con cũng lên núi hái hạt dẻ, chờ đại đường ca về nhờ huynh ấy cầm bán, bán được bạc trị bệnh cho cha, cha phải nhanh khỏe lại đây.”

Lý Đại Sơn nghe vậy mũi cay cay, liên tục nói: “Tốt tốt, đứa nhỏ ngoan, Thanh Tùng trưởng thành rồi.”

Cơm chiều chính là bánh rau dại, múc chút bột mì, băm nhỏ rau dại trộn chung với bột, thêm ít nước khuấy thành dạng sệt, bỏ vào nồi hấp, còn thừa tính để ngày mai làm bữa sáng.

Ăn cơm, tỷ đệ ba người vào phòng cha nướng trò chuyện với cha.

Lý Đại Sơn nhìn ba đứa con, trong lòng vừa vui vẻ lại khổ sở, đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy ông đương nhiên vui vẻ, nhưng nghĩ đến sau này chính mình không thể tiếp tục che chở cho bọn họ liền không nhịn được cảm thấy khổ sở.

Sau khi mấy đứa nhỏ ra khỏi phòng, ông thở dài một cái, nói: “Nhu nướng, chân ta cứ để vậy đi, không chữa nữa.”

Chu thị lập tức phát hoảng, vội hỏi: “Sao lại không chữa nữa?”

Lý Đại Sơn lắc đầu: “Bạc có góp nữa cũng không đủ, ngược lại khổ mấy đứa nhỏ, không bằng cứ vậy đi, trả lại bạc cho mọi người, trong nhà tốt xấu cũng còn lại một ít. Bà để ý xem nếu có nhà nào tới cửa cầu hôn, lớn tuổi chút, trong nhà nghèo chút cũng không sao, thân thể khỏe mạnh cần cù là được, giúp Thanh Liễu Thanh Hà định lại. Đợi các nàng xuất giá Thanh Tùng cũng nên lớn, có thể lo việc. Chỉ là khổ bà, phải hầu hạ người bị liệt như ta cả đời.”

Chu thị cầm lấy tay ông, không nói gì, bà không sợ mình khổ, chỉ sợ ông và con chịu khổ.

Ăn cơm xong không bao lâu, Vương thị nải nải của bọn họ nướng ánh trăng đến nhà, xem qua Lý Đại Sơn rồi tìm Chu thị đi ra ngoài nói chuyện.

Thanh Liễu nhìn đệ muội không chút phát giác, tìm một cớ cũng ra khỏi phòng, đứng trong bếp nghiêng tai lắng nghe.

Vương thị nói: “Chân của Đại Sơn người là tính thế nào?”

Chu thị cúi đầu nhìn mặt đất, khẽ nói: “Bạc góp đến góp đi chỉ góp được một nửa, còn thừa lại 15 lượng góp thế nào cũng không đủ, ta thấy ý chủ nhà là không định chữa trị nữa. Thừa dịp bây giờ trong nhà còn chút bạc, gả Thanh Liễu Thanh Hà ra ngoài.”

Vương thị nghe xong lập tức đổi sắc mặt: “Hắn bệnh hồ đồ, người cũng hồ đồ hay sao? Bây giờ tình huống trong nhà như vậy ai còn nguyện ý đến cửa? Huống chi hai đứa nó mà xuất giá, Thanh Tùng lại mới lớn một nửa, trong nhà chỉ có một mình người, người có thể tiếp tục chống đỡ hay sao? Hơn nữa Đại Sơn không định chữa trị, người cũng không định chữa trị cho hắn hay sao? Người nên biết rõ, Đại Sơn năm nay vẫn chưa đến bốn mươi, chẳng lẽ nửa đời sau phải nằm liệt trên giường? Thanh Tùng một đứa bé chưa lớn, nếu không có cha hắn giúp đỡ, tình huống trong nhà lại như vậy ai còn nguyện ý gả tới, chẳng lẽ cả đời này phải ở không?”

Chu thị mắt ngập nước, “Nương, những cái đó ta đều biết, nhưng là bạc không đủ ta có thể làm sao? Chẳng lẽ phải bán hết đất đai trong nhà đi?”

Trong nhà tổng cộng chỉ hai mẫu ruộng cần, bán không được mấy lượng bạc, hơn nữa bán đất, cuộc sống của cả nhà thật không chỗ dựa vào.

Vương thị giọng không nghe ra tâm tình nói: “Còn có Thanh Liễu cùng Thanh Hà.”

Chu thị ngẩng phắt đầu lên nhìn bà.

Vương thị nói: “Hôm nay Vương bà đến tìm ta, ta thấy đề nghị của bà ta cũng được.”

“Nhưng là... Bà ta muốn để Thanh Hà đi làm thiếp mà.” Chu thị nói, “Làm thiếp, đời này vậy là xong rồi.”

“Nếu luyến tiếc nàng, Đại Sơn cùng Thanh Tùng làm sao bây giờ?”

Chu thị môi run run: “Chủ nhà sẽ không đồng ý.”

Vương thị nói: “Hắn hiện đang nằm trên giường, có thể biết bên ngoài xảy ra chuyện gì? Chỉ cần các người không nói, thời gian đến kiệu đưa qua, chờ gạo nấu thành cơm lại cho hắn biết không phải là được rồi?”

Chu thị lắc đầu, cầu khẩn nói: “Nương, cho dù đưa Thanh Hà cho nhà kia cũng mới mười lượng bạc, còn thiếu 5 lượng mà. Chúng ta đừng làm như vậy, nghĩ lại biện pháp khác được không?”

Vương thị khoát tay, nói: “Người không phải lo, hôm nay ta hỏi qua Vương bà rồi, nhà kia cũng cần mua người làm, chờ Thanh Hà qua đó lại nói với người ta để Thanh Liễu qua nhà hắn làm công mướn mấy năm, như vậy không phải là có 5 lượng rồi sao?”

Chu thị có chút khó có thể tin nhìn bà, muốn bán một đứa cháu gái làm thiếp thì thôi, lại còn muốn bán một đứa cháu gái khác làm nô tì, lần đầu tiên bà biết, trái tim của bà bà mình hóa ra cứng như vậy.

Vương thị sao lại không biết suy nghĩ trong lòng bà, thở dài một tiếng: “Thanh Liễu cùng Thanh Hà đều là bé ngoan, nếu không phải thật sự bắt buộc đi ta cũng luyến tiếc các nàng. Nhưng tình huống trước mắt người tự nghĩ đi, nếu luyến tiếc hai nàng, vậy Đại Sơn cùng Thanh Tùng đời này liền khổ. Huống hồ đến Hoàng gia, cuộc sống của hai người các nàng chưa hẳn đã không tốt.

Thanh Liễu hiện đều đã mười bảy, đúng là thời điểm khó nói hôn phối nhất, cao không tới, thấp không xong, không bằng đến nhà người ta làm công mướn mấy năm, đợi hai mươi tuổi về, lại tìm một nam nhân tang tê già qua, không phải vừa vặn sao? Về phần Thanh Hà, nàng tuy nói là đi làm thiếp cho người ta, nhưng kia là nhà giàu, dù là một người làm thôi cũng có mặt mũi hơn chúng ta, nếu mệnh nàng tốt, đi còn có thể hưởng phúc. Hơn nữa hai người các nàng cùng đi còn có thể chiếu ứng lẫn nhau, người cũng an tâm hơn.”

Trong lòng Chu thị loạn cào cào, một câu cũng không nghe lọt, Vương thị thấy bà như vậy, nhân tiện nói: “Việc này người nghĩ đi, hai ngày sau phải trả lời người ta. Người Hoàng gia đợi không được lâu như vậy, chân Đại Sơn càng thêm không đợi được!”

Nói xong lời này liền đi thẳng.

Chu thị đứng tại chỗ, che mặt rơi nước mắt.

Thanh Liễu lặng lẽ trở về phòng ngủ, Thanh Hà Thanh Tùng đã ngủ rồi.

Trong nhà phòng ở không đủ, tỷ đệ ba người bọn họ từ nhỏ đã ngủ chung trong một căn phòng, sau này Thanh Tùng lớn liền treo một rèm vải ở giữa phòng, hẳn ngủ gian ngoài, Thanh Liễu Thanh Hà ngủ bên trong.

Thanh Liễu nằm ở trên giường ngăn người, trong đầu toàn bộ là những lời Vương thị vừa nói.

Thật ra năm nàng mười lăm tuổi đã từng cùng người định thân, vốn tính cuối năm ấy thành thân.

Trước khi xuất giá ba tháng, nàng lên núi cắt cỏ cho thỏ, không may ngã xuống núi, trán va vào một khối đá sắc bén, để lại một vết sẹo dài gần một ngón tay.

Trên trán nàng vậy còn chưa bong, người nhà họ Dương đã tới lấy lý do nàng phá tướng mạnh mẽ từ hôn. Sau lại vội vàng cưới một cô nương khác vào cửa, không đến bảy tháng sau, nàng kia sinh một bé gái đủ tháng.

Việc đã đến nước này còn gì nữa mà không hiểu? Chỉ sợ Dương Hạ đã sớm cùng nàng kia ngầm kết châu thai, nàng bị phá tướng cũng chỉ là cho bọn họ một cái cớ để từ hôn mà thôi.

Chu thị tức giận đến chảy nước mắt, nói Dương gia khinh người quá đáng.

Thanh Liễu lại lên thờ phào, theo ý nàng, lúc này từ hôn dù sao cũng hơn qua cửa mới phát hiện xấu xa trong đó, đến lúc đó thì thật là vào hổ lửa không ra được.

Chỉ là bất luận như thế nào, từ hôn đối thanh danh của nàng vẫn có ngại. Lúc ấy nàng đã mười lăm gần mười sáu, cô nương trong thôn mười bốn liền đính hôn, mười lăm tuổi thành hôn. Nàng khi đó tuổi không coi là nhỏ, lại phá tướng, từng lui thân, nhà khá hơn chút cũng không nguyện tới cửa, tới đều là chút lớn tuổi, thân thể lại có tật, cha nàng không muốn nàng chịu ủy khuất nên không đồng ý, bất tri bất giác kéo dài đến bây giờ, hiện thời đã rất ít có người tới cửa.

Ý của Vương thị, nàng tuổi này đúng là tuổi khó làm mai nhất, không bằng lại chờ vài năm trực tiếp gả cho người góa thê, mấy năm này bán cho Hoàng

gia, có thể kiếm mấy lượng bạc chữa bệnh cho cha nàng.

Nếu chỉ là một mình nàng nàng cũng không ngại đi làm nô tì, nhưng cố tình bán mình nàng không đủ, còn muốn bán luôn muối muối.

Nàng lớn hơn Thanh Hà ba tuổi, có thể nói là nhìn nàng lớn lên, nhìn nàng từ một cục bột y y a a lớn thành đại cô nương duyên dáng yêu kiều, chẳng lẽ còn muốn mất thấy nàng thành thiếp của người khác, cả đời bị người lăng phí?

Huống hồ bỗng chốc bán hai nữ nhi, chỉ sợ cha nàng dù có chữa chân, đời này ở trước mặt người trong thôn cũng không ngẩng đầu lên được.

Thanh Liễu chợt nhớ đến chuyện sáng nay ở bên bờ sông nghe được, Lâm đại thiện nhân nguyện ý ra hai mươi lượng bạc cho con ông kết minh hôn, trong lòng dần dần có chủ ý.

Dù sao cũng là bị bán, cùng với hai tỷ muội cùng nhau chịu khổ, không bằng nghĩ cách, tốt xấu gì đẩy được muối muối ra ngoài.

Nàng đời này dù sao cũng chỉ như vậy, là làm nô tì mấy năm rồi tùy tiện gả cho người góa thê, hay là trực tiếp thủ tiết thì có gì khác nhau?

Tốt xấu gì cái đẳng sau còn giữ được nàng một thân trong sạch. Sạch sẽ đến, sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hòe Hoa bà bà

Hôm sau, Thanh Liễu hâm nóng lại bánh rau đại hôm qua để lại, lại nấu một nồi cháo loãng coi như là bữa sáng.

Ấm cơm xong, Chu thị ở trong bếp dọn dẹp, Thanh Liễu lấy cơ tìm kim chỉ vào phòng cha nương, tìm thiếp canh (trên có ghi ngày sinh tháng đẻ) của mình dấu trong ngực, chờ giữa trưa có rảnh liền mang theo một rổ hạt dẻ hôm qua vặt được ra cửa.

Hòe Hoa bà bà ở tại cuối thôn, bà cả đời cơ khổ, chưa từng gả cho người, bây giờ trên không có cha nương, dưới không có nhi nữ, thậm chí ngay cả huynh đệ tỷ muội cũng không có. Lại do bà làm là nghề liên quan đến người chết nên người trong thôn có chút sợ bà, bình thường nếu không có chuyện gì thì rất ít đến cửa.

Trước kia Thanh Liễu cũng có chút sợ bà, mãi đến có một lần Hòe Hoa bà bà vấp ngã trên núi, vừa khéo bị nàng gặp được đưa bà trở về, sau này lại do lo lắng đến cửa thăm vài lần, lúc này mới chậm rãi quen thuộc.

Đi men theo đường nhỏ, trên đường không đụng tới người nào, rất nhanh liền thấy nhà của Hòe Hoa bà bà.

Thanh Liễu đứng ngoài hàng rào gọi hai tiếng, nghe được bên trong có người đáp lại mới đẩy cửa trúc ra bước vào.

Hòe Hoa bà bà từ trong nhà đi ra, bà tuổi đã gần sáu mươi, thân thể lại rất khỏe mạnh, dáng người mặc dù lộ gầy, trái lại nhìn có mấy phần mạnh mẽ.

Bà híp mắt nhìn nhìn mới giãn ra nói: “Là Thanh Liễu à.”

Thanh Liễu cười đi lên bậc thang: “Là ta, bà bà mấy ngày nay như thế nào?”

Hòe Hoa bà bà dẫn nàng vào trong nhà, “Ta còn có thể thế nào, như cũ thôi. Ngươi thì sao? Ta nghe nói nhà các ngươi...”

Thanh Liễu đặt giỏ lên bàn, đỡ bà ngồi xuống, gật gật đầu, thấp giọng nói: “Vâng, cha ta bị xe bò cán gãy chân, hiện vẫn đang nằm ở trên giường.”

Hòe Hoa bà bà thở dài, “Ta cũng không hay ra cửa, hai ngày nay mới nghe được tin, nha đầu, có phải bạc không đủ không? Lão bà từ đây ngược lại có chút ít, không bằng ngươi cảm trước.”

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu, Hòe Hoa bà bà lẻ loi một mình, bạc chính là toàn bộ chỗ dựa của bà, nếu cảm khoản tiền này, chỉ sợ lòng nàng cũng không yên ổn.

“Bà bà, tiền của ngài thì ngài cứ giữ cẩn thận, trong nhà hiện đã nghĩ ra biện pháp.”

Hòe Hoa bà bà nói: “Lấy tính tình của nãi nãi ngươi, chỉ sợ không phải biện pháp tốt gì.”

Thanh Liễu im lặng chốc lát, nói ra ý tưởng của Vương thị.

“Aiz, nãi nãi của ngươi đó, bình thường thấy đối mấy cháu gái rất tốt, đến lúc quan trọng nhìn ra khác nhau ngay.”

Lời này Thanh Liễu không tốt tiếp lời, vẫn giữ im lặng.

Hòe Hoa bà bà lại nói: “Ý của người thế nào?”

Thanh Liễu lại hỏi: “Bà bà, hôm qua ta nghe người ta nói Lâm đại thiện nhân mời bà nói cho con trai ông ấy một mối minh hôn, phải không?”

Hòe Hoa bà bà gật đầu, “Không sai, chẳng lẽ trong nhà người có ý hướng? Nhưng ta nhớ trong nhà người cũng không có tỷ muội nào chết sớm mà.”

Thanh Liễu khẽ cắn môi, ngồi xồm xuống trước mặt bà, ngửa đầu nhìn bà, “Bà bà, ngài thấy ta thế nào?”

Hòe Hoa bà bà sùng sốt, lúc phản ứng kịp, tăng cao âm lượng nói: “Người nha đầu này, đừng choáng váng, đây cũng không phải chuyện tốt gì!”

Thanh Liễu kiên định nói: “Ta đã nghĩ kỹ rồi. Trong nhà hiện như vậy, nài nài quyết định chủ ý muốn bán ta cùng Thanh Hà, mẫu thân không dám cho cha biết, sợ kích thích ông, chỉ sợ mấy ngày nữa hai chúng ta sẽ bị người Hoàng gia mang đi. Bà bà, nói thật với ngài, ta không sợ làm nô tì, nhưng không nghĩ về sinh kế ngày sau mà tùy tiện tìm một nam nhân để gả, chỉ sợ lại gặp phải một người như Dương gia. Huống hồ thiếp há lại dễ làm? Thanh Hà nhỏ như vậy, nào chịu nổi chủ nhà phu nhân chà xát? Ta chỉ có một muội muội, một đệ đệ, nếu không che chở bọn họ, vậy cần tỷ tỷ như ta làm gì?”

Hòe Hoa bà bà nhìn nàng, “Vậy chính người thì sao? Người có nghĩ tới chưa, nếu cùng người kết minh hôn, đời này phải chịu ở góa.”

Thanh Liễu gật đầu: “Ta cũng nghĩ đến rồi, tất cả mọi người nói Lâm gia là đại thiện nhân, nhà chúng ta cũng trông vài mẫu của Lâm gia, đất nhà bọn họ, không chỉ giá thuê thấp hơn nhà khác một nửa, còn không cần chúng ta giao thuế ruộng. Người tốt như vậy, gia phong nhất định cũng không tệ. Nếu ta qua cửa, hẳn là sẽ không bị bắt nạt. Thủ tiết cả đời thì sao chứ? Chẳng lẽ không thủ tiết, gả cho người khác thì cuộc sống nhất định sẽ tốt hay sao? Bà bà, xin ngài giúp ta, bây giờ trong nhà thật sự không còn đường ra nào khác, hai ngày nay nài nài sẽ cho Hoàng gia câu trả lời thuyết phục, nếu chậm, chỉ sợ không giữ được Thanh Hà.”

Hòe Hoa bà bà bình tĩnh nhìn nàng, cuối cùng thở dài một cái: “Người đưa nhỏ ngọc này, người đã quyết định dứt khoát như vậy, vậy ta sẽ xem cho người. Có đôi lời người nói đúng rồi, Lâm gia đúng là nhà trong sạch, trong nhà nhân khẩu đơn giản, Lâm phu nhân cũng cực dễ nói chuyện, nếu người gả qua sẽ không chịu khổ.”

Thanh Liễu vui vẻ nói: “Cám ơn bà bà!”

“Đừng cảm ơn quá sớm,” Hòe Hoa bà bà nói: “Ta còn phải tính cho người cùng đưa bé nhà họ Lâm kia nữa, nếu không hợp vậy cũng không có biện pháp. Người đi về trước đi, lấy bát tự của người đến.”

Thanh Liễu vội lấy từ trong ngực ra một tờ giấy đỏ, “Ồ đây rồi, ta đã mang tới. Xin bà bà giúp ta tính một quẻ, nếu ta cùng đại công tử bát tự không hợp thì phải là vận mệnh đã như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn.”

Nàng sớm nghe người ta nói qua, kết minh hôn còn trịnh trọng hơn người bình thường thành thân, nếu hai người kết thân tương mệnh không hợp, sẽ khiến gia đình không yên. Mặc dù nàng muốn kết thân này, nhưng không nghĩ hại người Lâm gia. Nếu lát nữa quẻ tương không tốt thì nàng sẽ dẹp ý niệm này, chỉ coi như nàng cùng Thanh Hà nên có một kiếp này.

Hòe Hoa bà bà thấy nàng ngay cả cái này cũng đã chuẩn bị xong, sao có thể không biết nàng đã hạ quyết tâm, dốc hết toàn lực. Bà lắc đầu đứng lên, “Người ở đây chờ ta.”

Nói xong liền tiến vào buồng trong.

Thanh Liễu biết bà muốn đi vào tính quẻ, đành hoàng tử té chờ ở phòng ngoài, trong lòng lại căng thẳng không yên.

Khoảng thời gian chờ đợi như là đi chịu chết, đợi nghe được cửa phòng trong vang lên, nàng vội dậy nghênh đón.

Sắc mặt Hòe Hoa bà bà tái nhợt hơn vừa rồi không ít, Thanh Liễu không lập tức hỏi bà kết quả thế nào, đỡ người đến bên cạnh bàn ngồi xuống, lại rót một ly trà đưa đến bên tay bà.

Hòe Hoa bà bà uống trà, tựa lưng vào ghế ngồi, thật dài thờ ra một hơi.

Thanh Liễu căng thẳng nhìn bà.

Hòe Hoa bà bà nhìn nàng một cái, lắc đầu thờ dài: “Nha đầu ngọc, như nguyện của người, lát nữa ta phải đi Lâm gia một chuyến.”

“Thật ả?!” Thanh Liễu mừng rỡ khuôn người, “Làm phiền bà bà!”

Hòe Hoa bà bà bất đắc dĩ cười cười, “Chỉ có cô nương ngọc như người, biết rõ phải đi thủ tiết còn vui vẻ như vậy.”

Thanh Liễu bỏ xuống được một mối tâm sự lớn, nụ cười trên mặt cũng buông lỏng chút, nói: “Vội ta mà nói thủ tiết lại không phải chuyện cực khổ gì.”

Nàng nghĩ nghĩ, có chút lo lắng lại hỏi: “Bà bà, ta cùng đại công tử bát tự thật sự hợp ả?”

Nghe nàng hỏi vậy, Hòe Hoa bà bà tức giận nói: “Ta nói hợp là hợp, người một tiểu nha đầu, dám nghi ngờ ta?”

Thanh Liễu vội nói: “Ý ta không phải vậy, ta chỉ là lo lắng, nếu không quá thích hợp lại quấy rối âm hồn đại công tử không được an bình, khiến Lâm gia đình không yên, vậy không phải là lỗi của ta hay sao?”

Sắc mặt Hòe Hoa bà bà tốt hơn chút, nói: “Người đó, chính mình tự thân cũng khó bảo toàn, còn có thời gian đi lo cho nhà người ta?”

Thanh Liễu nói: “Nếu không liên quan đến ta, ta tự nhiên sẽ không lo lắng.”

Nhưng nếu bởi nàng mà lên, trong lòng nàng làm sao có thể an?

Hòe Hoa bà bà liền lắc đầu.

Thanh Liễu lại nói chuyện với bà thêm chốc lát, nghĩ đến ở nhà còn có việc phải làm lại cảm ơn bà lần nữa rồi trở về.

Sau phải làm chính là ở nhà chờ tin của bà bà.

Nàng về đến nhà, Chu thị đang ở trong phòng dệt vải, Thanh Hà ngồi ở ngưỡng cửa bên túi lưới, Thanh Tùng thì cầm búa nhỏ gõ xác ngoài cửa hạt dẻ hôm qua mang về.

Thanh Tùng vừa thấy nàng vào sân liền chào đón: “Đại tỷ, tỷ vừa đi đâu về vậy?”

Thanh Liễu sờ sờ đầu hăn, treo chiếc rổ không dưới mái hiên, nói: “Ta đi xem Hòe Hoa bà bà, cho bà một rổ hạt dẻ để hái, bà bà nói nhờ ta cảm ơn đệ đây.”

Thanh Tùng gãi gãi tóc, có chút ngượng ngùng, quay đầu lại ngồi xổm xuống gõ vỏ hạt dẻ.

Thanh Hà nói: “Thân thể bà bà dạo này thế nào?”

Thanh Liễu gật đầu: “Rất tốt.” Nói nói sang vấn đề khác, “Tháng này chúng ta bên được bao nhiêu túi lưới? Chờ đại đường ca trở về đều nhờ huynh ấy cầm đổi bạc.”

Thanh Hà đưa rổ cho nàng xem, nói: “Sợi sắp hết, cũng bảo huynh ấy đổi chút sợi về.”

Thanh Liễu gật gù đầu, lại vào nhà xem Lý Đại Sơn.

Lý Đại Sơn nằm trên giường ngủ, Chu thị ở bên cạnh sửa sang lại sợi tơ, nhìn có mấy phần tâm thần không yên.

Thanh Liễu nhìn sắc mặt bà lại tiêu tụy hơn hôm qua mấy phần, trong lòng thở dài. Những lời Vương thị nói hôm qua, khẳng định khiến nương nàng dày vò đến bây giờ.

Một đầu là trưởng phu cùng nhi tử, một đầu là hai đứa con gái, điều này khiến bà phải lấy hay bỏ thế nào. Huống hồ lời bà bà nói bà còn không dám nói với Lý Đại Sơn, sợ ông giận quá làm ra chuyện xuất, giống như lời đêm đó nói, thà rằng chết đi.

Nhưng nếu không nói, chính bà lại vẫn không nổi bà bà, chẳng lẽ thật sự phải nhìn hai đứa con gái vào hố lửa hay sao?

Chu thị chỉ nghĩ vậy thôi trái tim liền vô cùng đau đớn, hốc mắt ửng hồng, cũng rốt cục không chảy ra được nước mắt. Nước mắt bà mấy ngày nay đã chảy hết rồi.

Thanh Liễu vốn không chuẩn bị nói, muốn đợi tin từ Lâm gia rồi lại cho nương biết, nhưng bây giờ không đành lòng nhìn bà đau khổ.

Nàng nhìn Lý Đại Sơn, nhỏ giọng bảo nương nàng đi phòng bếp, không có người khác nàng liền nói ra quyết định của mình cho bà nghe.

Chu thị nghe xong lắc đầu liên tục: “Đứa nhỏ ngốc, đứa nhỏ ngốc... Sao con lại ngốc vậy chứ? Đi Lâm gia, đó là phải thủ tiết cả đời đấy!”

Thanh Liễu nhẹ giọng an ủi bà, lặp lại lời nói với Hòe Hoa bà bà một lần, cuối cùng nói: “Bà bà đã đi Lâm gia rồi, chờ người Lâm gia tới, việc này xem như là định ra. Nương, dù sao đã không thể đổi ý, không bằng chúng ta nghĩ kỹ. Chân của cha rất nhanh là có thể chữa trị, Thanh Hà cũng không cần làm thiệp cho người ta, ta đi Lâm gia ít nhất có thể áo cơm không lo, đây không phải là rất tốt sao?”

Chu thị chỉ gạt nước mắt, khóc không thành tiếng, “Đều tại ta... Đều do nương không bán sự...”

Thanh Liễu khẽ nói: “Loại chuyện này làm sao có thể trách nương, người đừng suy nghĩ nhiều. Nương, chúng ta gạt cha trước, đỡ cha biết lại khó chịu. Đợi mọi chuyện qua rồi, ngài lại từ từ nói với cha.”

Chu thị nắm chặt tay nàng, nghẹn ngào nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lâm gia đại trạch

Đêm nay, nhiều người trong nhà lăn lộn khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau Vương thị đã đến, trong phòng bếp hỏi Chu thị suy nghĩ thế nào rồi.

Chu thị trong lòng khổ sở, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Thanh Liễu từ ngoài cửa đi vào, nói: “Nãi nãi, việc này để ta nói với ngài đi.”

Vương thị liếc nhìn Chu thị một cái, nói: “Thanh Liễu, ngươi biết?”

Thanh Liễu gật gật đầu.

Vương thị thở dài: “Ngươi cũng đừng trách nãi nãi nhần tâm, thật sự là trong nhà không có biện pháp, nếu không làm như vậy, cha ngươi nửa đời sau chính là một người tàn phế.”

Thanh Liễu nói: “Ta biết, nãi nãi cũng là vì tốt cho cha ta.”

Thấy nàng nói như vậy sắc mặt Vương thị cũng đỡ hơn chút, “Vậy ngươi cùng Thanh Hà có đồng ý hay không?”

Thanh Liễu tiến lên kéo bà ngồi xuống bên bàn, lại bảo Chu thị cũng ngồi mới nói: “Nãi nãi, ta thì không sao, trái phải cũng vậy thôi, nhưng Thanh Hà tuổi còn nhỏ, đi chuyến này không biết phải chịu bao nhiêu khổ. Vừa đúng hai ngày trước ta nghe người ta nói nhà Lâm đại thiện nhân muốn bỏ ra 20 lượng để kết một mối minh hôn. Vậy nên ta liền đi tìm Hòe Hoa bà bà nhờ bà ấy giúp ta tính một què, bát tự của ta cùng Lâm gia đại công tử tương hợp, bây giờ chỉ chờ tin tức từ Lâm gia. Nếu nhà bọn họ đồng ý, chân cha có thể chữa trị. Nãi nãi, xin ngài chờ thêm chút.”

Biểu cảm trên mặt Vương thị thay đổi mấy lần, cuối cùng nói: “Thanh Liễu, ngươi nghĩ kĩ chưa, đi Lâm gia đó chính là chuyện cả đời.”

Thanh Liễu gật gật đầu: “Ta biết, ta đã nghĩ kĩ.”

Vương thị liền không nói thêm gì nữa, sau một hồi lâu vỗ vỗ tay nàng, “Ngươi là đứa bé hiếu thuận.”

Mặc dù Thanh Liễu nói với Vương thị cảm giác rất nhẹ nhàng, thật ra trong lòng cũng không nắm chắc, lòng mang lo sợ đợi đến chiều mới thấy Hòe Hoa bà bà kêu một tên nhóc choai choai đến truyền lời, bảo nàng đi tìm bà.

Thanh Liễu chạy nhanh về phòng thay một bộ quần áo sạch rồi vội vàng ra cửa.

Một đường chạy chậm đến sân nhỏ nhà Hòe Hoa bà bà, trên trán nàng đã ra một tầng mồ hôi mỏng, mặt cũng đỏ bừng.

Hòe Hoa bà bà thấy nàng, nói: “Gấp như vậy làm cái gì, ta còn có thể chạy hay sao? Chưa thấy qua cô nương nào ngốc vội chạy qua chịu tội như ngươi.”

Thanh Liễu hô hấp dần đều, cười cười: “Không phải sợ ngài chờ nóng lòng hay sao? Bà bà, ý Lâm gia thế nào?”

Hòe Hoa bà bà nói: “Vừa rồi Lâm phu nhân kêu người qua truyền lời nói muốn gặp ngươi một lần.”

Thanh Liễu sững sờ: “Gặp ta?”

“Đúng, bây giờ ngươi theo ta đi một chuyến đi.”

Thanh Liễu có chút hoảng hốt: “Bà bà, ta... Ta có phải nên trở về chuẩn bị chuẩn bị...”

Hòe Hoa bà bà cao thấp nhìn nàng một cái, nói: “Cứ như vậy đi, nhà bọn họ dạng gì mà chưa thấy qua Ngươi không cần phải lo lắng, thoải mái là được.”

Thanh Liễu cúi đầu nhìn bộ quần áo hơi cũ trên người mình, lại theo bản năng sờ vết sẹo trên trán, một hồi lâu mới gật đầu nói: “Được, làm phiền bà bà theo giúp ta đi một chuyến.”

Sân nhỏ nhà Hòe Hoa bà bà cùng Lâm gia đại trạch đều ở dưới chân núi, có điều một cái ở đầu này, một cái ở đầu kia, hai người liền dọc theo đường nhỏ ven núi đi qua.

Lâm gia đại trạch ở trong thôn thậm chí toàn bộ trấn Thanh Bình đều vô cùng nổi danh, các thôn dân chỉ biết đại trạch đó rất lớn, lại không biết đến cùng lớn đến trình độ nào. Cho dù leo lên đỉnh núi Tiểu Diêu xem cũng thấy không rõ toàn cảnh, bởi vì đại trạch đó hơn phân nửa đều bị che lấp dưới núi rừng của núi Tiểu Diêu.

Rất xa đã có thể nhìn thấy tường lớn nhà họ Lâm, giống như một con cự long, uốn lượn chiếm cứ ở đầu đập chắn nước, đầu long cùng đuôi long đều ẩn vào rừng núi, không biết kéo dài đến nơi nào.

Thanh Liễu vừa thấy tòa nhà kia, trong lòng liền sinh mấy phần kính sợ.

Đến nơi, Hòe Hoa bà bà đi gõ cửa, Thanh Liễu cúi đầu đứng sau lưng bà.

Rất nhanh liền có một phụ nhân trung niên ra mở cửa, vừa thấy Hòe Hoa bà bà liền cười nói: “Bà bà nhanh như vậy đã tới rồi?”

Hòe Hoa bà bà gật gật đầu, quay đầu kéo Thanh Liễu nói: “Phụ nhân có nhà không?”

Phụ nhân kia nói: “Ồ trong phòng ấy, bà bà vào đi, ta đi truyền lời.”

Hai người vào cửa, phụ nhân kia nhanh chóng đi ở phía trước, Thanh Liễu ngẩng đầu liếc mắt một cái, lúc vừa vào cửa chính là một tòa núi góa, vòng qua núi già, trước mắt xuất hiện một sân trong cực lớn, hai bên hành lang gấp khúc từ cửa bên kéo dài đến sân phòng chính. Giữa sân trồng rất nhiều hoa cỏ, trước mắt đã là thangka mười, có không ít hoa ganh đua sắc đẹp.

Trừ những cái này ra, thật không có chỗ nào đặc biệt khác. Sân trước nhà họ Lâm cũng chỉ lớn hơn nhà bình thường một ít, chứ không có rường cột chạm trổ, tôi tớ thành đàn như trong lời của thuyết thư.

Trong lòng Thanh Liễu thoáng nhẹ nhàng thở ra, tay chân cũng hơi buông lỏng.

Có điều, đến khi trong phòng truyền ra thanh âm nói cho nàng đi vào, trái tim nàng lại thót lên, cúi đầu buông tay đi theo phía sau Hòe Hoa bà bà, không dám nhìn quanh bốn phía.

Lâm phụ nhân Tiết thị từ khi Thanh Liễu vào cửa vẫn đang quan sát nàng.

Hôm nay Thanh Liễu mặc một chiếc áo khoác hơi cũ màu xanh, chỉnh đốn rất sạch sẽ, trên quần áo cũng không có mụn vá gì, góc áo cổ áo chỉnh chỉnh tề tề.

Tiết thị âm thầm gật đầu, lại nói: “Đứa nhỏ, cháu ngẩng đầu lên.”

Thanh Liễu tím lấy góc áo, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng có vóc người tầm trung, thân cao gầy, làn da hơi đen, ngũ quan đoan chính, đáng tiếc vết sẹo trên trán làm hỏng tướng mạo.

Thanh Liễu cũng cực nhanh nhìn qua Tiết thị một cái, trong lòng ngạc nhiên, do nàng nghe nói Tiết thị là người đã hơn bốn mươi tuổi, không nghĩ tới nhìn qua lại trẻ như Chu thị nương nàng, hơn nữa lại sinh ra trắng nõn phú quý, khóe miệng khẽ nhếch ngời ở đằng kia cũng đã có khí phái phi phàm.

Nàng ổn định tinh thần, tiến lên đằng trước nói vạn phúc, sau khi đứng dậy ánh mắt cũng không dám nhìn chằm chằm Tiết thị, chỉ rừ mắt dừng trên chiếc bàn trà bên cạnh bà.

Hòe Hoa bà bà ngồi trên đầu bên dưới tay trái Tiết thị, thấy vậy liền nói: “Phụ nhân, cô nương này từ nhỏ đã thành thật, chưa thấy qua cảnh tượng hoành tráng, trong lòng đang căng thẳng đây.”

Tiết thị cười rộ lên: “Bà bà đừng gọi ta là phụ nhân, ngại chết ta.” Rồi nói với Thanh Liễu: “Bé ngoan, đến trước mặt thăm này.”

Thanh Liễu liền cẩn thận tiến lên trước mấy bước.

Tiết thị cầm lấy tay nàng, nghiêng đầu quan sát tỉ mỉ, cười nói: “Ta nghe bà bà nói, cháu gọi Thanh Liễu đúng không?”

Thanh Liễu nói vâng.

Tiết thị nói: “Là một cái tên hay. Nghĩ đến cháu cũng biết hôm nay đến đây là vì chuyện gì, thăm chỉ hỏi cháu một câu, cháu là tự mình nguyện ý, hay là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ?”

Chiều hôm qua Hòe Hoa bà bà đến cửa, nói với bà rằng tìm được một cô nương bát tự cực hợp với Đại lang nhà bà, cô nương kia còn ở dương gian.

Bà nghe xong liền cảm thấy không thích hợp, mặc dù bà muốn kết thân cho Đại lang để hắn không đến mức làm một dã quỳ lẻ loi một mình, nhưng cũng không muốn lãng phí cả đời của một cô nương.

Hòe Hoa bà bà liền nói đến tình cảnh của cô nương kia, bà suy nghĩ cả một đêm vẫn cảm thấy cần phải gặp cô nương kia một lần, chính miệng hỏi một chút mới yên tâm.

Thanh Liễu gật đầu, khẽ nói: “Phụ nhân, ta là chính mình nguyện ý.”

Tiết thị lại nói: “Tình huống trong nhà cháu ta cũng nghe bà bà nói rồi, nếu là vì bạc không ngại mượn ta dùng trước, chữa trị chân cho cha cháu. Cháu còn trẻ, không đáng giá vì vậy mà bỏ cả một đời.”

Trong lòng Thanh Liễu nháy mắt có chút dao động, rất nhanh lại lắc đầu nói: “Phụ nhân, nói thật với ngài, ta là từng bị người lui thân, bây giờ tuổi lớn, lại phá tướng, rất khó lại nói nhân gia, ta không muốn cha nương cả ngày hao tổn tinh thần vì ta.”

Còn có chút chuyện nàng chưa nói, bây giờ trong nhà đã thiếu họ hàng bảy tám lượng bạc, nếu lại thiếu Lâm gia 10 lượng, ngày sau vì trả tiền, chỉ sợ Vương thị sẽ lại đánh chủ ý lên nàng và Thanh Hà.

Tiết thị cũng đoán được nàng có lẽ còn ẩn tình gì nên cũng không hỏi thêm nữa.

Nói thật, bà vừa nhìn thấy Thanh Liễu liền cảm thấy thích, là một cô nương hiểu chuyện chất phác. Huống hồ bà còn mấy phần tâm tư, do trước đó Hòe Hoa bà đã nói, bây giờ cũng cô nương chết sớm mà bà biết không có một ai tương xứng với Đại lang nhà bà, chỉ có cô nương Thanh Liễu này là hợp với Đại lang, còn là một què cực tốt, trong lòng bà mới động ý.

Đại lang đi đã có mười năm, nhưng ngay cả một giấc mộng cũng chưa từng báo cho bà, nghe người già nói, đây là do khi hán còn trên đời chưa thành thân, trong lòng không có vương bận nên âm hồn không tìm được đường về nhà, cho nên bà mới muốn kết minh thân cho hán.

Bây giờ đứa nhỏ Thanh Liễu này đã cùng hán bát tự tương hợp, nghĩ đến hán cũng sẽ vừa lòng.

Nhiều năm như vậy, mỗi khi nửa đêm tỉnh lại nhớ đến đứa bé mất sớm kia bà liền đau lòng khó có thể đi vào giấc ngủ. Chỉ mong Đại Lang có thể biết được khổ tâm của nương hán, tốt xấu trở về nhìn bà một cái.

Nghĩ như vậy hốc mắt Tiết thị dần đỏ lên, lấy khăn chấm chấm khóe mắt, bà lại ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Liễu, ánh mắt càng thêm từ ái: “Bé ngoan, đã như vậy về sau chúng ta chính là người một nhà. Chân của cha con con không cần lo lắng, sáng sớm ngày mai ta sẽ cho người đi Huyện mời đại phu.”

Bà lại nhìn về phía Hòe Hoa bà bà, nói: “Xin bà bà giúp đỡ xem ngày tốt, đến nhà Thanh Liễu định ra chuyện của hai đứa bé.”

Hòe Hoa bà bà đồng ý, Thanh Liễu vui vẻ nói: “Cảm ơn thái thái!”

Tiết thị kéo nàng ngồi xuống, nhẹ vỗ vỗ tay nàng, cười nói: “Đừng kêu thái thái, nhà chúng ta không có quy định như vậy, bây giờ cháu cứ gọi ta là thăm thăm, chờ qua cửa nên đổi giọng gọi nương.”

Thanh Liễu gò má đỏ ửng: “Vâng, thăm thăm.”

Tiết thị giờ tay vén tóc rơi trên trán nàng đến sau tai, cẩn thận nhìn mặt nàng, nhìn đến khi Thanh Liễu cúi đầu mới lại cười nói: “Là một cô nương xinh đẹp, không nên để vết sẹo này phá tướng, đợi sau này thăm thăm mời người phối thuốc trừ sẹo, bảo quân xóa vết sẹo này đi trả lại cho cháu một gương mặt mềm mại.”

Thanh Liễu cúi thấp đầu không có ý nói chuyện, Hòe Hoa bà bà nói: “Thanh Liễu có thể gặp được phụ nhân cũng là phúc phận của nàng.”

Tiết thị quay đầu cười nói: “Vẫn là ít nhiều có bà bà, mang đến cho ta một cô nương tốt như vậy.”

Hòe Hoa bà bà chỉ lắc đầu: “Là Thanh Liễu cùng phụ nhân có duyên.” Lại nói: “Bà già ta đây phải về tính một què, Thanh Liễu, người có muốn cùng ta về không?”

Thanh Liễu nhìn Tiết thị, định đứng dậy cáo từ.

Tiết thị vội kéo tay nàng, nói: “Bà bà, ta vừa thấy Thanh Liễu liền thích, muốn giữ nàng lại theo ta trò chuyện, lát nữa ta cho người đưa nàng về.” Rồi nói với Thanh Liễu: “Bé ngoan, cháu có nguyện ý bồi thăm thăm không?”

Thanh Liễu nhìn Hòe Hoa bà bà một cái, khẽ nói: “Bà bà về một mình, ta lo lắng.”

Tiết thị nói: “Không có việc gì, ta cho người tiễn bà bà.” Nói xong liền hô người phụ nhân trung niên vừa rồi lại, giao đãi bà đưa Hòe Hoa bà bà về nhà, lại gói một bọc bánh hoa hồng cho bà mang đi.

Thanh Liễu thấy bà bà không có dị nghị gì liền đồng ý.

Hòe Hoa bà bà đi rồi, Tiết thị kéo Thanh Liễu đi về phía sau: “Qua đây, thăm thăm dẫn cháu đi xem sân trước đây Đại lang từng ở, sau này cháu qua cửa thì ở lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bức tranh vẽ Lâm Trạm

Tiết thị dẫn Thanh Liễu vòng qua mấy hành lang uốn khúc, đi đến một cái sân ở phía đông, sân kia nhìn cũng không nhỏ, ba gian nhà chính, ba gian nhà kê, trong sân bày trí lại cực đơn giản. Trong sân dưới gốc cây sơn trà chỉ đặt một bộ bàn đá, hai đường lát đá chéo nhau hình chữ thập, trừ những cái này ra ngay cả một gốc hoa cũng không có.

Tiết thị hơi xuất thần đứng ở cửa ra vào, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường, kéo Thanh Liễu đi vào trong sân, “Trước Đại Lang ở đây, nó xưa nay không thích hoa hoa cỏ cỏ, hồi nhỏ lại nghịch ngợm, cả khu vườn bị nó nhỏ cho không còn một ngọn cỏ, cây sơn trà kia là cha nó tự tay trồng mới có thể may mắn còn sống sót.

Tiết thị đứng ở giữa sân, tỉ mỉ nhìn quanh bốn phía, thở dài: “Trong sân một bàn một ghế dựa đều là đáng về lúc Đại Lang rời đi, hồi mới bắt đầu ta cũng không dám sang đây liếc mắt một cái...” Nói xong vành mắt lại đỏ.

Thanh Liễu vô thố đứng ở bên cạnh, không biết nên an ủi bà thế nào. Nỗi đau mất con, chỉ sợ không phải một người ngoài nói hai ba câu là có thể an ủi.

Cũng may Tiết thị rất nhanh đã tự mình ổn định lại, xoa xoa khóe mắt lại dẫn Thanh Liễu đi vào trong nhà.

Đây là một gian nhà chính ở giữa, trong phòng bố trí đơn giản gọn gàng, Tiết thị mon tron từng món đồ, chậm rãi ngồi xuống ghế chủ, bảo Thanh Liễu ngồi ở bên tay bà.

“Đại Lang từ nhỏ đã có chủ kiến, từ lúc ba tuổi đã tự lập, từ chủ viện chuyển đến nơi này. Khi đó nó còn nhỏ xíu, ngày ngày chạy tới chạy lui trên hành lang khiến ta nhìn mà tim cũng run sợ theo, thật ra nó chưa từng ngã bất cứ một lần nào. Nhưng là Nhị Lang từ nhỏ liền thích đi theo sau lưng ca ca, lại vụng về, thường xuyên bị ngã mặt mũi bầm dập.” Trên mặt Tiết thị mang theo chút hoài niệm, ánh mắt rơi ở ngoài sân, giống như có thể nhìn thấy đứa nhỏ nho nhỏ chạy như bay đó, theo sau đứa nhỏ là một tiểu đầu đinh mập mạp, nhắc chân nhỏ một đường đuổi theo, hô ca ca ca ca.

Thanh Liễu tưởng tượng thấy hình ảnh đó, khóe miệng không tự chủ hơi cong lên.

Tiết thị thấy nàng có hứng thú, cũng nguyện ý kể nhiều hơn chút, những người khác trong nhà sợ chọc bà buồn nên chưa bao giờ dám nhắc đến Đại Lang trước mặt bà. Trước mắt có một người có thể cùng bà nhớ lại, trong lòng bà cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Cháu không biết đâu, tiểu tử đó từ nhỏ chính là con khi nghịch ngợm, từ lúc biết đi liền gây sự, trong nhà ai cũng từng bị hấn trên cột qua, cha hấn tức đến treo hấn lên đánh, hấn cũng chỉ an phận được hai ngày sau lại đầu đóng đầu. Khi đó rầu chết ta rồi, giờ cứ nghịch ngợm như vậy, trưởng thành rồi thì phải làm sao? Nào biết năm hấn sáu tuổi bị sự phụ hấn mang đi tập võ, khi trở về cả người như được thay da đổi thịt, dĩ nhiên là một thiếu hiệp phóng khoáng, làm người trong nhà đều muốn rót con người. Đúng rồi, khi đó Nhị Lang còn vẽ cho đại ca hấn một bức tranh, ta lấy cho cháu xem.” Tiết thị đang nói hăng say, lại đi vào phòng trong tìm bức tranh.

Một bên phòng ở là một gian thư phòng, chính giữa bày một bàn viết rộng rãi, trên bàn cắm mấy cuộn tranh, Tiết thị lấy một cuộn trong đó mở ra cho Thanh Liễu xem.

Thanh Liễu nghiêng người về phía trước, chỉ thấy trong tranh là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, mặc áo gấm, cưỡi trên một con ngựa tốt chạy như bay, trên gương mặt anh tuấn mang theo nụ cười tùy ý trương dương, quả thật là tiên y nộ mã*, hăng hái.

(*) Tiên y nộ mã: Thiếu niên mặc đẹp cưỡi tuấn mã -- hào hoa phong nhã.

Thanh Liễu trầm nghĩ trong lòng, người như vậy nếu còn sống nàng ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, đáng tiếc trời cao đổ kị anh tài, ông trời lại thu hấn đi rồi.

Tiết thị nhìn bức tranh, cảm khái nói: “Đây là năm hấn mười lăm tuổi, học thành trở về, cưỡi con ngựa này chạy thẳng vào trong sân, dọa Nhị Lang sợ ngã nhào xuống đất, chính hấn còn vui sướng cười ha ha. Đó là lần cuối cùng hấn giờ trở xấu, sau này rất quy củ, nghiêm chỉnh làm một ca ca tốt yêu thương đệ đệ, cũng làm Nhị Lang không thể tin được, cho nên mới vẽ bức tranh này.”

Sau Tiết thị còn đưa bức tranh khác cho Thanh Liễu xem, mỗi một bức tranh, thời gian, chuyện đã xảy ra bà đều nhớ rõ, giống như đã nhớ lại vô số lần trong lòng.

Xem xong tranh, Thanh Liễu lại cùng Tiết thị trò chuyện thêm một lát, hơn phân nửa là Tiết thị nói, nàng chỉ ngồi ở bên cạnh im lặng nghe. Mãi đến khi thấy sắc trời không còn sớm, nàng mới đưa ra muốn cáo từ.

Lâu rồi không có người cùng bà nói chuyện lâu như vậy, trong lòng Tiết thị trái lại có mấy phần không tha, đối Thanh Liễu lại càng thêm hài lòng, đưa người đến tận cửa lớn, kéo tay nàng nói: “Ngày thường nếu có rảnh thì đến trò chuyện với thẩm thẩm. Chân của cha cháu cháu đừng lo lắng, ngày mai sẽ có đại phu trong Huyện đến trị cho ông ấy, tất cả chi tiêu nhà cháu cũng đừng quản, giao hết cho ta. Hai nhà chúng ta sắp thành người một nhà, không cần khách khí. Cháu chỉ cần ở nhà, chờ Hòe Hoa bà bà định ngày lành, thẩm thẩm lập tức tìm người đến nhà cháu.”

Thanh Liễu cúi đầu đồng ý, Tiết thị lại dặn dò vài câu mới để nàng đi.

Về đến nhà, do Thanh Hà Thanh Tùng không biết nàng đi đâu nên vẫn như thường ngày, nhưng là Chu thị, cả một buổi chiều đứng ngồi không yên, thấy nàng vào sân, ngay lập tức đi tới nghênh đón, kéo nàng nhìn từ trên xuống dưới.

Thanh Liễu cười nói: “Nương, ngài làm gì vậy?”

Chu thị chân chờ nói: “Nha đầu, nhà bọn họ...”

Thanh Liễu kéo bà đi vào trong nhà, vào nhà đóng cửa mới nói: “Lâm gia đã đồng ý, ngày mai sẽ có đại phu trong Huyện đến chữa chân cho cha. Hòe Hoa bà bà đang tính, ít hôm nữa chọn được ngày, nhà bọn họ sẽ đến quyết định.”

Chu thị nghe xong trong lòng vừa vui vừa buồn, ngơ ngẩn không nói ra lời.

Thanh Liễu nói khẽ: “Nương, hôm nay ta gặp Lâm phu nhân mới biết bà là người rất ôn hòa, đối ta cũng rất tốt, ngài không cần phải lo lắng đâu.”

Chu thị môi run rẩy, “Nương làm sao có thể không lo lắng, biết rõ đây là chuyện quyết định cả đời của con, ta còn trơ mắt nhìn con đi...”

Thanh Liễu lập tức nói: “Nương, đây là ta tự nguyện, thù tiết hay không thù tiết ta không để ý. Nói thật với ngài, qua chuyện với nhà họ Dương, trong lòng ta đối lập gia đình cũng có chút sợ, sợ lại gặp một người như người trước. Bây giờ tốt rồi, ta cuối cùng không cần lo lắng.”

“Đưa nhỏ ngốc...” Chu thị than nhẹ, “Thôi, nương cũng không nói mấy chuyện cho người phiền lòng nữa. Bây giờ ta chỉ lo lắng không biết nên nói chuyện này với cha người thế nào, ngày mai đại phu đến chữa việc này khẳng định không lừa được cha con.”

Thanh Liễu nghĩ nghĩ, nói: “Chúng ta cứ nói thật đi, chờ Lâm gia đến hạ quyết định, người cả thôn khẳng định đều sẽ biết, cùng với để cha biết từ miệng người khác, còn không bằng tự chúng ta nói cho cha nghe. Có điều ngài đừng nói thẳng, trước nói tính toán của nãi nãi cho cha biết rồi lại nói chuyện của Lâm gia.”

Buổi tối làm cơm khoai lang, cả nhà ăn xong, Chu thị liền trở về phòng đóng cửa.

Sau đó không lâu trong phòng truyền đến một ít động tĩnh, Thanh Liễu ngăn đón đệ muội không cho bọn họ đi vào. Lại qua lát sau, Chu thị mở cửa, hốc mắt đỏ bừng, “Nha đầu, cha con có chuyện muốn nói với con.”

Thanh Liễu vào phòng, Chu thị liền đi ra ngoài. Nàng nhìn về phía đầu giường, Lý Đại Sơn ngồi đó, ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm nóc nhà, khỏe mắt đỏ lên.

Nghe được tiếng đóng cửa, trông mắt ông chậm rãi chuyển động, nhìn Thanh Liễu, giọng hơi căm, “Đại a đầu, là cha xin lỗi con.”

Mùi Thanh Liễu hơi chua, vội vàng dùng sức chớp mắt để nén nước mắt trở về, tiến lên ngồi lên ghế nhỏ cạnh giường, ngẩng đầu cười nói: “Cha nói cái gì vậy, cha và nương sinh ta nuôi ta, đời này là ta thiếu hai người mới đúng.”

Lý Đại Sơn lắc đầu: “Nếu không phải chân của ta, nãi nãi con cũng không đến mức... Nha đầu, thừa dịp bây giờ còn kịp, chúng ta đi nói với Lâm gia một tiếng, thôi, chân cha không chữa nữa, con cũng đừng đi nhà bọn họ.”

Thanh Liễu vội nói: “Cha, con biết cha lo lắng sau này ta phải chịu khổ, nhưng người Lâm gia rất tốt, không có ai bắt nạt ta. Huống hồ Thanh Tùng còn nhỏ, cha cũng phải nghĩ cho nó nữa.”

Lý Đại Sơn nói: “Nếu nó biết nó cũng không đồng ý cho con đi.”

Thanh Liễu nói: “Nó còn nhỏ biết cái gì đâu, về sau còn cần cha tự tay dạy. Còn có Thanh Hà, nàng cũng nên nói nhân gia, nếu chân cha không chữa khỏi, sau này nàng ở nhà chồng bị bắt nạt, cha sẽ không thể ra mặt thay nàng. Cho dù vì chúng ta, cha cũng phải nhanh tốt lên mới được.”

Lý Đại Sơn liền tiếp thở dài. Hai ngày trước ông mới nói với Chu thị không chữa chân nữa, nhưng là vừa quay đầu, nương ông đã gạt ông tính bán hai đứa con gái ông, đại nữ nhi bị bắt không thể không gả cho một người chết. Lúc này ông mới phát hiện nếu chân mình không được chữa khỏi, thì nhi ông không có ông bảo vệ, thật sự sẽ rơi xuống tình cảnh mặc người chém giết.

Nhưng là hi sinh đại nhi mới có thể đổi lấy an ổn cho cả nhà, đổi cho ông một đôi chân khỏe mạnh, trong lòng ông làm sao không áy náy?

Thấy Lý Đại Sơn miễn cưỡng tiếp nhận chuyện này, Thanh Liễu liền không có ý định lừa gạt đệ muội nữa, sau khi trở về phòng liền nói với hai người bọn họ.

Thanh Hà nghe xong hốc mắt đỏ lên, không thể tin được nãi nãi ngày thường đối các nàng coi như không tệ thế nhưng nhẫn tâm như vậy, lại đau lòng quyết định của A tỷ.

Thanh Tùng nghe xong thì nhảy dựng lên, nắm tay Thanh Liễu nói: “Đại tỷ tỷ đừng đi, ngày mai ta lên núi hái trái cây bán lấy tiền chữa chân cho cha, tỷ đừng đi nhà bọn họ!”

Thanh Liễu dỗ một hồi lâu mới dỗ được hẳn.

Ban đêm nằm ở trên giường, nàng mở to mắt ngẩn ngơ. Người trong nhà đều cảm thấy đến Lâm gia là để nàng đi chịu khổ. Nhưng trên thực tế, mới đầu nàng đúng là bất an, đến hôm nay đến Lâm gia một chuyến nàng mới cảm thấy cuộc sống sau này chưa hẳn không tốt.

Hôm nay mặc dù chỉ gặp một mình Lâm phu nhân, có lẽ trong những lời nàng nghe được, người Lâm gia cũng không khó ở chung. Sau khi gả qua nàng lại ở một mình một sân, chỉ cần chính nàng an phận chút, không đi gây phiền toái, phiền toái cũng không đến mức tự mình tìm đến cửa.

Chỉ là không có trượng phu mà thôi, Hòe Hoa bà bà cả đời một người không phải cũng vẫn rất tốt sao?

Nàng lại nghĩ đến bức tranh hôm nay mình nhìn thấy, thiếu niên trên đó là người anh tuấn nhất mà nàng từng thấy. Trước đây luôn nghe người khác khen Dương Hạ từng đính thân với nàng bộ dáng tốt, Thanh Liễu cũng gặp một lần, bây giờ nghĩ lại, Dương Hạ cùng thiếu niên trên bức tranh nào chỉ là khác nhau một trời một vực.

Nàng mơ mơ màng màng ngủ, trong lúc nửa tỉnh phảng phất như thấy một thiếu niên giục ngựa chạy như vậy, một đường chạy thẳng vào cửa lớn Lâm gia, dọa một thiếu niên khác ngã xuống đất. Thiếu niên trên lưng ngựa cười đến tùy ý phô trương, áo khoác đỏ tươi nay lượn sau lưng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đợi gả

Ngày hôm sau liền có đại phu đến nhà bó xương kê thuốc cho Lý Đại Sơn, cả nhà vây ở một bên, người người nổi lòng phức tạp.

Đại phu đi rồi, dần dần có người đến cửa hỏi.

Mới đầu Chu thị không nói tí mĩ, sau này nghĩ rõ, dứt khoát nói ra.

Không bao lâu người trong thôn đều biết khuê nữ nhà Lý Đại Sơn gả cho nhà Lâm đại thiện nhân làm con dâu lớn.

Mọi người đều biết con lớn nhà Lâm đại thiện nhân đã sớm chết, Thanh Liễu cùng hắn kết chính là minh hôn, sau khi gả qua là phải thủ tiết cả đời.

Có người nói nàng hiếu thuận, cũng có người nói nàng ngốc, người hơi biết chút nội tình thì nói Vương thị người nãi nãi này thật là nhẫn tâm.

Người ngoài nói cái gì Thanh Liễu một mực không để ý, nên lên núi vẫn lên núi, nên làm việc vẫn làm việc của chính mình.

Sau hôm ấy Tiết thị lại phái người mời nàng qua nhà một lần, lần này nàng gặp được Lâm lão gia cùng Lâm Nhị Lang, cùng với thê tử của Lâm Nhị Lang và con trai của hai bọn họ.

Tuy chỉ vội vàng gặp mặt một lần, có điều thấy người Lâm gia đều là người hòa khí, trong lòng nàng lại an định hơn chút.

Sau khi Hòe Hoa bà bà tính được ngày lành, Lâm gia liền đến quyết định.

Minh hôn khác với làm mối, trao sính lễ đính hôn coi như là xong, sính lễ này không phải vàng thật bạc thật, cầm tú tơ lụa, mà là làm bằng giấy, đợi đến đêm thành thân sẽ đốt sính lễ trước cửa nhà gái.

Có điều mối minh hôn của Lâm gia Đại Lang và Thanh Liễu khác với mối minh hôn bình thường, do Thanh Liễu còn sống trên đời, Lâm gia đưa sính lễ tới, một nửa là thật một nửa là làm bằng giấy.

Sính lễ đều đặt trong phòng chính, người thân trong nhà cũng án theo tập tục đến cửa xem lễ.

Trừ 30 lượng chữa chân cho Lý Đại Sơn, Lâm gia còn án theo quy cách đón dâu của bản địa, đưa đến một bộ đầy đủ hải vị tam sinh tứ quả*.

(*) Hải vị: Các món hải sản. Tam sinh: ba loại gia súc bò dê lợn. Tứ quả: bốn loại quả.

Sau đó mọi người lại nghị luận, đến cùng là gia đình giàu có, kết minh hôn cũng long trọng hào phóng hơn nhà khác.

Có mấy phụ nhân nhớ tới Lâm gia vốn là chuẩn bị tiêu 20 lượng kết minh hôn, bây giờ không chỉ tiêu 30 lượng, ngay cả vật khác cũng đầy đủ hết, nghĩ đến Lâm gia rất coi trọng khuê nữ này của Lý Đại Sơn, bằng không sao lại bỏ được tiêu như vậy.

Tiền bước họ hàng bạn bè, Chu thị nhìn một phòng đầy đồ, trong lòng nói không rõ là tư vị gì.

Lý Đại Sơn dựa đầu vào giường, bỗng nhiên nói: “Ngày mai bà trả bạc lại cho mấy nhà đằng trước đưa bạc đến đi, xem lại trong nhà còn bao nhiêu đều đưa hết cho Thanh Liễu mang đi.”

Trước đó vì chữa chân cho ông, huynh đệ tỷ muội của ông cùng họ hàng bên nhà Chu thị tổng cộng đưa 8 lượng bạc qua, thêm trong nhà gom góp tổng cộng 15 lượng. Chờ trả lại bạc cho mấy nhà, lại trừ chiếc vòng tay duy nhất của Chu thị hẳn là cũng còn 5 6 lượng, số bạc này là sau khi ở riêng ba năm góp được.

Người bình thường gả con gái, nếu có thể lấy ra một nửa sính lễ nhà trai đưa tới làm đồ cưới đã xem như hào phóng, giống Lý Đại Sơn còn đưa thêm, ít lại càng ít.

Có điều một là ông vốn yêu thương con gái, thứ hai trong lòng có hổ thẹn với Thanh Liễu cho nên Chu thị nghe ông nói vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ cần chờ nói: “Sau này Thanh Hà cùng Thanh Tùng...”

Lý Đại Sơn khoát tay: “Nếu bọn họ nhớ Thanh Liễu tốt thì không nên nói gì.”

Chu thị lại nói: “Chỗ nương đó có nên để bà biết hay không?”

Nói đến Vương thị trong lòng Lý Đại Sơn cũng có chút phức tạp. Ông biết nương ông làm vậy cũng là vì tốt cho ông, nhưng trong lòng lại không thể nhận cách làm của bà. Nếu là trước đây, lấy sự kính trọng của ông với Vương thị, việc này nhất định phải được sự đồng ý của bà mới được. Bây giờ, ông im lặng hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: “Ai cũng đừng nói, việc này chỉ hai người chúng ta biết là được rồi, chờ Thanh Liễu gả ra ngoài, bà hãy lặng lẽ đưa tiền cho con bé.”

Nếu để nương ông biết, bà chắc chắn sẽ không đồng ý để Thanh Liễu mang đi số bạc kia.

Hồ Hoa bà bà định ngày vào mừng 5 tháng 10, cũng còn không đến hai tháng, thời gian có chút gấp, có điều do là mình hôn nên cũng không ai nói gì.

Mấy ngày nay Thanh Liễu không mấy khi ra cửa, chỉ ở trong phòng gấp gấp thêm đồ cưới.

Thất vãi lụa trước đó Chu thị dệt vốn định để đại đường ca các nàng mang vào trấn đổi bạc, sau này cuối cùng không đổi mà là nhờ người nhuộm thành màu thuần trắng để Thanh Liễu làm hai cái chân lam của hồi môn mang đi.

Thanh Liễu châm tuyến là Chu thị dạy, tay nghề nàng cũng chỉ bình thường như cô nương nhà nông khác, bình thường có thể làm quần áo giày cho nhà mình mặc, nếu muốn thêu được như trong trang, thêu đủ các loại hình thức thì nàng không biết. Cũng may nàng kết chính là mình hôn, không cần thêu các loại hoa văn như tịnh để uyên ương lên mặt chân gối.

Hôm đó chỉ trong nhà hết rồi, lại không đợi được đại đường ca trở về, nàng nghĩ nghĩ, còn có mấy việc vặt vãnh cũng phải lên trấn trên, nhờ người quá mức phiền toái, dứt khoát tự mình đi lên trấn một chuyến.

Từ thôn đến trấn Thanh Bình cần một giờ, thời điểm nông nhân có người dùng xe bò kiếm khách, một chuyến hai văn tiền, nửa canh giờ có thể đến trấn trên.

Thanh Liễu sờ sờ túi tiền, quyết tâm giảm đi số tiền đó để mua hai khối đường cho Thanh Tùng.

Một đường vội vã vào trong trấn, nàng đến tú trang trước, bán túi lưới trong thời gian này nàng và Thanh Hà cùng bận.

Bình thường một cái túi lưới 2 văn tiền, hơn nữa người bình thường phần lớn đều biết bận, chủ quán thường không đồng ý thu nhiều. Nàng cùng Thanh Hà liền suy nghĩ, mất rất nhiều thời gian nghiên cứu ra một số hình dáng khác, có hình ngọc thiên, hình thiềm thừ, còn có hình con dơi, mặc dù quá trình bận phức tạp hơn chút, cũng càng tốn thời gian, nhưng một cái túi lưới thường thường có thể bán được bốn năm văn. Có đôi khi ra nhiều kiểu mới chủ quán còn nguyện ý cho nhiều hơn chút, hai người các nàng bởi vậy càng thêm vui vẻ nghĩ ra kiểu dáng mới.

Nửa tháng này không phải ra đồng, hai người lợi dụng thời gian rảnh rỗi tổng cộng bận được hơn năm mươi cái túi lưới, được hơn hai trăm văn, trừ tiền mua dây, không sai biệt lắm thu được một trăm năm mươi văn.

Thanh Liễu cẩn thận cắt kỹ túi tiền, công gửi lại đi đến tiệm hoa quả khô, trong gửi là son tra cùng hạt dẻ mấy ngày nay Thanh Tùng hái, Chu thị đều giúp hần phơi khô.

Một cân son tra khô 8 đồng tiền, chỗ nàng chưa đủ 20 cân được 80 văn. Hạt dẻ càng rẻ hơn, một cân chỉ được 3 đồng tiền, Thanh Tùng hái được hơn 10 cân, được bốn mươi văn.

Thanh Liễu đếm đồng tiền, thầm nghĩ Thanh Tùng nhìn đến số tiền này nhất định là vui lắm đây.

Sau khi đổi tất cả những thứ mang tới thành đồng tiền nàng liền đi mua ngay chút dây bận, lại mua mấy loại chỉ màu để thêu.

Trước khi ra cửa Chu thị giao đãi nàng mua một cân muối về, sau khi mua xong nàng lại mua cho Thanh Tùng mấy khối đường mạch nha. Lúc đi trên đường nhìn thấy một người bán hàng rong nàng liền đến gần, cò kè mặc cả một hồi, tiêu 15 văn mua cho Thanh Hà một đóa quỳên hoa màu hồng.

Cắt vật mua được vào gửi, nàng không lại đi nữa mà bước nhanh về nhà.

Còn chưa đến nhà Thanh Tùng đã nhảy ra đón, nhận lấy cái gửi trên lưng nàng.

Thanh Liễu ôm lấy bà vai hần đi vào nhà, trên mặt do đi nhanh mà nóng đỏ lên.

Thanh Tùng gầy gầy đồ trong gửi nhìn xuống dưới, vui mừng reo lên nói: “Đại tỷ, hạt dẻ của ta bán hết rồi hả?”

Thanh Liễu cười nói: “Bán hết rồi, tổng cộng được năm mươi hai đồng tiền, lát nữa đưa tiền cho nương để nương cảm giúp đệ được không?”

Thanh Tùng liên tục gật đầu, “Được, ngày mai ta lại lên núi.”

Thanh Liễu liền nói: “Giờ trên núi trái cây rừng đều sắp bị người hái hết rồi, mà dù có cũng là trên ngọn cây mọi người không hái được, để đừng đi nữa. Chân của cha sắp khỏi rồi, nhà chúng ta hiện không thiếu bạc, để đừng để mình bị ngã.”

Thanh Tùng cúi thấp đầu không nói chuyện, trước đây hắn là tiểu nhi tử, cha nương cùng các tỷ tỷ khó tránh khỏi càng thêm thương hắn khiến tì khí hắn lớn hơn đứa nhỏ bình thường khác, cũng không hiểu chuyện bằng người ta.

Lần này trong nhà gặp biến cố, nước mắt của nương, ánh mắt lạnh nhạt của người ngoài làm hắn bỗng chốc hiểu chuyện rất nhiều.

Đạo này hắn luôn nghe nói đại tỷ hắn là bị cha nương bán đến Lâm gia, cho nên cha mới có tiền chữa bệnh. Hắn vô pháp phản bác bọn họ, trong lòng lại hạ quyết tâm nhất định phải kiếm được thật nhiều bạc, tương lai còn dài chuộc đại tỷ về.

Thời gian thoáng cái đã qua, Lý Đại Sơn nằm trên giường hơn một tháng, trong thời gian đó đại phu đến thăm hai lần, nói ông khôi phục không tệ, rất nhanh là có thể xuống giường đi lại.

Chu thị nghe xong vừa khóc vừa cười.

Đến tháng mười hai, trên trời dần có tuyết rơi.

Huyện Bình Dương nằm ở phía nam, ít khi thấy được tuyết rơi, Thanh Liễu lớn như vậy cũng chỉ thấy qua hai lần, Thanh Tùng còn là lần đầu tiên thấy, sáng sớm dậy hoan hô không thôi, mặt cũng không rửa đã chạy ra ngoài.

Thanh Liễu đứng dưới mái hiên nhìn hắn lăn lộn trên tuyết không khỏi bật cười.

Nàng theo bản năng nhìn về phía núi Tiểu Diêu, từ sau khi đính thân, nàng không tự chủ được có thói quen này.

Lâm gia đại trạch địa thế khá cao, từ chỗ nàng nhìn sang chỉ có thể nhìn thấy tường rào cao ngất, trong tường vây lộ ra mấy nóc nhà, trên mái ngói là một lớp tuyết mỏng, trắng càng trắng, đen càng đen.

Chu thị từ trong phòng đi ra, theo tầm mắt nàng nhìn qua, trong lòng lại thêm đau xót.

Thanh Liễu lấy lại tinh thần, kéo tay nàng đi đến phòng bếp, cười nói: “Vừa rồi Tiểu Tùng lăn lộn trên đất nhìn y như một con chuột béo ụt ịt vậy.”

Chu thị nghe vậy cũng khẽ cười, nhưng u sầu trên mặt không tán đi.

Hôm nay đã là đầu tháng ba, buổi tối ngày mốt kiểu nhà Lâm gia sẽ đến khiêng nữ nhi của bà đi, từ nay về sau nàng sẽ sống hết đời với một bài vị.

Thanh Liễu nhóm lửa, quăng một củ khoai lang vào trong bếp. Nàng nhớ hồi nhỏ có lần tuyết rơi, đại đường ca liền nướng mấy củ khoai lang cho bọn họ ăn. Mấy đứa nhỏ ngồi dưới mái hiên, một bên ăn khoai lang nóng, một bên vẽ mặt mới lạ nhìn tuyết.

Chu thị đóng gạo vào nồi, trên kệ trúc bày mấy củ khoai lang đã được rửa sạch, bốn năm cái bánh bột ngô.

Hai mẫu nữ song song ngồi bên cạnh lò xem lửa, Chu thị nhớ lại hơn mười năm trước khi bà xuất giá, mẫu thân lần lượt dặn dò.

Trước mắt con gái bà chuẩn bị xuất giá, trong lòng bà mặc dù mọi cách không đành lòng nhưng cũng không như nương bà, nói với nữ nhi sau này ở nhà chồng phải xử sự thế nào, phải phụng dưỡng công công bà bà thế nào, bị ủy khuất thì nên làm sao, giữa chị em dâu tránh gặp phải xung đột thế nào.

Nhưng mà quan trọng nhất, làm thế nào cùng trượng phu bồi dưỡng tình cảm, đem tâm hồn nên làm cái gì, phải sớm thêm người cho nhà chồng, những lời này bà không cách nào nói ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-1: Thành thân (1)

Một tiếng kèn uyển chuyển thê lương xé tan màn đêm, trên đường nhỏ đá vụn quanh co, một chiếc kiệu nhỏ lác lác đi về phía núi Tiểu Diêu xa xa, trước cửa kiệu là hai chiếc đèn lồng giấy màu trắng lúc sáng lúc tối đang đưa trong gió.

Bóng đêm dày đặc, các thôn dân sớm ngủ say, lúc này không ít người bị tiếng kèn như bi như hi này đánh thức.

“Chủ nhà, bên ngoài là tiếng gì vậy?”

Nam nhân kia cẩn thận nghe ngóng một lát, nói: “Nghe phương hướng này hẳn là khuê nữ nhà Lý Đại Sơn xuất giá.”

“Làm sao có thể nửa đêm... A, là gã cho Lâm gia kia?”

“Đừng thế.”

“Aiz, đáng thương khuê nữ kia, năm nay mới mười bảy tuổi phải không? Kết hôn thì phải thủ tiết cả đời. Cũng là nhà hân năm hạn không thuận nên có một kiếp này, nếu nàng không gả, nàng cùng muội muội nàng đều sẽ bị bán. Ta thấy khuê nữ kia tự mình có chủ ý, chạy đến làm con dâu lớn cho nhà Lâm đại thiện nhân, tốt xấu gì bảo vệ được muội muội nàng.”

Nam nhân kia xoay người lại, đầu vùi vào trong chăn, mơ hồ nói: “Đừng quan tâm chuyện nhà người ta, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải lên núi xem xem.”

Thanh Liễu đội khăn voan, ngồi ở trong kiệu, thân mình đông đưa theo bước chân cao thấp của kiệu phu.

Gió đêm xen lẫn bông tuyết, bất chợt theo khe hở rèm vải vay vào, rơi xuống tay nàng lạnh lẽo.

Lúc ra cửa cha ai thán, nước mắt của nương, đệ muội không tha còn ở trước mắt, nàng hít một hơi thật sâu, dần cảm xúc này xuống đáy lòng.

Lâm gia đại trạch tối nay đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng màu trắng như tuyết rơi treo đầy một tòa nhà.

Kiệu hoa dừng ngoài cổng chính, hi nương thân thể cường tráng đi qua mời Thanh Liễu xuống kiệu, cũng công nàng một đường đến sân nhỏ phía đông.

Trong sân phòng chính được khóa lại, trong đông sương phòng đốt đèn trắng, trong phòng lạnh lẽo, không có chút hơi người.

Thanh Liễu dưới nhắc nhở của hi nương thay một bộ đồ tang, đi theo hi nương đến sân trước.

Tất cả mọi người của Lâm gia đều ngồi trong phòng ở sân trước, trong sảnh bố trí không có gì khác với hi đường bình thường, chỉ là đổi lụa đỏ thành lụa trắng, có một tiểu tử choai choai ôm bài vị đứng ở một bên.

Thanh Liễu cúi đầu, bái đường dựa theo chỉ thị của hi nương, xong lại bị đưa về sân ở phía đông. Tầm bài vị kia cũng được đưa đến, trưng bày trên chiếc bàn đặt cổng phẩm trong phòng, trên vách tường sau chiếc bàn treo một bức tranh, đúng là bức tranh ngày ấy Thanh Liễu đã xem.

Hi nương cùng người ngoài đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình nàng.

Nàng ổn định tinh thần, đứng dậy thấp cho người trên bài vị kia ba nén hương.

Trong lòng nàng thật ra có chút sợ hãi, nhưng trước đó Hòe Hoa bà bà đã nói với nàng, tối nay cái bài vị này phải đặt trong sân phòng, đợi ngày mai kết thúc buổi lễ mới có thể rời vào từ đường.

Đây cũng là tập tục của bản xứ, nam nữ chưa hôn mà chết, bất luận bao tuổi đều không thể được coi là đã lớn, sau khi chết bài vị cũng không có tư cách tiến vào nhà thờ tổ tiên. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân Lâm gia đại công tử qua nhiều năm như vậy cũng không trở về báo mộng.

Thanh Liễu nhìn hương trong lư hương, lui lại một bước, ngẩng đầu nhìn người trong bức tranh.

Trong tranh thiếu niên kia mặc áo choàng màu đỏ tươi, dưới sự phụ trợ của tuyết trắng càng thêm đỏ như muốn nhỏ máu.

Thanh Liễu dám nhìn chăm chú vào mặt hắn, chỉ nhanh chóng liếc mắt một cái, nụ cười tùy ý phô trương đó lại như in ở trong đầu.

Nàng nhịn không được thở dài lần nữa, người như vậy nhưng lại anh niên chết sớm.

Nàng lại lui lại một bước, bái tam bái, trong lòng nói: Đại công tử, chỉ mong huynh nhìn thấy nỗi khổ tâm của thái thái, nếu biết hãy trở về thăm bà một lần.

Bái xong nàng liền lui đến bên giường, mặc quần áo tang ngồi đến bình minh.

Do là vào đông, trong thôn gà đã gáy mấy lần như trời vẫn tối tối mờ mờ.

Thanh Liễu luôn đề ý động tĩnh ở các nơi, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân dừng bên cạnh cửa, nghĩ nghĩ, khẽ hỏi: “Là ai ở bên ngoài vậy?”

Bên ngoài truyền đến tiếng của một phụ nhân: “Đại nãi nãi dậy chưa ạ?”

Thanh Liễu sững sốt một hồi lâu mới hiểu ra là đang gọi mình, vội vàng đứng lên hơi sửa sang lại vạt áo, bước nhanh ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một phụ nhân sắp ba mươi, quần áo gọn gàng sạch sẽ, thấy Thanh Liễu thuần thực khẽ cúi người, cười nói: “Trong phòng bếp đã nấu xong nước ấm, đại nãi nãi đã dậy, ta đi lấy nước cho ngài rửa mặt.”

Thanh Liễu nghe bà xưng hô như vậy cảm thấy là lạ, nhưng không rõ quy củ trong nhà thế nào nên không dám bảo bà sửa miệng, chỉ hơi phúc thân (khụy chân), nói: “Làm phiền tẩu tử đi một chuyến.”

Phụ nhân kia cười ha hả bước đi, Thanh Liễu quay lại trong phòng, nến cháy đã sắp hết, sắp nến cháy đầy một bàn.

Nàng ngồi đến trước gương trang điểm, tự nay chải cho mình búi tóc phụ nhân, trên búi tóc cài một chiếc trâm bạc có đoá hoa bạch lan, đây là một trong những sinh lễ lúc trước Lâm gia đưa tới. Trừ sinh lễ để nàng mang hết đi, tối hôm qua trước khi ra cửa nương nàng còn đóng mấy cái hồng bao để nàng mang theo, dùng khi kính trà cùng với khi tiểu bồi hành lễ với nàng. Chỉ là trong lòng nàng hoang mang, tình huống của nàng như vậy, hôm nay cần kính trà sao?

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-2

Thiếu. Sẽ update sau.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lại mặt

Không quá bao lâu, Lâm lão gia đi ra ngoài lại trở về, mời tới một vị âm dương tiên sinh, ở trong sân bày một bàn thờ, làm một lễ cúng nhỏ, chính thức mời bài vị của Lâm gia Đại Lang vào từ đường, người trong nhà lần lượt lên thắp hương cho hần.

Tiết thị vui buồn đan xen, lại lau nước mắt một hồi.

Bàn bày cúng phẩm trong phòng Thanh Liễu không có cho xuống, bên trên đặt một lư hương, bức tranh trên tường vẫn treo ở đó. Mọi những thứ không dùng đến nữa đều được mang xuống, lúc này nàng mới có tâm tư đánh giá căn phòng này.

Phòng ngủ của nàng được xây ở sương phòng đông viện, là gian ở giữa, nhìn như nhỏ cũng cũng gấp đôi căn nhà của nhà nương nàng. Vừa vào cửa là có thể thấy một tấm bình phong cao cỡ một người, ngăn cách phòng ở thành hai gian trong ngoài.

Gian ngoài sát bình phong đặt một chiếc bàn nhỏ, hai chiếc ghế bành, gần cửa sổ đặt một cái giường. Vòng qua bình phong đi vào gian trong, ở giữa là một bàn tròn khắc hoa, trên đất bày mấy chiếc ghế tròn, dựa vào tường phía tây là một chiếc tủ treo quần áo lớn, còn cao hơn cả người nàng. Bên cạnh tủ quần áo còn hai miệng rương, bàn đặt cúng phẩm ở ngay đối diện tủ quần áo, chỗ sâu nhất trong phòng đặt một chiếc giường, đối diện giường là một bộ bàn trang điểm, trên bàn đồ trang điểm hay hộp nữ trang đều đủ cả.

Thanh Liễu càng nhìn càng cảm giác mắt mình sắp không đủ dùng. Huống chi gian phòng này mới chỉ là một gian phòng bình thường trong đông viện, mà cả tòa đông viện lại chỉ là một tòa nhà bình thường Lâm gia đại trạch. Nàng không khỏi nghĩ, hóa ra đây chính là gia đình giàu có sao? Khó trách luôn có người nói, gia đình giàu có nhỏ một sợi lông cũng to hơn thất lưng người bình thường.

Nàng đứng trong nhà ngăn người một hồi, Hứa tẩu tử ở ngoài cửa nhẹ giọng gọi nàng: "Đại nãi nãi, trong phòng phụ nhân chuẩn bị bày cơm, chúng ta đi qua ngay luôn chứ?"

Thanh Liễu sững sờ đứng lên đi ra ngoài, trong lòng lại kỳ quái, tại sao lại bày cơm, buổi sáng không phải đã ăn rồi sao?

Lúc gần đến sân chính nàng mới nhớ, trước kia nãi nãi từng nói qua, nhà giàu không giống nhà nghèo bọn họ, một ngày phải ăn ba bữa.

Lúc nàng đến Tiết thị đã ngồi bên bàn ăn, nhưng không thấy người khác.

Tiết thị tiếp đón nàng ngồi xuống: "Vừa rồi làm lễ cúng Đại Lang xong Nhị Lang đã cùng Cẩm nương về nhà mẹ đẻ, cha con cũng vào Huyện rồi, giữa trưa chỉ có hai chúng ta, cũng để con thoải mái."

Trên bàn thức ăn còn nhiều hơn bữa sáng, chính là từng món ăn đều được làm tinh xảo khéo léo, phân lượng không nhiều lắm, hai người phụ nhân như bọn họ cũng ăn hết.

Trong đó có một đĩa gạo nếp ngó sen hoa quê, thơm ngọt mềm dẻo, Thanh Liễu không tự chủ được ăn thêm hai miếng.

Tiết thị thấy ăn nhiều hơn buổi sáng, gật đầu cười nói: "Về sau muốn ăn cái gì thì nói với Hứa đại tẩu trước một ngày, nàng sẽ giao đãi phòng bếp đi làm. Nhà chúng ta ít người, sợ lãng phí nên đồ ăn đều là định lượng, nếu con chưa ăn no thì cứ bảo nàng đi phòng bếp lấy điểm tâm, chỉ là không thể tham ăn ăn nhiều, ngược lại lỡ bữa ăn chính."

Thanh Liễu nhanh chóng nói vâng.

Sau khi ăn xong, Tiêu thị bảo nàng cùng đi bộ tiêu thực, lại nhất nhất kể chuyện trong nhà cho nàng nghe: "Nhà chúng ta hàng tháng đều có bạc tháng, con và Cẩm nương giống nhau, một tháng là 2 lạng bạc, là cho con ra cửa làm tiền tiêu vặt, ở nhà tất cả chi phí không tính chung vào đó. Nếu con muốn mua gì thì đừng nín, bảo Hứa tẩu từ đến chỗ quản sự nói một tiếng, tự nhiên sẽ có người đi mua cho con, bạc tính hết vào của chung. Ngoài ra mỗi quý làm hai bộ đồ mới, đến lúc đó thợ may đến nhà, mọi người thống nhất làm, nếu con thích hình thức nào cứ nói với họ. Quần áo mùa đông đã làm rồi, do khi đó con còn chưa gả cào, ta cũng đã bảo người ta chiếu theo vóc người Cẩm nương làm hai bộ, thân hình của hai người các con không khác nhau lắm, lát nữa con lấy về thử một lần, nếu có chỗ nào không vừa thì để các nàng mang về sửa."

Sau đó lại nói đến son phấn, trâm cài vòng tay, tơ lụa v.v phân lệ của mỗi người, mãi đến khi Thanh Liễu về đến phòng rồi vẫn cảm thấy đầu choáng váng.

Sau khi trở về phòng không bao lâu, Hứa tẩu từ bụng khay tiến vào, bên trên là tiền tiêu tháng này cũng những thứ vừa rồi Tiết thị nói, trên đó có đầy đủ tất cả.

Thanh Liễu tiến bước Hứa tẩu từ, chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn, cầm một chiếc vòng tay phi thủy lên đeo lên tay, phát ra một tiếng vang nhỏ nàng lập tức phát hoảng, vội giơ tay lên nhìn kỹ, thấy không có tổn hại gì mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng không dám lại đeo, dè dặt cởi ra đặt lên bàn.

Lại nghĩ tới hồng bao buổi sáng Lâm lão gia cho nàng, vội lấy ra khỏi tay áo, mở ra nhìn, bên trong là một tấm ngân phiếu, Thanh Liễu không biết chữ, cũng chưa từng thấy qua ngân phiếu nên không biết bên trên là bao nhiêu bạc, cầm quan sát một hồi cũng đặt lên bàn.

Nàng nhìn vật phẩm bày la liệt trên bàn, trước hôm nay nàng chưa từng nhìn thấy nhiều đồ tốt như vậy, chứ đừng nói là có được.

Nhưng trong lòng nàng cũng không có bao nhiêu vui sướng, nàng cảm giác như mình đang đi trên đám mây, theo lý thuyết nên vui vẻ, nhưng nàng lại tuyệt không kiên định.

Rõ ràng chẳng hề làm gì lại được nhiều đồ như vậy, trong lòng nàng cảm thấy có chút không yên.

Nàng ngồi bên bàn suy nghĩ hồi lâu, đứng dậy cất kỹ vòng tay phi thủy cùng ngân phiếu, khóa ở tầng dưới cùng của tủ quần áo, sau lại thu hết những đồ Hứa tẩu từ mang đến cất đi mới thở phào nhẹ nhõm.

Sợ Tiết thị lo lắng, quần áo giày đưa tới nhất định phải mặc, nhưng số bạc kia nàng quyết tâm không lấy ra dùng. Như thế nàng mới cảm thấy yên định hơn.

Buổi tối trên bàn cơm chỉ có Tiết thị, Lâm lão gia cùng Thanh Liễu, cả nhà Lâm Hồng phải ở nhà nhạc phụ hẳn hai ngày.

Ăn cơm xong Thanh Liễu cùng Tiết thị nói chuyện một lát rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Hứa tẩu từ bụng nước ầm tối, nàng rửa mặt xong, thấp hương cho Lâm Đại Lang rồi nằm xuống. Do tối qua một đêm không ngủ, buổi chiều lại không được nghỉ ngơi thật tốt, lúc này tuy là ở địa phương xa lạ nàng cũng rất nhanh ngủ say.

Trong sân chính đèn vẫn sáng, Tiết thị soi gương gỡ trâm cài, Lâm lão gia treo áo khoác lên giá áo, đi tới tuần thực giúp bà lấy hoa cài trên đầu xuống, đánh tan tóc.

Tiết thị cảm lược chải tóc.

Lâm lão gia đứng ở một bên nhìn bà, bỗng nhiên nói: "Trạm nhi tức phụ thế nào?"

Tiết thị nghiêng đầu nhìn ông, khước miệng khẽ nhếch. "Là đứa bé ngoan, Hứa thị nói sáng nay nàng đến kính trà cũng không quên dâng hương cho Đại Lang, có thể thấy được nàng là thành tâm. Tính tình cũng nhu thuận, nghe ta lái nhai làm nhảm cả đồng cũng không thấy nàng không kiên nhẫn. Chỉ là có chút câu nệ, giữa trưa cùng ta ăn cơm ăn được không ít, buổi tối ông vừa về nàng liền không dám đưa đĩa, có thể thấy được khuôn mặt đầu gỗ này của ông dọa đến con dâu rồi."

Trong mắt Lâm lão gia có mấy phần bất đắc dĩ, mấy phần dung túng, "Nếu bà thích, để nàng thường đến cùng bà."

Tiết thị nói: "Chuyện này còn cần ông nói sao, ta thật vất vả mới có một người nguyện ý bồi ta nói chuyện, chỉ cần ông đừng thường dọa đến con dâu là được rồi."

Đào mắt chính là ngày Thanh Liễu lại mặt, buổi sáng ăn cơm xong Tiết thị kêu nàng đến bên cạnh, từ trên xuống dưới đánh giá nàng một lần, gật đầu nói: "Ta đã cho người chuẩn bị xe, lát nữa đưa con trở về, đáp lễ cũng đã bảo Hứa tẩu từ đưa đến phòng con, con xem còn thiếu cái gì."

Thanh Liễu nói: "Nương, chỉ một đoạn đường ngắn con đi mấy bước là được, làm gì phiền toái."

Tiết thị khẽ cười nói: "Không giống nhau, đứa nhỏ ngốc, hôm nay nghe ta để xe ngựa đưa con đến cửa nhà, sau này con về nhà, muốn đi thì đi, muốn ngồi xe thì ngồi xe."

Thanh Liễu nghe bà nói như vậy bao nhiêu cũng biết ý của bà liền không từ chối nữa.

Tiết thị chuẩn bị hai con gà trống, hai mươi cân thịt heo, hai mươi trứng gà, hai mươi cân gạo trắng làm lễ, phong phú hơn nhà bình thường rất nhiều, nhưng cũng không quá mức, không đến mức làm người ta cảm thấy chói mắt.

Thanh Liễu trở về phòng nhìn qua, lại đến cảm ơn bà mới dưới sự giúp đỡ của Hứa tẩu tử mang theo giỏ ra cửa.

Xe ngựa đã đỗ ngoài cổng chính, Thanh Liễu dẫm lên băng ghế cẩn thận chui vào trong xe. Xe lăn trên đường đá lẹt xẹt lẹt xẹt, nàng nhớ tới đã mấy ngày không nhìn thấy người nhà, trong lòng cũng có chút nhảy nhót.

Tối hôm qua Thanh Tùng nghe nương nói hôm nay đại tỷ sẽ về, vì thế sáng sớm đã ngồi ở cửa chờ, vẫn luôn nhìn về phía núi Tiểu Diêu, cổ cũng sắp dài.

Hắn thấy một chiếc xe ngựa chạy qua, điểm mắt nhìn hai lần, quay đầu lại tiếp tục nhìn chăm chăm đường đến.

Thẳng đến khi xe ngựa dừng lại ở cửa nhà hắn, Thanh Liễu vén màn lên gọi hắn mới sững sờ đứng lên, ngăn ngò, bỗng chốc nhào qua hét lên: "Đại tỷ! Đại tỷ! Tỷ đã trở lại! Nương -- Đại tỷ đã trở lại!"

Thanh Liễu cười sò sò đầu hắn, xuống xe ngựa, dời đồ vật trên xe ngựa xuống, mời người đánh xe về trước, trước bữa cơm tối lại đến đón nàng.

Phòng trong Chu thị cùng Thanh Hà nghe thấy tiếng, tất cả đều chạy ra.

Thanh Liễu tới nghênh tiếp, "Nương, ta đã trở về."

Chu thị kéo tay nàng nhìn từ trên xuống dưới một lượt, hốc mắt đỏ ửng nói: "Tốt, tốt..."

Hôm nay Thanh Liễu mặc bộ quần áo khoác gấm màu xanh ngọc, đúng là bộ quần áo mùa đông hôm kia mới lấy đến, mặc vào rất vừa người, phần eo hơi bó lại, làm nàng thân hình vốn trung đẳng cũng hiện ra mấy phần thon dài. Trên đầu vẫn là búi tóc phụ nhân trung quy trung củ, chính là chải tóc mái che khuất vết sẹo trên trán, gương mặt so lúc trước thêm mấy phần nhan sắc. Trên búi tóc đeo một cây trâm bạc hình hoa ngọc lan, một cái trâm hoa mai, dưới lỗ tai đeo hai đóa đinh hương bằng bạc, theo động tác của nàng hơi rung nhẹ, cực chọe mắt người.

Thanh Hà cũng kích động đến nhìn chăm chăm vào đại tỷ mình, một hồi lâu mới nói: "Nương, để đại tỷ vào nhà trước đã."

"Đúng đúng." Chu thị vội lau khóe mắt, ôm lấy Thanh Liễu đi vào trong nhà, "Cha con đã nhắc đến rất nhiều lần, Tiểu Tùng thì sáng sớm đã chờ ngoài cửa, cuối cùng cũng trông được con trở lại."

Thanh Hà Thanh Tùng xách theo đáp lễ đi ở phía sau.

Thanh Liễu trước đi vào phòng nhìn Lý Đại Sơn, hỏi tình huống hai chân của ông.

Lý Đại Sơn từ lúc Thanh Liễu gả cho nhà Lâm đại thiện nhân làm con dâu lớn trong lòng vẫn có chút lo lắng tự trách, nàng gả đi mấy ngày nay lúc nào cũng quan tâm, bây giờ nữ nhi đã trở lại nhưng không muốn để nàng biết tâm tư mình miễn nàng lại lo lắng, chỉ cười nói: "Đã tốt hơn nhiều, hôm qua nương con đã đỡ ta xuống đất đi mấy vòng, cũng không đau."

Thanh Liễu vui vẻ nói: "Vậy thì tốt, nghĩ đến chờ qua năm là có thể khỏi hẳn rồi."

Chu thị nói: "Tỷ đệ mấy đứa ở đây nói chuyện với cha con đi, nương đi làm cơm cho đại tỷ con."

Thanh Liễu giữ tay bà lại: "Nương, ta về nhà mình làm cơm cái gì chứ, ngại chớ gấp."

Chu thị không nghe nàng, trực tiếp đi ra ngoài, "Đây là quy củ, không thể sửa bậy."

Thanh Liễu không có biện pháp, chỉ phải để cho bà đi. Nàng cùng Lý Đại Sơn nói thêm mấy câu cũng đi phòng bếp.

Chu thị đang ngồi dưới bếp lau nước mắt, thấy nàng bước vào vội dùng tay áo lung tung xoa xoa, cười nói: "Còn chưa xong mà, con lại vào nhà ngồi chút nữa đi."

Thanh Liễu dời chiếc ghế nhỏ, ngồi dựa bên người bà, nửa người dựa vào trong lòng nương nàng. Nàng từ nhỏ đã hiểu chuyện, ít có khi kiêu dĩnh như vậy, Chu thị vội ôm chặt nàng, trong lòng càng chua xót.

Nữ nhi nhà người ta lại mặt đều là con rể phụng bồi, chỉ có nữ nhi của bà một mình cô đơn trở lại, ngay cả làm cơm cũng không thể làm phần hai người. Trong lòng bà chua xót lại không dám rơi nước mắt trước mặt Thanh Liễu, miễn cũng làm nàng buồn, chỉ phải tránh ở dưới bếp vụng trộm lau nước mắt.

"Người nhà bọn họ... Như thế nào?"

"Rất tốt," Thanh Liễu nhẹ nhàng nói: "Công công nhìn qua rất rất nghiêm túc, nhưng là người tốt lắm, buổi sáng còn bảo ta ăn nhiều chút, bà bà càng thêm hiền lành, yêu thương ta như nữ nhi ruột vậy, tiểu thúc cùng đệ muội cũng rất tôn trọng ta. Nương, người không biết đâu, ta giờ một mình ở một sân rất rộng, một ngày ăn ba bữa cơm, ngay cả nước rửa mặt cũng có người lấy cho ta, ta chỉ cần ngồi là được, việc gì cũng không cần làm, không đến mấy

ngày chắc ta biến thành heo mập mất!"

Chu thị bật cười: "Cây đây như con cách heo mập còn xa lắm."

"Nương --" Thanh Liễu không thuận theo quần bà.

Ngoài phòng bếp một cái đầu ngó vào, Thanh Tùng làm mặt quỷ nói: "Đại tỷ xấu hổ! Lớn vậy rồi còn nhõng nhẽo!"

Thanh Liễu đứng lên, giả bộ muốn đánh hấn, "Xú tiểu tử, gan mập hả, mấy ngày không thấy đã dám chê cười đại tỷ."

Thanh Tùng co cẳng chạy, vừa chạy vừa quay đầu, "Đại tỷ xấu hổ..."

Chu thị ở phía sau kêu: "Đừng chạy! Mặt đất trơn cẩn thận ngã xuống!"

Lời còn chưa dứt, Thanh Tùng trượt chân ngã chổng vó, hấn trở mình đứng lên, le lưỡi tiếp tục chạy.

Thanh Liễu Thanh Hà cùng Chu thị đứng tại chỗ cười gập bụng.

Trải qua chuyện này làm gián đoạn, không khí u sầu vừa rồi đã bị hòa tan.

Sau khi cơm chín, Thanh Liễu ngồi bên bàn ăn, Chu thị cùng Thanh Hà sửa sang vật phẩm nàng mang về.

Chu thị vừa nhìn soạn vừa lắc đầu, nói: "Đây cũng quá nhiều rồi, sao con không ngăn bà bà con lại?"

Thanh Liễu nói: "Trong lòng bà bà có tính toán mà, ngại nhận là được rồi."

Chu thị nói: "Nha đầu ngốc, nếu để người ta nhìn thấy con từ nhà chồng mang về nhiều đồ như vậy lại nói nhảm."

Thanh Liễu còn chưa nói chuyện, Thanh Hà nói: "Nương, nếu A tỷ không mang cái gì về vậy mới sẽ bị người ta chê cười đấy. Người khác muốn nói nhảm thì cho họ nói đi, chúng ta còn có thể bị mất mấy lạng thịt hay sao?"

Mấy ngày nay nàng cũng coi như thấy rõ rất nhiều chuyện, ngắm lại lúc nàng không biết, kém chút bị nài nài xem như yêu thương của mình bán đi, nàng cảm thấy không rét mà run. Nếu Vương thị giáp mặt tìm nàng nói nói, vì chừa chân cho cho, nàng có lẽ nào lại không đồng ý? Đừng nói là làm thiệp cho người ta, cho dù muốn cắt chân nàng cho cha nàng cũng sẽ không nói gì nhiều. Cố tình Vương thị mặt ngoài giả bộ từ ái, sau lưng lại bức bách nương nàng như vậy.

Nàng xem như biết, nếu giống nương nàng một mặt nhường nhịn, một mặt tính khí tốt sẽ chỉ bị người khác bắt nạt. Ngày là mình qua, người bị khổ người khác sẽ không giúp người, người sống không tốt người khác cũng sẽ không đau lòng, vậy cần để ý người ngoài nói hai ba câu làm gì?

Thanh Liễu ngoài ý muốn nhìn Thanh Hà một cái, không nghĩ tới muội muội luôn nội liễm sẽ nói ra mấy câu như vậy, nàng nói: "Thanh Hà nói rất đúng, nương, đây là phu nhân nguyên ý cho, cũng không phải chúng ta dây dưa lấy được, bản thân chúng ta không then với lòng thì chẳng sợ người khác nói nhảm. Huống chi đây cũng không phải chuyện một nhà chúng ta, nếu đưa thiếu, mặt mũi Lâm gia cũng không dễ nhìn."

Chu thị nghe nàng nói như vậy mới gật gật đầu. Nói thật, kết thân với gia đình giàu có như Lâm gia trong lòng bà có chút bất an, dù sao gia cảnh hai nhà kém nhiều như vậy, theo ý người ngoài nhất định là bọn họ với cao. Nếu Lâm gia công tử còn ở thế nào cũng không tới lượt con gái bà vào cửa Lâm gia.

Không bao lâu, Vương thị nài nài nàng cùng hai bá nương, ngay cả đường muội Thanh Mai nhà đại bá cũng cùng đến.

Thanh Mai vừa thấy Thanh Liễu liền tiến lên kéo nàng nhìn trái nhìn phải, trong miệng chặc chặc khen: "Đại tỷ mặc đồ này nhìn như thiếu phu nhân vậy, thật là đẹp!"

Nương nàng Trương thị lập tức nói: "Cái gì mà giống thiếu phu nhân, đại tỷ con giờ chính là Lâm gia thiếu phu nhân!"

Thanh Liễu đứng dậy gọi người, cười nói: "Đại nương nói đùa."

Vương thị nhìn nhìn nàng, hỏi: "Lâm gia đôi người thế nào?"

Thanh Liễu chỉ nói: "Rất tốt." Lại hỏi Trương thị: "Đại ca dạo này thế nào?"

Trương thị thờ dài, "không tốt lắm, hai ngày trước ta nghe ý tứ của hấn, ông chủ hấn muốn cho một thân thích vào tiệm hỗ trợ, định không thuê đại ca người!"

Thanh Liễu hơi kinh ngạc, an ủi: "Đại ca vẫn luôn có bản lĩnh, cho dù không làm trong tù lâu đó cũng nhất định có thể tìm được đường ra khác."

Con người Trương thị xoay một vòng, thử dò xét: "Thanh Liễu, ta nghe nói Lâm gia trong huyện có rất nhiều cửa hàng, không biết có thể --"

"Khụ!" Vương thị đột nhiên ho một tiếng, cắt đứt lời bà.

Thanh Mai nghỉ ngơi nhìn nương mình, không biết bà muốn nói gì.

Thanh Hà thì cúi đầu nhìn bàn tay, làm như không nghe thấy.

Thanh Liễu chỉ mỉm cười không nói.

Chu thị vừa thấy không khí im lặng vội hỏi một chị em dâu khác Mã thị: "Tiểu Bách dạo này thế nào? Tàu tử chuẩn bị khi nào thì đi đặt sính lễ?"

Mã thị cười nói: "Chấp và lung tung, cuối cùng cũng góp đủ sính lễ, mười tám tháng này là ngày tốt lành, đợi định ngày, sang năm tháng hai là người mới có thể vào cửa."

Thanh Liễu cười nói: "Đến lúc đó Nhị nương ở nhà chờ ôm tôn tử đi."

Mã thị lắc đầu cười, "Nào có mệnh tốt như vậy, chỉ sợ ngày ngày phải vùi đầu trong đất, bằng không sao có thể nuôi sống nhiều miệng ăn như vậy."

Mấy người ngồi một lát, do trong nhà mỗi người đều có việc riêng, không bao lâu liền tan tác.

Về đến nhà, Trương thị giận trách: "Nương, sao vừa rồi ngài không để ta nói hết?"

Vương thị liếc bà ta một cái, lắc đầu: "Người cũng không nhìn rõ ràng chút, cho dù Thanh Liễu là thiếu phụ nhân Lâm gia dùng kiểu tám người khiêng vào cửa vậy cũng chỉ mới qua cửa mấy ngày, người nói lời đó cũng quá sớm, huống chi nàng còn không phải. Chỉ sợ chính nàng ở Lâm gia còn chưa vững gót chân, nào có thể giúp người?"

Trương thị có chút không cam lòng nói: "Vậy chuyện của Thanh Du phải làm sao bây giờ? Cứ để người ta đuổi việc như vậy à?"

Vương thị nói: "Ta thấy dễ hấn về làm ruộng cũng không tệ, hấn cùng cha hấn làm một trận, một năm trông hơn mười mẫu, không phải tốt hơn ở ngoài sao?"

Trương thị bĩu môi không nói chuyện, bà ta mới không nỡ để con trai bảo bối của mình làm ruộng cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Mừng năm mới

Khách nhân đi rồi, Chu thị ở dưới bếp dọn dẹp, Thanh Hà thì kéo Thanh Liễu trở về phòng.

Nàng đóng cửa, nhìn trái nhìn phải một cái rồi mới thấp giọng nói: "A tỷ, người nhà kia có bắt nạt tỷ không?"

Thanh Liễu bật cười: "Bọn họ cũng không phải ác bá, sao lại sẽ bắt nạt ta?"

Thanh Hà nói: "Những nhà giàu đó không phải đều như vậy sao?"

Thanh Liễu vỗ vỗ tay nàng, "Yên tâm đi, Lâm gia không giống với nhà khác, ta có thể cảm giác được."

Thanh Hà nói: "Có đôi khi cảm giác chưa chắc đã đúng, tỷ xem nãi nãi của chúng ta đó, không phải cũng vậy hay sao?"

Thanh Liễu im lặng một lúc lâu, hỏi: "Thanh Hà, có phải muội có chút oán nãi nãi phải không?"

Thanh Hà hốc mắt đỏ ửng nhìn nàng, "Ta vẫn cho rằng nãi nãi thật lòng yêu thương chúng ta, không nghĩ tới..."

Thanh Liễu than nhẹ, không muốn nàng quá câu chấp, khuyên nhủ: "Nãi nãi đúng là thương chúng ta, nhưng trong lòng bà càng yêu thương cháu trai hơn, nếu muội nghĩ rõ thì sẽ không khó chịu. Mặc kệ như thế nào, xưa nay bà đều chưa từng thua thiệt chúng ta, hơn nữa chuyện đó cũng là vì cha, không phải là tâm tư riêng của bà, nói đến cùng bà cũng không có gì sai."

Thanh Hà trừng to đôi mắt đỏ hồng, "Ta biết chuyện này không thể tính là lỗi của bà, nhưng ta vẫn không thể chấp nhận."

Thanh Liễu liền nói: "Không thể chấp nhận cũng được, chỉ là ngoài mặt vẫn phải không có trở ngại, bằng không người khác sẽ không nói bà không đúng mà sẽ chỉ nói muội không nghe lời trưởng bối. Muội còn muốn làm mai đây, không thể bị người khác làm hỏng thanh danh."

Nghe nàng nhắc đến chuyện này mặt Thanh Hà hơi đỏ lên, đến cùng vẫn là tiểu cô nương chưa xuất giá.

Thanh Liễu cười cười không lại tiếp tục đề tài này, "Dây bện trong nhà còn không? Mang cho ta một ít đi."

Thanh Hà ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: "Tỷ muốn cái đó làm gì? Còn muốn bận dây à?"

"Đúng vậy," Thanh Liễu gật gật đầu, "Bằng không ta đây một ngày lại một ngày chuyện gì cũng không làm, thật sự sẽ thành người lười mắt. Ta muốn làm cho mỗi người trong Lâm gia một cái túi lưới."

Thanh Hà hơi nhăn mày, có chút bận tâm: "Nhà bọn họ có tiền như vậy muốn gì mà không có, có khi nào chường mắt những vật như này của chúng ta không?"

Thanh Liễu nói: "Không sao, ta thấy bọn họ không giống người như vậy. Huống chi ta tặng người là tâm ý của ta, có tâm ý trong lòng ta mới có thể không có trở ngại."

Thanh Hà gật gật đầu cũng không hỏi thêm gì nữa, đứng dậy giúp nàng sửa sang lại dây bận.

Thanh Liễu lại đi phòng bếp tìm Chu thị.

"Nương, ta thấy Thanh Hà qua năm cũng đã mười lăm tuổi, trong nhà nên giúp nàng xem xem mới phải."

Chu thị nói: "Ta đang có ý đó đây, trước đó vì chân của cha con mà trễ nãi, giờ cha con sắp khỏi rồi, sau chính là chuyện của Thanh Hà."

Thanh Liễu gật gật đầu, lại nói: "Thanh Hà tuy rằng bình thường không nói nhiều nhưng chính nàng cũng có chủ ý, nếu ngài coi trọng gia đình nào cũng phải hỏi qua ý kiến của nàng mới được."

Chu thị nói: "Ta biết mà." Bà tổng cộng chỉ có hai khuê nữ, một người ở góa, còn lại một người bất luận như thế nào cũng muốn nàng trôi qua vui vẻ.

Trước cơm tối, xe ngựa Lâm gia đến đón nàng.

Cả nhà lưu luyến không rời tiễn nàng đến ngoài cửa, Thanh Liễu quay đầu bảo mọi người dừng lại, nói: "Nương, ta sẽ thường xuyên về nhà thăm ngài cùng cha, hai nhà chúng ta cách nhau gần, trong nhà nếu có chuyện gì cứ đến gọi ta một tiếng là được."

Chu thị gật đầu, nàng quay sang nói với Thanh Hà: "Nương phải chăm sóc cha, chuyện trong nhà cần muội san sẻ nhiều. Túi lưới đó có rãnh thì bận mấy cái, không rãnh cũng đừng làm, đừng để mệt đến mình."

"Ta biết, A tỷ."

Cuối cùng Thanh Liễu nhìn về phía Thanh Tùng, vuốt đầu của hắn nói: "Đệ là tiểu nam tử hán trong nhà, phải giúp cha bảo vệ nương cùng nhị tỷ, biết không?"

Thanh Tùng thật mạnh gật đầu, "Đại tỷ, ta sẽ nhanh lớn lên bảo vệ mọi người!"

Thanh Liễu cười cười, tạm biệt người nhà, lên xe đi rồi.

Nàng về chuyến này người trong thôn đều nhìn thấy. Trước đó thấy nàng phải thủ tiết mọi người cảm thấy nàng đáng thương, đồng tình nàng. Trước mắt thấy nàng mặc lăng la tơ lụa, ngồi xe ngựa to, nghiễm nhiên là một thiếu phu nhân nhà giàu, không ít người trong lòng lại có chút ghen tuông.

Sau khi từ nhà mẹ đẻ trở về trong lòng Thanh Liễu liền an định rất nhiều. Nàng lại tìm việc cho mình làm, mỗi ngày trừ bồi Tiết thị nói chuyện ra thì chính là ở trong sân của mình nghiên cứu chế tạo nhiều kiểu túi lưới mới, không có thời gian nghĩ đông nghĩ tây, trước đó loại cảm giác mê mang phảng phất như không chạm được xuống đất cũng phai nhạt rất nhiều.

Đến khi cả nhà Lâm Hồng từ nhạc gia trở về, nàng lại càng không có thời gian rảnh. Lâm Thụy tiểu gia hóa kia không biết vì sao lại đặc biệt thích chạy đến sân của nàng, mỗi lần đến liền kề cận không đi, bởi vậy nàng cùng Cẩm nương cũng từ từ quen thuộc.

Nhà mẹ đẻ Cẩm nương ở trong huyện cũng là nhà giàu có, trong nhà có mấy cửa tiệm, trong số của hồi môn của nàng còn có một gian son phấn. Có điều Cẩm nương đôi chuyện trong cửa hàng cũng không mấy để ý, ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào mới có thể chiếu sách thuốc cổ truyền phối mấy màu sắc ném cho người trong cửa hàng đi làm. Nàng đối thi họa cảm thấy hứng thú hơn, có khi đến chỗ Thanh Liễu trên tay đều cầm quyển sách.

Khó là vì hai người các nàng một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, một người không biết chữ lại có thể dính vào một khối, quân hệ còn dần dần thân cận.

Hai nàng dâu không có hiềm khích, gia đình lại an bình, tâm tình Tiết thị cũng ngày càng sáng sủa, trong nhà nhất thời hòa thuận vui vẻ.

Đào mất đến gần cuối năm, nhà bình thường lúc này đã bắt đầu bận rộn, trừ dọn dẹp nhà cửa, hiến tế tổ tiên, giết heo giết gà.

Lâm gia có người làm, rất nhiều chuyện không cần Tiết thị tự mình đi làm, có điều theo các nhà đưa lễ mừng năm mới đến bà cũng phải chuẩn bị lại lễ, lại có hộ nông dân mướn ruộng đất của Lâm gia đưa tạ lễ tới, bà không thiếu được phải đích thân tiếp đón. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn bà cũng bận tới mảy mảy.

Bà vốn có ý để hai con dâu đến giúp đỡ, nhưng tâm tư Cẩm nương không ở đây, Thanh Liễu trái lại có lòng muốn giúp đỡ, nhưng nàng ngay cả danh mục quà tặng cũng xem không hiểu, chỉ có thể giúp đỡ sửa sang lại vật phẩm, giúp việc.

Chiều hôm đó Tiết thị mệt đến liệt ở trên ghế không muốn nhúc nhích.

Lâm lão gia không khỏi đau lòng, ngồi bên cạnh giúp bà đấm lưng bóp vai.

Tiết thị nói: "Ta thấy Cẩm nương thật sự không có tâm tư kia còn chưa tính, nhưng đứa nhỏ Thanh Liễu này mặc dù không biết chữ, tâm tư còn tỉnh linh hoạt, chỉ điểm một chút là biết, chờ qua thời gian bận rộn này để Cẩm nương dạy nàng biết chữ, ta lại nhìn hai năm, nếu nàng đúng là một đứa nhỏ ngoan, chuyện trong nhà ta cũng chậm chậm dạy cho nàng, ông thấy thế nào?"

Mặc dù trước mắt bà rất vừa lòng Thanh Liễu, nhưng đến cùng nàng mới vào cửa chưa được một tháng, bản tính chưa thấu, không dám vội vàng giao việc nhà đến trong tay nàng.

Lâm lão gia nói: "Bà quyết định là được rồi."

Tiết thị gật gật đầu, lại thở dài: "Đáng tiếc nhà chúng ta người lớn đơn bạc, chờ sau này Hồng nhi nếu có thể lại sinh thêm một đứa, để Thụy nhi làm con thừa tự cho Trạch nhi. Nếu không có đứa nhỏ khác, Thụy nhi cũng gọi Thanh Liễu là đại nương nhiều lần như vậy, sau này để thằng bé phụng dưỡng đại nương hẳn hết quãng đời còn lại, nó hẳn là sẽ không nói gì."

Lâm lão gia lên tiếng nói: "Mọi chuyện cứ để người làm đi làm, đừng để bản thân bị mệt."

Tiết thị cười cười, "Ta biết mà."

Thanh Liễu mất rất nhiều tâm tư, rốt cục trước tết chiếu hình thức ngũ độc nghĩ ra túi lưới hình bò cạp, rắn, thằn lằn, con rết, con cóc, trong bữa cơm đoàn viên đêm giao thừa tặng cho Lâm gia mỗi người một cái, có ý trừ tà tị độc.

Lâm Thụy nhận được lễ vật mới mẻ vui vẻ đương nhiên không cần phải nói, trong nhà những người khác cũng đều rất vui vẻ, ngay cả Lâm lão gia trong mắt cũng lộ ra chút vừa lòng.

Túi lưới đó tự nhiên không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng Lâm gia bọn họ lại không thiếu tiền, bọn họ xem trọng là tâm ý của Thanh Liễu đối với mọi người trong nhà.

Bữa cơm đoàn viên của Lâm gia tự nhiên phong phú hơn nhà bình thường rất nhiều.

Thanh Liễu nhìn một bàn đầy đồ ăn, có nhiều món còn chưa từng nghe qua, cũng không biết nên hạ đĩa thế nào.

Nhưng là Lâm Thụy, như một tiểu đại nhân ngồi bên cạnh nàng, ra hình ra dáng dạy nàng món này ăn thế nào, món kia dùng thế nào.

Hai người bắt tri bắt giác ăn bụng tròn vo, Tiết thị dở khóc dở cười sai người bưng trà tiêu thực lên.

Thanh Liễu xấu hổ đỏ mặt, thật lâu không dám ngẩng đầu nhìn người khác.

Ăn cơm, người một nhà quây quần trong phòng chính gác đêm, do có trẻ con nên canh đến giờ hội liền đều tự về phòng đi ngủ.

Thanh Liễu về đến phòng mình vẫn không thấy buồn ngủ, đặt hết đáp lễ vừa nhận được lên bàn, hưng trí bừng bừng mở ra.

Trong hà bao Lâm lão gia đưa là rất nhiều vàng, có hình nguyên bảo, có hình hồ lô, hình hạt dưa, trước đó Thanh Liễu ngay cả vàng cũng chưa từng thấy chứ đừng nói là cả một nắm vật nhỏ đáng yêu như vậy, yêu thích không buông tay thường thức hồi lâu mới đi xem thứ khác.

Tiết thị cho nàng là một đôi vòng tay bạch ngọc, nói là thấy nàng không nở mang vòng tay phi thúy nên để nàng đeo một đôi này, dù sao cái này không trị giá bao nhiêu tiền, có vỡ cũng không đau lòng.

Thanh Liễu soi đèn nhìn kỹ, thấy đôi vòng ngọc đó trắng nõn nà, không chút khiếm khuyết liền biết khẳng định không phải không đáng giá như Tiết thị nói. Nàng ái ngại vuốt ve, không đành lòng lại cô phụ tâm ý bà, đeo đôi vòng tay lên cổ tay mình.

Lâm Hồng cho nàng là một viên trân châu to, nghe nói là hẳn có được từ một người chuyên buôn bán trên biển, tổng cộng chỉ có ba viên, ba nữ nhân trong nhà mỗi người một viên. Vừa rồi Tiết thị nói hai ngày nữa mang đến cửa hàng, mỗi người làm một cây trâm cài trân châu.

Cẩm nương tặng nàng một bộ son phấn tinh xảo nghiên lệ, là chính nàng điều phối, lại mang đến cửa hàng son phấn dưới tên nàng làm, nhóm đầu tiên chỉ làm hai bộ, một bộ cho Tiết thị, một bộ cho nàng.

Liền ngay cả Thụy Nhi cũng tặng nàng một túi bánh ngọt thủy tinh có được từ nhà ngoại.

Thanh Liễu nhìn mấy thứ này hồi lâu, lần này không khóa chúng lại trong ngăn tủ mà là cẩn thận thu vào trong hộp trang điểm.

Bởi vì đây là đáp lễ dùng tâm ý nàng đối lấy, cho nên không cảm thấy bất an.

Tối nay cả tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, ngay cả trong phòng nàng cũng đốt mấy ngọn nến.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía bức tranh của Lâm Trạh, đi qua thấp cho hấn mấy nén hương, lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn kỹ mặt hấn.

Lâm Trạh ngũ quan giống Lâm lão gia, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, nhưng khuôn mặt không khắc sâu như Lâm lão gia, có thể là có mấy phần giống Tiết thị, nhìn qua nhu hòa hơn rất nhiều. Mặc dù hấn ngồi trên lưng ngựa nhìn không ra vóc người cao thế nào, nhưng chỉ nhìn đôi chân kia cũng thấy thấp phần thon dài, giống chân người Lâm gia.

Khó trách Thụy nhi mới hơn ba tuổi mà đã cao đến trên eo nàng.

Thanh Liễu nhìn hồi lâu, khẽ nói: "Đại công tử, không biết huynh có về thăm phu nhân không, nguyên huynh đời sau cũng có thể giống đời này, đầu thai đến một gia đình tốt, một đời không lo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hấn đã trở lại

Qua nửa tháng giêng, vị năm mới dần phai nhạt, thân thích các nhà cũng đã đi hết, Tiết thị bèn bảo Cẩm nương dạy Thanh Liễu biết chữ.

Thanh Liễu không ngờ tới bản thân lớn tuổi như vậy còn có cơ hội đi học. Hồi nhỏ khi còn chưa ở riêng trong nhà cũng từng để Đại đường ca đi học ở trường tư thực ở Lâm thôn, sau này do không đủ tiền lo giấy mực, chỉ học một năm liền không để hấn tiếp tục học. Mặc dù như thế, Đại đường ca do nhận biết mấy chữ, có thể thoát ly vận mệnh kiếm ăn trong đất, vào trấn tìm phần công việc.

Thanh Liễu trong lòng cảm kích Tiết thị cùng Cẩm nương, không muốn làm hai người họ thất vọng, cũng vì mình có thể học thêm chút bản sự liền một lòng một dạ vùi đầu vào học chữ.

Không mấy ngày Thụy nhi cảm thấy chơi vui, cũng ăm ỉ muốn cùng đại nương học. Hấn ăn tết xong cũng bốn tuổi, không sai biệt lắm đến tuổi vỡ lòng. Cẩm nương thấy dạy một cũng là dạy, dạy hai cũng là dạy bèn để hấn cùng đến học.

Thụy nhi hai ngày đầu còn hưng trí bùng bùng, sau này liền bắt đầu kêu khô.

Bởi vì nương hấn bình thường nhìn ôn hòa nhã nhặn, nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng vừa làm tiên sinh liền như biến thành người khác, cực kỳ nghiêm khắc, vừa đọc sai chút, chữ kia viết không tốt sẽ bị đánh tay. Ngay cả Thanh Liễu cũng bị đánh mấy cái trước mặt Thụy nhi, xấu hổ không thôi, chứ đừng nói một đứa nhỏ bốn tuổi như hấn.

Thanh Liễu vốn lo lắng Thụy Nhi sợ bị đánh không học, không nghĩ tới hấn than thì than, mỗi ngày đến giờ vẫn ngoan ngoãn xuất hiện trước mặt nương hấn. Hơn nữa lúc bị đánh cũng không khóc không kêu, nước mắt đọng ở mi mắt, nhưng cuối cùng giấu đi, trái lại là một tiểu gia hỏa có tính cách.

Thanh Liễu vui đầu đọc sách, quên hết mọi chuyện xung quanh, mãi đến một ngày Cẩm nương về nhà mẹ đẻ, cho nàng nghỉ một ngày nàng mới nhớ giờ đã sang tháng Hai, nàng đã hơn nửa tháng không về thăm nhà. Vì thế liền đi qua nói với Tiết thị một tiếng, thu thập chút rồi cũng trở về.

Tháng Hai đúng là thời điểm bắt đầu bận rộn việc đồng áng, Lý Đại Sơn mặc dù đã tốt lên, nhưng vẫn không thể xuống đất làm việc như người thường. Nhà bọn họ năm nay liền không thuê của nhà khác, chỉ trông hai mẫu ruộng của nhà mình.

Chu thị tính toán năm nay nuôi thêm chút tằm, dệt thêm mấy cuộn vải, tốt xấu có thể trợ cấp thêm gia dụng.

Năm rồi lúc này cũng là thời điểm Thanh Liễu bắt đầu bận rộn, trồng dâu nuôi tằm trồng rau, lên núi lấy rau dại, rảnh rồi sẽ bện dây. Hiện nàng xuất giá không thể trở về giúp đỡ, lần này nàng về cũng mang theo túi lưới hình ngũ độc nàng nghĩ ra trở về, tính để Thanh Hà có rảnh thì mang đi bán. Hình dáng túi lưới không như trước kia mới có thể bán được thêm ít tiền, cũng coi như nàng vì cái nhà này ra chút sức.

Thật ra nếu nàng mang theo ít bạc từ Lâm gia về, cuộc sống trong nhà sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều, người nhà cũng có thể thoải mái hơn chút. Nhưng bạc của Lâm gia, chính nàng dùng cũng không yên tâm thoải mái, nếu cầm về, Lâm gia có lẽ sẽ không nói gì, nhưng những người khác sẽ chọc cọt sống cha nương nàng, nói nhà bọn họ dạy dỗ nữ nhi dòi hết của nhà chồng về trợ cấp nhà mẹ đẻ. Đây là thứ nhất.

Thứ hai, Thanh Liễu cũng không muốn để người trong nhà đường thành thói quen ham ăn lười làm, cảm thấy không có tiền tìm Lâm gia là được rồi, đang êm đẹp nuôi hồng người nhà.

Khi nàng về đến, Chu thị, Thanh Hà, Thanh Tùng vừa mới từ đất trồng dâu nuôi tằm trở về, Lý Đại Sơn ngồi ở trong sân sửa nông cụ.

Thanh Liễu vội vàng trong nhà rót mấy chén trà cho mọi người giải khát, Thanh Tùng đến bên cạnh nàng cùng nàng tranh công nói hôm nay mình làm bao nhiêu việc.

Chu thị thấy nàng, vui vẻ nói: "Lần này có gần nửa tháng không trở lại nhỉ? Trong nhà có việc à?"

Thanh Liễu cầm miếng khăn vải giúp Thanh Tùng lau mồ hôi trên mặt, nói: "Phu nhân đề ta học đệ muội biết chữ, hôm nay đệ muội về nhà mẹ đẻ mới cho ta nghỉ phép một ngày."

Chu thị nghe xong vừa mừng vừa sợ, "Vây con phải dụng tâm học, chớ cô phụ lòng tốt của người ta."

Thanh Liễu gật gật đầu: "Ta biết." Rồi hướng Thanh Tùng Thanh Hà nói: "Chờ đại tỷ học xong, trở về sẽ dạy hai đứa."

Lý Đại Sơn đi tới, nghe thấy lời này, khoát tay: "Chính con chăm sóc mình cho tốt là được, chuyện trong nhà không cần quan tâm."

Chu thị cũng nói: "Cha con nói đúng lắm, sau này việc đồng áng bận rộn hơn, bọn họ làm sao có thời gian học."

Thật ra trong lòng bà là sợ nữ nhi thường xuyên trở về, chọc nhà chồng không vui. Vốn một nữ nhân thủ tiết không có trượng phu lại không có con cũng đã hoàn toàn không có chỗ dựa, nếu lại chọc cha mẹ chồng không vui, vậy nửa đời sau nàng chỉ có khổ hơn. Chính là nguyên nhân này, mấy ngày nay bà mặc dù nhớ nữ nhi, lại không dám một lần tìm tới cửa, sợ chọc người Lâm gia không vui, ngược lại khổ Thanh Liễu.

Thanh Liễu ít nhiều biết cha nương lo lắng, không nói thêm gì. Trong lòng lại hạ quyết định, chớ chữ nàng luyện được đẹp hơn tí sẽ sao chép mấy quyển về cho Thanh Liễu Thanh Hà cùng học, mấy ngày nàng sẽ trở về một chuyến xem hai người học được đến đâu. Tuy rằng dạy như vậy hai người bọn họ chưa chắc có thể học được bao nhiêu, nhưng nhận được một chữ cũng là chữ, đặc biệt Thanh Tùng, năm nay mới 12 tuổi, học mấy năm, dù thế nào cũng có thể học được một ít, sau này cho dù có làm một tên tiểu nhị như Đại đường ca cũng coi như nhiều hơn một con đường ra.

Nàng lại nói với Thanh Hà: "Khoảng thời gian trước ta nghĩ ra mấy kiểu túi lưới mới, muội qua xem. Lát nữa ta dạy cho muội, nếu muội cảm bán thì nói lại giá với ông chủ, có lẽ một cái có thể bán được thêm một đồng tiền."

Thanh Hà nghe xong mừng rỡ không thôi, cũng không để ý đau nhức trên người do mới từ ngoài đồng về, từ chỗ nàng học được phương pháp liền qua một bên suy nghĩ.

Thanh Tùng thì nhắc cái giỏ rách ra ngoài, nói muốn ra ngoài kênh bắt cá nhỏ nấu cho đại tỷ ăn.

Thanh Liễu đi theo Chu thị vào nhà bếp nấu nước. Chu thị tỉ mỉ quan sát nàng, thấy nàng béo lên chút, làn da cũng trắng hơn, trong lòng mới dễ xuống.

Thanh Liễu nhìn trái nhìn phải một lần, từ trong ngực lấy ra một cái hà bao đưa qua, nói: "Nương, đây là số bạc lúc trước ta xuất giá trong nhà cho ta, vẫn là ngài cầm lấy đi."

Lúc trước cha nàng bị thương, trong nhà chấp vạ lung tung, thêm mượn từ thân thích, tổng cộng mới được mười lăm lượng bạc, sau này cùng Lâm gia kết thân, Lâm gia hứa hẹn chữa khỏi chân cho cha nàng. Bạc trong nhà gom lại liền lại trả lại cho thân thích, nhà mình cũng còn năm sáu lượng.

Khi xuất giá Chu thị bỏ số bạc này vào hồng bao toàn bộ để Thanh Liễu mang đi, nàng chỉ vào ngày thứ hai sau khi thành thân lúc Thụy nhi đập đầu với nàng cho một cái hồng bao, bạc còn dư lại đều còn nguyên.

Nàng mặc dù không thể mang bạc Lâm gia về trợ cấp nhà mẹ đẻ, nhưng cũng tuyệt không đành lòng nhìn người trong nhà chịu khổ, cho nên lần này trở về liền mang bạc còn dư về theo.

Chu thị vội ngăn lại, nói: "Làm cái gì vậy, cho con thì là của con, nào có khuê nữ xuất giá còn đưa tiền về nhà mẹ đẻ?"

Thanh Liễu nói: "Cái này vốn là lúc trước nương cho ta, cũng không phải ta lấy từ Lâm gia, cho dù người có biết chúng ta đi ngay, ngồi thẳng sợ cái gì?"

Chu thị vẫn không nhận, "Con ở trong nhà đó không có chút bạc bằg thân sao được? Trong nhà hiện tất cả đều dần trở nên tốt hơn, con không cần lo lắng, mau lấy lại đi."

Thanh Liễu nơi nào chịu tin, "Ngài cũng đừng giấu giếm ta, lúc trước vì chữa chân cho cha, lương thực trong nhà bán hơn phân nửa, năm nay trong nhà chúng ta trông ít hơn, hai cái cộng lại, năm nay chỉ sợ nhà chúng ta ngay cả cháo trắng cũng không có mà uống. Thanh Tùng đúng là tuổi đang lớn, làm hần dói xảy ra chuyện làm sao giờ? Thanh Hà cũng muốn làm mai, thế nào cũng phải làm cho nàng bộ quần áo mới chứ? Nương, ta biết ngài và cha thương ta, nhưng trong nhà lại không phải chỉ có một đứa con là ta, ngài cũng phải nhiều nghĩ cho Thanh Hà Thanh Tùng phải hay không?"

Thấy nét chần chờ trên mặt Chu thị, nàng nói tiếp: "Ta hiện ở Lâm gia tất cả đều rất tốt, không chỉ có ăn mặc không lo, mỗi tháng còn có tiền tiêu vặt, thật sự không dùng đến số bạc này, ngài hãy nhận lấy đi."

Nói xong, nàng nhét tiền vào trong lòng Chu thị, lại nói mình trở về có việc, không đợi bà giữ lại liền đi. Chờ Lý Đại Sơn biết, nàng đã sớm trở về Lâm gia.

Mấy ngày nay, thời gian Lâm lão gia ở nhà dài hơn rất nhiều, Tiết thị lại nhớ thương muốn Thanh Liễu đi học nên cũng không mấy gọi nàng qua nói chuyện.

Thanh Liễu mỗi buổi sáng đều đến sân của Cẩm nương học, buổi chiều về lại sân của mình đọc sách luyện chữ, buổi tối bớt chút thời gian bên dây, ngẫu nhiên cũng về nhà mẹ đẻ nhìn xem.

Ngày qua thật nhanh, đảo mắt đã đến đầu tháng ba.

Hôm đó Lâm lão gia đi cửa hàng xem xét, Cẩm nương cũng mang theo Thụy nhi đi nhà ngoại hấn, trong nhà chỉ còn Thanh Liễu cùng Tiết thị.

Trùng hợp buổi sáng Thanh Tùng một mình đến tặng chút cá lỏng tong khô, trên bàn cơm trưa có thêm món cá khô nấu canh cải củ.

Sau khi ăn xong, Tiết thị giữ Thanh Liễu lại nói chuyện, hỏi nàng tình hình trong nhà gần đây, Thanh Liễu đều nhất nhất trả lời.

Tiết thị nói: "Ta thấy đệ đệ này của con rất là nhu thuận hiểu chuyện, bình thường không có việc gì thì bảo nó đến nhà chơi đi."

Thanh Liễu cười nói: "Hấn là lần đầu tiên gặp ngài mới giả dạng làm bộ đáng đó, thật ra thì nghịch ngợm lắm."

Tiết thị cũng cười: "Đó mới là tính cách của nam nhi mà."

Hai người đang nói, sân trước đột nhiên truyền đến chút động tĩnh.

Thanh Liễu đứng lên đi ra ngoài vài bước, chỉ thấy Dương tẩu tử quản lý sân chính chạy vào.

Dương tẩu tử này là nha hoàn hồi môn của Tiết thị, ở Lâm gia mấy chục năm, tướng công bà làm chương quỳ trong cửa hàng Lâm gia, là một người rất có mặt mũi, bình thường nói chuyện làm việc không nhanh không chậm, thông dong có trật tự. Nhưng lúc này bà lại một đường nghiêng ngã lão đảo chạy vào, ngã mấy cái cũng không để ý, té nhào vào trong phòng chính, búi tóc tán loạn, nước mắt đầy mặt, nghẹn ngào nói không ra lời.

Thanh Liễu phát hoảng, vội vàng đi điu bà, Tiết thị cũng đứng lên, luôn miệng nói: "Đây là làm sao vậy?"

Dương tẩu tử tránh tay Thanh Liễu, quỳ gối vài bước bỏ nhào đến bên chân Tiết thị, ôm đùi bà khóc thét, giọng khàn khàn, "Phu nhân... Phu nhân ơi! Ngài mau đi xem chút đi... Ai đã trở lại phu nhân của ta ơi!"

Trong lòng Tiết thị mạnh nhảy lên, sững sờ nhìn ra ngoài cửa.

Thanh Liễu không rõ chân tướng, lại đi qua đỡ Dương tẩu tử, thật vất vả mới đỡ được bà dậy. Lại lấy khăn ra giúp bà lau nước mắt trên mặt, đột nhiên nàng như có cảm giác, quay đầu lại, ngoài cửa phòng chính chẳng biết lúc nào đứng một bóng dáng cực cao lớn.

Bóng dáng kia sải bước vào trong phòng, quỳ mạnh xuống, hai đầu gối chạm mặt đất, như hai cây thiết chùy nện mạnh xuống.

"Nương, con trai bất hiếu đã trở lại."

Thanh Liễu nghe được câu này, sững sờ nhìn qua Tiết thị, chỉ thấy bà nháy mắt một cái, rơi mấy dòng nước mắt, sau đó người ngã ra phía sau.

Thanh Liễu kinh hô một tiếng, vội nhào qua đỡ lấy bà. Dương tẩu tử cũng nhào tới, lại khóc thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12-1: Đoàn tụ

Thanh Liễu cố tự trấn định, đỡ Tiết thị ngồi lên ghế, dùng biện pháp người già nói bấm huyệt nhân trung của bà.

Dương tẩu tử khóc thét vài tiếng cũng phản ứng kịp, vội vàng day trán cho Tiết thị.

Quá một lát Tiết thị chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy hai người bọn họ, ánh sáng trong mắt dần tắt, rừ rừ thở dài: "A Anh à, bà nói có phải ta hồ đồ rồi không, vừa rồi thế nhưng mơ thấy Trạh nhi đã trở lại."

Dương tẩu tử còn chưa nói chuyện, Lâm Trạh vừa rồi vẫn luôn quỳ ở cửa dùng đầu gối bước lên, giọng khàn khàn: "Nương, là con đã trở về."

Tiết thị lập tức nâng mắt lên, gắt gao nhìn thẳng người trước mặt, phảng phất như nhìn kẻ thù, sau một hồi lâu mới khàn khàn kêu một tiếng, bỏ nhào qua, hung hãn đánh đấm, lại khóc không thành tiếng. "Con cái đồ tồi tệ này! Cái đồ tồi tệ.... Con nếu còn sống, vì sao nhiều năm như vậy cũng không trở lại thăm một lần?! Con cái tên quỷ đòi nợ không tim không phổi này, con là muốn mạng của ta mà, còn không bằng lấy luôn mạng của ta đi đi, đồ phải ta ngày đêm đau đến không ngủ được... Con đúng là quỷ đòi nợ mà..."

Thanh Liễu ở một bên nghe liên tục lau nước mắt, Dương tẩu tử đã sớm khóc ngã trên mặt đất.

Lâm Trạh chỉ quỳ thẳng ở đó, mặc cho nương hấn đánh đấm cào xé.

Đột nhiên Tiết thị không có tiếng động, Lâm Trạh vội nâng đầu bà dậy, hóa ra bà lại bị ngất. Hấn lập tức ôm nương hấn đứng lên.

Thanh Liễu phản ứng kịp, vội nói: "Mau đỡ vào trong nhà!" Rồi nói với Dương tẩu tử: "Thảm đừng khóc, ngài quen thuộc với người trong nhà, mau cho người đi mời đại phu, lại thông báo cho lão gia trở về đi."

Dương tẩu tử cũng đứng lên, lau nước mắt, liên tục nói: "Được, được, ta phái người đi ngay."

Thanh Liễu lại quay đầu dẫn đường cho Lâm Trạ, "Đi bên này."

Trên đường gặp được Hứa tẩu tử trong sân của nàng, tranh thủ thời gian bà đi đun nước nóng mang qua.

Lâm Trạ đi theo phía sau Thanh Liễu, bế nương hán vào trong nhà, cẩn thận đặt lên giường, sau không biết nên làm cái gì, tay chân luống cuống đứng đó.

Thanh Liễu nhìn hán một cái, nói: "Huynh tránh ra chút, để ta."

Lâm Trạ vội lui ra, Thanh Liễu tiến lên cởi giày cho Tiết thị, bởi vì có người cho nên không cởi áo ngoài của bà, chỉ giúp bà sửa sang lại quần áo, đắp chăn.

Hứa tẩu tử rất nhanh bưng nước vào, Thanh Liễu vắt khăn, tỉ mỉ lau đi nước mắt trên mặt Tiết thị, lại nắm lấy tay bà, lau sạch từng ngón tay rồi mới thả vào trong chăn.

Trong thời gian đó trong phòng chỉ có tiếng nước róc rách, không còn tiếng vang nào khác.

Thanh Liễu giúp Tiết thị lau xong, nương lúc giặt khăn, nhanh chóng liếc nhìn Lâm Trạ một cái.

Lâm Trạ từ lúc bắt đầu liền quỳ gối bên đầu giường nương hán, trừ mí mắt ngẫu nhiên khẽ nhúc nhích, toàn thân cao thấp tựa tượng đá, không chút sút mẻ.

Lúc này Thanh Liễu đã hơi trở lại bình thường, trong lòng thực sự phức tạp, không nghĩ được rõ ràng.

Nàng theo phản ứng vừa rồi của mấy người Tiết thị, mơ hồ đoán được người trước mắt này hán là Lâm gia đại công tử.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12-2: Đoàn tụ (2)

Nhưng là không phải bọn họ nói đại công tử mười năm trước đã chết rồi hay sao? Làm sao bây giờ lại trở lại? Nếu hán vẫn luôn còn sống, vậy tại sao những năm này lại không trở về?

Hon nữa... Thanh Liễu nhìn không được lại liếc mắt nhìn hán, trong phòng nàng còn một bức tranh vẽ đại công tử, cùng người này... Tuyệt không giống.

Trong tranh đại công tử là một thiếu niên lang mười bốn mười lăm tuổi, khuôn mặt tuấn lãng, vóc người thon dài, nụ cười tùy ý.

Mà người trước mắt này, nhìn qua cao hơn Lâm lão gia chút, trên mặt toàn râu xồm xoàm, thấy không rõ tướng mạo, quần áo mặc trên người cũng giống y một người rừng từ đâu tới, giặt gấu và vai, tràn đầy vết rách. Huống hồ bây giờ mới tháng ba, hán nhưng lại chỉ mặc một chiếc áo mỏng, lộ ra da thịt ngăm đen rắn chắc, hợp với đầu tóc rối bời, giống hệt một con gấu. (Các bạn – đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Càng nhìn càng thấy không giống với người trong tranh, nhưng lại không nghe nói Lâm lão gia cùng phu nhân còn có đứa con khác. Thanh Liễu càng nghĩ trong đầu càng loạn, nhìn nhìn lại Lâm Trạ, trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng. Bất luận như thế nào, xem bộ dáng này của hán, hán là ăn rất nhiều đau khổ nhỉ?

Nàng nhìn Lâm Trạ bộ dáng ngờ ngẩn quỳ ở đầu giường, lấy thêm can đảm, nói: “Trong phòng bếp còn nước ấm, huynh có muốn đi rửa mặt trước không, lại ăn chút gì đó?”

Lâm Trạ không phản ứng, Thanh Liễu tiếp thêm sức cho mình, đề cao âm lượng nói lại một lần.

Lâm Trạ thế này mới hơi hơi quay đầu, hai tròng mắt đen thui đảo qua nàng, lại thu lại, lắc đầu.

Thanh Liễu bị hán lướt mắt đảo qua, khí thế cổ lấy bỗng chốc tan hết, không dám khuyên lần nữa.

Đại phu đến chẩn bệnh cho Tiết thị xong nói bà không có gì lo ngại, chỉ là đột nhiên vui buồn quá nhiều, âm dương trong cơ thể mất cân đối, khí huyết hỗn loạn mới có thể bất tỉnh. Lão đại phu mở hai thang thuốc an thần tĩnh khí, lại giao cho chờ bà tỉnh lại, muôn ngàn lần không thể kích thích bà nữa mới

có thể tốt lên được. (Các bạn – đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Liễu trong lòng thở hắt ra một hơi, bảo Dương tẩu thanh toán tiền xem bệnh cho đại phu, lại cho người cùng đại phu về y quán bốc thuốc.

Đại phu rời đi không bao lâu, Tiết thị liền tỉnh.

Thanh Liễu mở miệng nói trước bà, hỏi: “Nurong, đại phu nói cảm xúc của ngài cần phải khống chế, không thể lại vui nhiều buồn nhiều. Đại công tử đã trở lại, ở ngay bên giường ngài, ngài có lời gì chậm rãi nói với huynh ấy, đừng có gấp.”

Dứt lời, nàng chờ Tiết thị gạt đầu mới chuyển vị trí, lộ ra Lâm Trạ sau lưng mình.

Tiết thị nhìn về phía Lâm Trạ, chậm rãi vươn một bàn tay, Lâm Trạ nhanh chóng cầm chặt.

Tiết thị nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra một chuỗi nước mắt.

Con của bà đây... Máu thịt rơi xuống từ trên người bà, ở ngoài phiêu linh nhiều năm như vậy, rốt cục còn sống trở về.

Còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi...

Lâm Trạ cúi đầu, một giọt nước mắt cực nhanh rơi xuống mặt đất, không người thấy.

Cửa phòng lại kết một tiếng, hai bóng người cực nhanh xuất hiện sau tấm bình phong, là Lâm lão gia cùng Lâm Hồng nhận được tin tức chạy về.

Hai người nhìn thấy Lâm Trạ trên đất, đồng loạt sững sốt.

Lâm Trạ nói: “Cha, tiểu đệ.”

Lâm Hồng dẫn đầu phản ứng lại, mấy bước chạy lên, đi đến trước mặt Lâm Trạ dừng lại, không dám tin, “Đại ca... Thật là huynh?”

Lâm Trạ khoe miệng giật giật, “Là ta, Tiểu điều nhi.”

Nghe được xưng hô quen thuộc đó, Lâm Hồng lau nước mắt, chửi thề một tiếng, nhào lên hung hăng ôm lấy hắn.

Lâm lão gia chậm rãi bước lên trước, Lâm Trạ bỏ Lâm Hồng ra, cúi nể hô một tiếng cha.

Lâm lão gia mặt trầm như nước, một thiết quyền đột nhiên ập tới, đánh Lâm Trạ lui lại hai bước.

Trong phòng những người còn lại đều kinh hô một tiếng, lại không người dám khuyên can.

“Một quyền này, là đánh thay nương con.”

Lâm Trạ đứng vững, cúi đầu vâng một tiếng.

Lâm lão gia không chút lưu tình đánh tiếp quyền thứ hai, “Đây là thay đệ đệ con.”

Lâm Trạ lau máu ở khóe miệng, vẫn nói: Vâng.

Lâm lão gia giờ nắm tay còn muốn đánh, Tiết thị đột nhiên lên tiếng nói: “Được rồi, không được đánh nữa!” Bà trừng mắt nhìn Lâm lão gia một cái, “Ông không đau lòng con, tôi đau! Trạ nhi thiên tân vạn khổ trở lại, nếu lại để ông đánh ra chuyện gì, tôi không bỏ qua cho ông đâu!”

(Các bạn đang đọc – truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Lâm lão gia nghe vậy chỉ phải thu lại nắm tay, trừng mắt nhìn Lâm Trạ một cái, đi đến bên giường, cúi người khẽ hỏi: “Bà thấy thế nào rồi?”

Tiết thị hừ một tiếng: “Bây giờ vẫn tốt, nếu ông lại đánh Trạ nhi, tôi có sao hay không thì khó mà nói.”

Lâm lão gia liền quy củ ngồi ở bên giường, ăn nói khép nép nói: “Tôi không đánh, bà đừng nóng giận.”

Quay đầu lại lạnh giọng nói với Lâm Trạ: “Nghịch tử, quý xuống!”

Lâm Trạ ngoan ngoãn quỳ.

Thanh Liễu nhìn trợn mắt há hốc mồm, từ lúc Lâm lão gia đánh Lâm Trạ, cảm rơi xuống vẫn chưa thu lại được.

Lâm lão gia nói: “Ở trước mặt nương con, cẩn thận nói rõ ràng, mấy năm nay đã làm những gì!”

Lâm Trạ liền nói lại tất cả.

Hóa ra năm đó hẳn cùng người quyết đấu, sau khi đánh chết đối thủ, chính mình cũng bị trọng thương rơi xuống biển. Hải vực bên dưới vách núi ấy, vừa khéo có một lốc xoáy, hẳn bị cuốn vào trong đó liền ngất đi, tỉnh lại thì thấy mình nằm trên mỏm đá, trên đầu nhiều hơn một vết thương, đầu óc rối tuếch, cái gì cũng không nhớ.

Mấy năm nay hẳn lưu lạc hải ngoại, vẫn luôn muốn khôi phục trí nhớ, trở về quê cũ. Nhưng hẳn không nhớ được bất cứ cái gì, thậm chí ngay cả tiếng gia hương cũng không biết nói, quần áo trên người đã sớm thất lạc, không có chút manh mối nào có thể tìm ra.

Hắn chỉ có thể sử dụng phương pháp ngu nhất, lấy mỏm đá nơi hắn tỉnh lại làm khởi điểm, mỗi năm đi về một phương hướng, gần thì nửa năm, lâu thì một hai năm, nếu đi phương hướng này không nghĩ ra được gì thì lui về tại chỗ, tiếp theo lại đổi một phương hướng tiếp tục tìm kiếm. (Các bạn đang đọc /truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tác” đang hoành hành)

Hắn tới rất nhiều nơi, vẫn không tìm được bất cứ người hoặc chuyện gì có liên quan tới mình, mãi đến không lâu trước đây, hẳn lần đầu tiên xuất phát đi về hướng bắc, khi leo lên một vách núi thẳng đứng, vô ý lại lạc bờ bên, nhân họa đắc phúc, nhớ lại chuyện trước kia, vì thế liền một đường gấp trở về.

Hắn nói đơn giản, người nghe lại chần động thật lâu nói không ra lời, Tiết thị thì đã sớm khóc không thành tiếng.

Hốc mắt Lâm lão gia cũng hơi đỏ lên, hồi lâu mới nói: “Trở về là tốt rồi...”

Tiết thị lau nước mắt, giục giã muốn xuống giường, “Đại Lang còn chưa ăn cơm đúng không? Đừng tự hết ở đây, A Anh, bà đi lấy chìa khóa phòng chính của Đại Lang, dẫn hẳn về sân rửa mặt. Thanh Liễu, con đi nói với phòng bếp một tiếng, tối nay ăn cơm sớm, bảo bọn họ làm cá trích kho, thịt giò dầm tương, cá nướng, đều là món Đại Lang thích ăn. Nhị Lang, con lập tức đi quán rượu trên trấn mua bầu trúc điệp thanh về, phải là loại mà đại ca con thích nhất mới được!”

Lâm lão gia vội giữ lấy bà, “Bà đừng cử động, cho bọn họ đi là được.”

Mấy người được Tiết thị phân phó đều tự nhanh chóng đi làm, Lâm Trạ nói lát nữa lại đến nhìn bà rồi cũng trở về sân.

Tiết thị dựa vào trong lòng Lâm lão gia, hai phu thê im lặng ôm nhau, không ai mở miệng nói chuyện.

Chờ Lâm Trạ thu thập sạch sẽ đi ra, Thanh Liễu thấy liền sùng sốt, nhìn hẳn như vậy thật đúng là có mấy phần bộ dáng của đại công tử trong tranh. Chỉ là vóc người càng cao hơn chút, làn da cũng đen hơn chút, hình dáng cũng không nhu hòa như trong tranh, mà càng thấy giống Lâm lão gia.

Trên bàn cơm, Lâm Trạ ngồi bên cạnh Tiết thị, Thanh Liễu cách hẳn một vị trí.

Tiết thị không ngừng gắp thức ăn cho hẳn, bảo hẳn ăn nhiều chút, hẳn đều cười tủm tỉm nhận lấy.

Xem lượng cơm của hẳn, hình như còn lớn hơn Lâm lão gia cùng Lâm Hồng.

Thanh Liễu trong lòng ngạc nhiên, vụng trộm nhìn một cái.

Nàng cho rằng không ai phát hiện, thật ra Lâm Trạ đã sớm chú ý tới, chính là không nói phá ra thôi. Nói thật, đối cô nương xa lạ đột nhiên xuất hiện trong nhà này, hẳn chỉ hơi chút hiếu kỳ. Nhìn nàng ăn mặc kiểu phu nhân, lại nhớ vừa rồi nàng kêu Tiết thị là nương, trong lòng liền có ý tưởng, nhú mày nhìn về phía Lâm Hồng, giục cợt nói: “Tiểu điều nhi, vị này không phải là đệ muội đấy chứ? Sao đệ không giới thiệu một chút.”

Mấy người còn lại đều cứng đờ.

Thanh Liễu cả người co rụt lại.

Vừa rồi quá hoảng loạn, nàng vẫn luôn không nhớ ra vấn đề này, bây giờ Lâm Trạ nói như vậy nàng mới đột nhiên ý thức được, nàng là Lâm gia cười về cùng Đại công tử đã sớm mất kết minh hôn, hiện tại đại công tử đã trở lại, vậy nàng... Có phải là không còn tác dụng gì nữa? Có phải... Nên trở về không?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Là thê tử của con

Trên bàn cơm im lặng trong chớp mắt, Lâm Trạ nghi ngờ nhìn một vòng, nói: "Sao vậy? Ta nói sai à?"

Tiết thị phản ứng kịp, vội nói: "Đừng nói linh tinh, có liên quan gì đến Nhị Lang, Thanh Liễu là, là - -"

Tiết thị đột nhiên dừng lại, không biết nên nói như thế nào, cũng không biết có nên nói vào lúc này hay không.

Không phải bà ghét bỏ Thanh Liễu, cảm thấy Lâm Trạh đã trở lại là nàng có thể đi về. Mà là bà ý thức được một vấn đề, đó chính là mấy năm nay Đại Lang ở bên ngoài đã lập gia đình chưa?

Bà nhìn Thanh Liễu, có lòng muốn giáp mặt hỏi Lâm Trạh nhưng lại sợ trên bàn cơm thật sự hỏi ra được kết quả, hấn ở bên ngoài đã có thể nhĩ, vậy Thanh Liễu nên tự xử như thế nào?

Nghĩ nghĩ, bà quyết định vẫn là chờ cơm nước xong rồi hỏi riêng hấn, nếu thật có trạng huống gì, ấy chỉ cần không phải trước mặt Thanh Liễu thì còn có đường lui.

Nghĩ đến đây bà liền gấp cho hấn một đĩa rau xào, có lệ nói: "Con hỏi cái này để làm gì, ăn cơm trước đi."

Lâm Trạh tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng không đào gốc bới rễ.

Thanh Liễu nghe xong lời Tiết thị nói, đầu cúi thấp hơn.

Thanh Liễu ăn cơm xong trở về phòng, sững sờ ngồi bên giường ngẩn ngời.

Lâm gia đại công tử đã trở lại, đây là chuyện vui lớn.

Lâm lão gia cùng phu nhân đều là người tốt, ngay cả ông trời cũng không nỡ để bọn họ chịu nỗi đau mất con.

Trong lòng nàng cũng thật sự mừng thay cho bọn họ, nhưng tình huống trên bàn cơm vừa rồi làm nàng cảm thấy mê mang về nơi quy túc của chính mình.

Mặc dù nàng cùng đại công tử kết minh hôn, nhưng buổi chiều hấn đã trở về, chỉ lo vui mừng lại quên mất quan hệ của mình với hấn.

Bây giờ cần thận suy nghĩ, thân phận của nàng quả thật xấu hổ.

Trong nhà này những người khác gọi nàng một tiếng đại nãi nãi, nhưng nàng không dám quên, mình vào Lâm gia bằng cách nào, cũng không dám thật sự hi vọng xa vời thật có thể trở thành thiếu phu nhân.

Hiện giờ đại công tử trở về, chắc không có chuyện gì của nàng rồi nhĩ?

Có lẽ nàng nên chủ động đưa ra rồi đi.

Phu nhân tốt bụng, khẳng định không đành lòng nói với nàng, nàng cũng không muốn làm phu nhân khó xử. Bằng không, nếu lại xuất hiện tình huống như trên bàn cơm vừa rồi, tất cả mọi người đều xấu hổ.

Chẳng qua là khi đó Lâm gia dùng số tiền lớn mới chữa khỏi được chân cho cha nàng, nếu nàng về nhà, số tiền này chắc lát là kiếm không ra, đến lúc đó phải xin vợ phu nhân, xin bọn họ thư thả cho một thời gian.

Lần này nàng trở về, tính cả lúc trước Dương gia từ hôn cũng coi như bị người lui hai lần, thanh danh chỉ sợ càng thêm không tốt, sợ là trong vòng hai năm đừng nghĩ gả ra ngoài. Có điều vừa khéo cơ thể giúp trong nhà làm thêm chút việc, giảm bớt gánh nặng cho cha nương. Chỉ hy vọng việc hôn nhân của Thanh Hà không bị thanh danh của nàng làm chậm trễ.

Nàng nhìn quanh gian phòng này, ba tháng ngắn ngủi ở Lâm gia, là thời gian cả đời này nàng khó quên nhất.

Ở trong phòng lớn, ăn ba bữa cơm, có người bưng trà rót nước, đây là chuyện người khác cả đời không được hưởng qua, nàng lấy phúc, qua ba tháng mà trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, cũng nên thỏa mãn.

Nghĩ như vậy nàng liền đứng dậy thu thập hành lý. Lúc trước gả tới, đại bộ phận đồ cưới là sinh lễ Lâm gia cho, chính nàng chỉ có mấy bộ quần áo, rất nhanh thì thu xong.

Nhìn bọc đồ xếp lếp trên giường, nàng đang có chút phiền muộn, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của Hứa tẩu tử, "Đại nãi nãi, có phải là muốn rửa mặt không?"

Thanh Liễu phát hoảng, theo bản năng nhét bọc đồ vào trong giường, lấy lại bình tĩnh mới đi ra mở cửa.

Do biết được đại công tử đã trở lại, hiện tại trên mặt mỗi người trong Lâm gia đều là nét vui mừng.

Thanh Liễu cũng cười cười, nói: "Cám ơn Hứa tẩu tử, tẩu đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai lại đến lấy chậu rửa mặt."

Hứa tẩu tử nói được, rồi lui xuống.

Thanh Liễu nhìn sắc trời đã tối sầm, thầm nghĩ lúc này quấy nhiễu phu nhân khó tránh khỏi có chút không ổn, không bằng ngày mai lại nói với bà.

Một đầu khác, Tiết thị kêu Lâm Trạh vào trong nhà, kéo tay hấn nói chuyện một hồi, nói bóng nói gió một hồi mới nói: "Đại Lang, con nói thật với nương xem, ở bên ngoài lâu như vậy có gặp gỡ ngưỡng mộ cô nương nào không?"

Lâm Trạm cười nói: "Nương, ngài cảm thấy ta còn có lòng để nghĩ đến chuyện đó à?"

Trước hấn ở ngoài quả thật chưa từng nghĩ thành gia, trừ một lòng chỉ muốn về nhà, còn có một nguyên nhân khác, lúc đó hấn mất trí nhớ, không biết trong nhà mình đã có thể nữ hay chưa, chỉ sợ phụ bạc các nàng cho nên mấy năm nay cho dù gặp cô nương tốt cũng chỉ nhìn qua nơi khác, không dám nghĩ nhiều.

Trong lòng Tiết thị nhẹ nhàng thở ra, lại có chút đau lòng, con một mình ở bên ngoài, không biết chịu bao nhiêu khổ, lại lẻ loi một mình, ngay cả một người bầu bạn cũng không có, người bình thường vào tuổi này đứa nhỏ đều chạy đây đó, chỉ hấn vẫn cô đơn một mình. Thiên tân vạn khổ trở lại, trong nhà đã cưới thân cho hấn, lại không phải chính bản thân hấn nguyện ý, cũng không biết trong lòng hấn nghĩ thế nào.

Chỉ là, bà mặc dù đau lòng con, nhưng cũng không thể có lỗi với Thanh Liễu. Thanh Liễu đối nhà bọn họ cũng có công, lúc trước Đại Lang không ở, nàng nguyện ý gả vào thủ tiết, mấy ngày nay hiểu thuận với bà, trân trọng Thụy nhi, cũng ở chung hòa thuận với những người khác trong nhà. Quan trọng hơn là, trong lòng Tiết thị nhận định, cũng là bởi vì bất tự của Thanh Liễu cùng Đại Lang nhà bà cực hợp cho nên gả đến không bao lâu liền mang Đại Lang về. Lâm gia bọn họ không thể làm ra loại chuyện qua cầu rút ván.

Lâm Trạm thấy Tiết thị muốn nói lại thôi, liền nói: "Nương, ngài có chuyện gì, vẫn không thể nói thẳng với con sao ạ?"

Tiết thị suy đi nghĩ lại, dứt khoát nói thẳng: "Không phải vừa rồi con mới hỏi Thanh Liễu là ai sao, nàng là thê tử trong nhà cưới cho con."

Nụ cười trên mặt Lâm Trạm dừng lại, tiếp theo cứng họng, sau một hồi lâu lại móm mém lỗ tai, lắp bắp nói: "Nương, con.... Con vừa nghe không rõ, ngài, ngài lặp lại lần nữa, nàng là ai cơ?"

Tiết thị đã nói một lần, lần thứ hai liền dễ dàng hơn, nói thẳng: "Nàng là thê tử của con."

Lâm Trạm nghe rõ, nghe được một hai rõ ràng, hấn phảng phất như bị ai định thân, ngơ ngác ngồi ở đó.

Tiết thị có chút bận tâm, nói: "Trạm nhi, con không sao chứ?"

Lâm Trạm lau mặt, lại cùng nương hấn xác định, "Nương, ta nhớ năm đó lúc ta đi còn chưa thành hôn, trung gian cách mười năm, đây là lần đầu tiên ta trở về, sao lại vô duyên vô cớ có nương tử rồi?"

Tiết thị thờ dài, rồi nói rõ đầu đuôi câu chuyện với hấn, nói hấn đi nhiều năm như vậy thủy chung không một lần báo mộng về, nói đến chỗ xúc động, lòng bà vẫn hơi chua xót, hốc mắt cũng đỏ, cuối cùng nói: "Khi đó cũng là không có biện pháp, nghe lão nhân gia nói biện pháp này, ta nghĩ không bằng thử một lần, cuối cùng chọn Thanh Liễu, không nghĩ tới nàng mới qua cửa ba tháng, thật sự mang con về rồi."

Lâm Trạm hoàn toàn không còn gì để nói, hấn là không tin mấy chuyện mình hôn bất tự gì đó, nhưng cũng không tiện nói ra phản bác nương hấn.

Tiết thị thấy hấn không nói chuyện, lại thử dò xét nói: "Trạm nhi, có phải con không thích Thanh Liễu hay không?"

Lâm Trạm bất đắc dĩ nói: "Ta và nàng còn chưa từng nói chuyện nhiều, chưa nói tới có thích hay không."

Tiết thị lại thờ dài, "Nương biết, con đối cuộc hôn nhân này chưa hấn vừa lòng, nhưng Thanh Liễu cũng là đứa nhỏ số khổ, nhà chúng ta cũng không thể bắt nạt nàng."

Lâm Trạm gật gật đầu, "Ta biết."

Hấn chỉ là có chút ngoài ý muốn, không có ý định làm cái gì. Nàng kia mặc dù không phải hấn tự nguyện cưới vào cửa, nhưng hôm nay quả thật đã bái thiên địa, là người của Lâm gia hấn, vậy hấn liền không có đạo lý trở mặt không nhận.

Không phải là đột nhiên có thêm một nương tử thôi sao, mấy năm nay hấn ngay cả chết cũng tiếp xúc qua mấy lần, còn có trường hợp gì mà chưa thấy qua? Loại chuyện này với hấn là nói, chỉ là việc rất nhỏ....

Đúng không?

Không biết tại sao, người nào đó vẫn luôn không sợ trời không sợ đất, trong lòng đột nhiên có chút không xác định được.

Đúng rồi, vừa rồi trên bàn cơm hấn đã nói gì nhỉ?

Lâm Trạm nhìn về phía nương mình, mắt nhắm nhắm đợi, "Nương, ta vừa rồi không nói lung tung đấy chứ?"

Tiết thị thấy hấn hỏi như vậy liền biết là hấn tiếp nhận rồi, nét mặt hòa hoãn xuống, cười tròng mắt nhìn hấn: "Con nói thế nào nhỉ? Con còn hỏi Hồng nhi Thanh Liễu có phải đệ muội con hay không đấy."

Về mặt Lâm Trạm có chút vô cùng thê thảm.

Tiết thị lại nói: "Sợ cái gì, buổi chiều lúc con về nhìn như người rừng vậy, cũng không thấy Thanh Liễu nói gì."

Lâm Trạm che mặt, không muốn nói chuyện.

Thanh Liễu rửa mặt, theo thói quen muốn đi dâng hương cho Lâm Trạm, đến bàn để bát hương mới phản ứng được, bây giờ đã không cần làm như vậy.

Nàng nhìn lư hương trên bàn, cảm thấy người đã còn sống, vậy còn dùng lư hương cúng hấn, khó tránh khỏi điềm xấu, vì thế liền thu lư hương lại đặt vào ngăn tủ, bức tranh kia do được treo rất cao, nàng không với được chỉ phải tạm treo ở đó.

Sau khi thu cất nàng lại rửa tay mới bưng chậu nước đi ra ngoài cửa đổ.

Lâm gia mỗi một sân đều có hành lang gấp khúc, dưới hành lang gấp khúc đều có rãnh nước, hành lang gấp khúc tương tiếp với hành lang gấp khúc, rãnh nước nối tiếp nhau, không biết cuối cùng thông về phía nào.

Nàng đang nhìn nước chảy xuất thần, chợt nghe đến ngoài sân truyền đến tiếng bước chân, hơi kinh ngạc, vội trốn vào trong nhà, đóng cửa phòng.

Lâm Trạm nghe được tiếng đóng cửa, sai bước tới dừng chân lại, nâng tay sờ sờ mặt mình.

Chẳng lẽ hôm nay bộ dáng lúc hấn trở về thật sự không chịu nổi như vậy à, dọa người thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Lâm gia nam nhân

Lâm Trạm nhìn chằm chằm vào cửa đông sương phòng, bước chân vừa động, lại đi sân của Lâm Hồng.

Kết cấu của sân này giống với sân phía đông, hôm nay Cẩm nương cùng Thụy nhi không ở, chỉ có một mình Lâm Hồng đang ở trong thư phòng.

Mặc dù mười năm không trở về, Lâm Trạm lại không cảm thấy xa lạ, quen thuộc đi vào.

Lâm Hồng đang ngồi bên bàn vẽ tranh, Lâm Trạm đứng cạnh cửa gọi hấn một tiếng, không thấy đáp lại, tò mò đi qua xem, lập tức không nói gì.

Hóa ra Lâm Trạm đang vẽ bộ dáng hôm nay của hấn lúc về nhà, không chỉ có quần áo tả tơi, tóc tai rối bù, ngay cả bộ dáng hấn lúc bị cha đánh hai quyền, khóe miệng bầm tím, chảy máu cũng bị hấn vẽ lại.

Lâm Trạm xem có chút nghiêng rãnh. Đệ đệ này của hấn không biết sao lại vậy, từ nhỏ liền yêu thích vẽ tranh, hơn nữa vẽ đều là cảnh hấn bắt nạt người, hoặc là lúc chặt vật, chưa từng thấy hấn vẽ cái tốt một lần nào.

Suy xét đến cách lâu như vậy, hôm nay lần đầu tiên về nhà, ít nhiều cũng cho người mặt mũi, không thể đánh nó, Lâm Trạm miễn cưỡng không chế bàn tay đang ngứa ngáy của mình, ngón tay dùng sức gõ hai cái lên mặt bàn.

Lâm Hồng cả kinh, ngẩng đầu lên thấy là hấn liền giật mình, vội vàng che lấp bức tranh, cười gượng nói: "Đại ca, sao huynh lại đến đây?"

Lâm Trạm hừ một tiếng, nghênh ngang ngồi ở trên ghế, nhếch chân lên.

Lâm Hồng vội lại gần rót trà cho hấn.

Lâm Trạm liếc mắt nhìn hấn, nói: "Ngồi đi, ta có lời hỏi đệ."

Lâm Hồng liền ngồi xuống ghế dựa bên cạnh hấn, ngoan ngoãn chờ hấn lên tiếng.

Lâm Trạm uống ngụm trà, nói: "Đệ có biết nữ nhi nhà Chu bá phụ thế nào rồi không?"

Năm đó trước khi hấn xảy ra chuyện, trong nhà từng định cho hấn một cửa hôn, bên nhà nữ cùng nhà hấn được coi là quen biết cũ, hai người lúc nhỏ cũng gặp qua mấy lần, mặc dù không thể nói là có nhiều tình cảm, nhưng miễn cưỡng cũng được coi là thanh mai trúc mã. Lần này trở về, chỉ nghe nương hấn nhắc đến thê tử mới qua cửa, không thấy bà nói đến Chu Bảo Châu từng định thân với hấn, trong lòng hấn liền có chút phỏng đoán, chỉ là không giáp mặt hỏi nương, đỡ cho bà không vui.

Gương mặt Lâm Hồng có nét chần chờ.

Lâm Trạm thấy liền nói: "Nói thẳng là được, đừng bà bà mụ mụ."

Lâm Hồng nói: "Lúc trước tin tức huynh xảy ra chuyện truyền ra, không bao lâu sau cha nàng liền đến nhà lấy hôn thiếp, hai nhà từ hôn, sau này cũng không mấy lui tới, chỉ nghe nói sau đó không lâu nàng gả cho người khác."

Lâm Trạm gật gật đầu, ngược lại cũng không có ý gì khác, dù sao tất cả mọi người đều cho là hắn đã chết, không có đạo lý để cô nương mười mấy tuổi thù tét cho hắn. Hắn đến hỏi Lâm Hồng chỉ là để chứng thực suy đoán trong lòng mà thôi.

Lâm Hồng áp a áp ứng nói: "Đại ca... Đại tẩu hiện giờ rất tốt, huynh đừng bắt nạt tẩu ấy."

Lâm Trạm buồn bực liếc hắn một cái, "Ta là người như vậy sao? Sao nương nói vậy, đệ cũng nói như vậy, ta khi nào thì nói muốn bắt nạt nàng rồi?"

Huynh đúng là người như vậy mà.

Lâm Trạm trong lòng oán thầm, chỉ là lời này hắn không dám nói trước mặt đại ca, bằng không bị đánh một trận là ít.

Lâm Trạm thấy hắn không nói chuyện, hơi nghiêng người, khủy tay chống lên mặt bàn, vuốt cằm, hoài nghi cao thấp nhìn hắn.

Lâm Hồng lập tức căng thẳng, ngồi nghiêm chỉnh, nói: "Đại ca, huynh nhìn cái gì?"

Lâm Trạm hơi nâng cằm, "Có phải đệ nói chuyện ngày bé của ta ra cho nàng nghe không? Bằng không sao nàng có thể sợ ta như vậy?"

Hồi nhỏ đệ đệ ngốc này ngày ngày bị hắn bắt nạt, nhưng Lâm Trạm lại không cho rằng đó là bắt nạt, mà là yêu thương đối đệ đệ.

Lâm Hồng vội vàng khoát tay, "Không thể nào, ta cùng đại tẩu chưa bao giờ nói chuyện riêng nhiều, cũng chưa từng nói bậy về huynh."

Lâm Trạm nói: "Vậy là tốt nhất, bằng không ta sẽ nói chuyện đệ lăm tuổi rồi còn đái dầm ra giường cho thê tử cùng con trai đệ biết."

Lâm Hồng dờ khóc dờ cười, "Rõ ràng là huynh đổ nước lên chân của ta!"

Lâm Trạm nhếch miệng, "Người khác tin là được rồi."

Lâm Hồng lắc đầu, không biết nói gì cho phải.

Đại ca hắn lúc trước học nghệ trở về, giả bộ làm huynh trưởng tốt một thời gian dài, người trong nhà đều tin, ngay cả hắn cũng kém chút tin - nếu như không phải là huynh ấy công cha nương, giấu khăn tay của tiểu cô nương vào trong vạt áo của hắn mà nói.

Đúng rồi, tiểu cô nương kia sau này thành thê tử của hắn, lại nói đại ca được coi là bà mối của hai người bọn họ.

Lâm Trạm lại nói: "Nương nói thê tử đệ về nhà mẹ đẻ, sao đệ không đi theo? Cãi nhau à?"

Thấy hắn mặt đầy hứng thú, Lâm Hồng bất đắc dĩ nói: "Không có, ngày mai bọn họ sẽ về. Đúng rồi, đại ca trước kia huynh gặp qua Cẩm nương rồi đấy, không biết huynh có ấn tượng hay không?"

"Có à? Khi nào vậy?"

Lâm Hồng nói: "Là năm huynh xuống núi trở về, cùng ta đi nhà in trong huyện mua sách, huynh giấu khăn tay của một cô nương vào trong người ta, sau này bị nàng phát hiện, nàng còn tát ta một cái."

Lâm Trạm nhíu mày nghĩ nghĩ, cuối cùng trong góc ngách nhớ lại một màn đó, vỗ tay nói: "Nhớ rồi! Nàng còn thật thành thê tử đệ à!"

Lâm Hồng liền nói: "Còn muốn cảm ơn đại ca trên cột 'có công'."

Lâm Trạm trợn mắt kêu oan, "Ta trên cột đệ khi nào? Rõ ràng là tiểu tử đệ nhìn chăm chăm cô nương người ta không rời mắt, ta chỉ nghĩ đệ đệ ngốc của ta lần đầu tiên thích người lại không dám nói, ta làm đại ca đương nhiên phải giúp một tay, nghĩ nửa này mới ra được chủ ý đó, đệ còn không cảm kích!"

Lâm Hồng có chút thẹn, "Huynh đừng nói bậy, ta mới không nhìn lung tung."

Lâm Trạm gật đầu nói: "Đúng, đệ không nhìn lung tung, đệ chỉ một lòng một dạ nhìn chăm chăm cô nương người ta, nhìn đến nỗi xem chút đụng vào cột cửa cũng không biết. Đệ được đó tiểu tử, cô nương kia lúc đó thấy còn rất nhỏ đi, đệ thật sự xuống tay được?"

Mặt Lâm Hồng phát đỏ, vội vàng nói: "Chúng ta chỉ thư từ qua lại, mãi đến nàng mười lăm tuổi ta mới nhờ nương tới cửa cầu hôn, đại ca huynh đừng đoán!"

Lâm Trạm cười hi hi nói: "Ta lại không nói gì, nhìn không ra đệ còn rất có thể nhin đấy, nhin cũng phải 4~5 năm nhĩ?"

Lâm Hồng thẹn quá thành giận, thốt ra: "Còn chưa lâu được bằng đại ca!"

Nụ cười trên mặt Lâm Trạm lập tức cứng lại, âm trầm liếc hắn một cái, gờn nắm tay lên, "Tiểu điều nhĩ, lâu không gặp đại ca có chút nhớ đệ, nhớ sáng mai đến sân luyện võ, hai huynh đệ chúng ta thật tốt gặp một lần."

Lâm Hồng vừa thốt ra lời kia liền hối hận, nhìn đại ca tiêu sái rồi đi, nhớ lại tư vị của thiết quyền kia, khóc không ra nước mắt.

Đêm nay Lâm Trạm ngủ ở phòng chính sân phía đông, Thanh Liễu ngủ ở đông sương.

Ngày hôm sau Hứa tẩu từ kêu hai người rời giường. Thanh Liễu sợ lát nữa gặp phải Lâm Trạm, nhanh chóng rửa mặt chải đầu xong liền đi sân chính, không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa liền đụng phải người.

Lâm Trạm đã sớm tắm xong, không biết đứng ngoài phòng nàng đã bao lâu.

Thanh Liễu lui hai bước, không dám ngẩng đầu, hướng hấn phúc thân mình, cúi đầu cất bước chạy trốn theo hành lang gấp khúc.

Lời Lâm Trạm muốn nói mắc ở cổ họng, rõ ràng ngày hôm qua còn nhìn lên hấn, từ hôm qua bắt đầu lại tránh hấn như tránh hồng thủy mãnh thú, ở đâu ra vấn đề?

Còn có, chạy nhanh như vậy, nương hấn đây là cưới về cho hấn một con thỏ à?

Trên bàn cơm, Thanh Liễu cũng không lại nhìn lên Lâm Trạm, chờ mọi người ăn xong, Lâm lão gia gọi hai huynh đệ đi nói chuyện, Thanh Liễu được dịp cùng Tiết thị nói chuyện nàng trở về nhà.

Mới đầu Tiết thị nghe không ra, chỉ cho là nàng muốn về thăm nhà liền cười nói: "Không vội, chờ lát nữa Đại Lang từ chỗ cha hấn trở về, để hấn đi cùng con."

Thanh Liễu cắn cắn môi, dứt khoát nói: "Phu nhân, lúc trước ta vào cửa là cùng đại công tử kết minh hôn, bây giờ hấn đã trở lại, việc hôn nhân của hai chúng ta cũng không thể tính nữa, ta muốn về nhà. Chỉ là số bạc lúc trước phu nhân bỏ ra chữa bệnh cho cha ta, trong nhà không thể trả ngay được, xin phu nhân thư thả cho mấy ngày."

Tiết thị nghe vậy liền thay đổi sắc mặt, kéo tay nàng, vẻ mặt ngưng trọng, "Ai nói hôn sự của con là Đại Lang không được tính nữa, là hỗn tiểu tử kia nói?"

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu, "Đại công tử chưa bao giờ nói qua lời này, là ý của ta."

Tiết thị nghe không phải là Lâm Trạm bằng mặt không bằng lòng, nét mặt mới hòa hoãn lại, lại nhảm chuyện này trong đầu một lần liền biết đây là Thanh Liễu nghĩ cụt.

Bà lắc đầu cười khẽ, kéo Thanh Liễu ngồi xuống, nói: "Là lỗi của ta, hôm qua biết được Đại Lang trở về, nổi lòng hỗn loạn liền quên mất chuyện khác. Tôi hôm qua ở trên bàn cơm vốn nên nói thân phận của con cho Đại Lang nghe, nhưng khi đó lại có bản khoán."

Bà liền nói lại nội dung cuộc nói chuyện giữa mình cùng Lâm Trạm hôm qua cho Thanh Liễu nghe, nói tiếp: "Là nương hồ đồ, làm con bị ủy khuất, con đừng chấp nhặt với ta."

Trước khi Thanh Liễu nghe xong câu trước, trong đầu đang hỗn loạn mơ hồ, bây giờ thấy bà nói như vậy vội lắc đầu.

Tiết thị nói: "Bé ngoan, mặc kệ Đại Lang còn hay không, con đều là con dâu ta nhận định, việc này sẽ không thay đổi. Trước đó mặc dù kết chính là minh hôn, nhưng hai nhà chúng ta cũng là mời bà mối đứng đắn nói vun vào, lại trao đổi hôn thiệp, cưới hỏi đàng hoàng. Bằng không, nhà chúng ta lại làm lại một lần tiệc rước nữa?"

Thanh Liễu vội vã lắc đầu, "Nương, không cần làm lại tiệc rước lần nữa đâu, không có quy củ như vậy."

Tiết thị cười nói: "Nói như vậy con đây là đồng ý làm con dâu nhà chúng ta, không về nữa?"

Thanh Liễu đỏ mặt, thấp giọng nói: "Là tự ta miên man suy nghĩ, làm hại nương thay ta quan tâm."

Tiết thị lắc đầu, "Không phải lỗi của con, vốn là nương không nói rõ ràng mọi chuyện, bây giờ nói ra thì tốt rồi. Thanh Liễu à, Đại Lang đứa nhỏ này, ta làm nương ta hiểu rõ nhất, mặc dù bình thường nhìn không đứng đắn, nhưng trên đại sự cũng không hồ đồ. Con có thể yên tâm, Lâm gia nam nhi không phụ con."

Thanh Liễu gật gật đầu.

Sau khi Thanh Liễu trở về phòng, Tiết thị nghĩ lại lại cảm thấy lo lắng, bảo Dương tẩu từ qua chỗ Lâm lão gia gọi Lâm Trạm tới.

Lâm Trạm bị cha hấn giáo huấn đến một nửa thì đến bên chỗ nương hấn, thả mình lên ghế, than thở nói: "Nương, cha vẫn dài dòng như vậy."

Tiết thị nghe xong buồn cười. Đứng nhìn Lâm lão gia bình thường là một người rất ít nói, nhưng lúc ông dạy con trai, nói lên một bộ lại một bộ, hai huynh đệ nghe đến mức tai mọc kén, kêu khổ thấu trời.

Tiết thị cười được một nửa, nghĩ đến Thanh Liễu lại nghiêm mặt nói: "Ngồi nghiêm chỉnh, bộ dáng này ra cái gì nữa."

Lâm Trạm nhìn bà, thấy bà không giống nói đùa, chỉ phải đàng hoàng làm theo.

Tiết thị nói: "Tôi qua trở về con nói gì với Thanh Liễu?"

Lâm Trạh há miệng thờ dỏc, "Ta còn chưa nói chuyện được với nàng."

Tiết thị trườg hắh, "Khó trách nàng sẽ hiểu lầm, vừa rồi còn qua đây nói với ta là muốn về nhà, nàng nghĩ con đã trở lại, nhà chúng ta sẽ đổi ý."

Lâm Trạh sờ mũi một cái, "Nàng vừa thấy ta liền trốn."

Tiết thị nói: "Nàng lại trốn có thể trốn được đi đâu? Nếu con có lòng, nàng tránh được à? Đi, ngay lập tức đi nói với nàng, sau này con sẽ cùng con bé thật tốt sống qua ngày, tuyệt đối không có hai lòng!"

Lời tác giả:

Lâm Trạh: Nàng vừa thấy ta là chạy.

Tiết thị: Sự bá đạo của con đâu? Da mặt dày đâu? Khí khái nam nhi đâu? Lên đi...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trạh Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thê tử không nghe lời

Thanh Liễu mở bọc đồ tối qua gói kỹ ra, quần áo bỏ vào lại trong tủ, lại lấy bản "thiên tự văn" ngồi bên cạnh giường xem, chuẩn bị nhớ mấy chữ.

Chỉ là còn chưa nhìn được hai hàng chữ đã bắt đầu xuất thần.

Vừa rồi nghe Tiết thị nói một hồi, nàng chỉ xấu hổ với suy nghĩ miên man của mình, vội vàng trở về phòng, bây giờ ngồi xuống nghĩ lại mới phát hiện mọi chuyện vẫn chưa xong.

Theo ý của bà bà, Lâm gia không có ý định đổi ý, nàng vẫn là con dâu lớn trong nhà, như vậy có phải có nghĩa là sau này nàng muốn cùng đại công tử làm phu thê chân chính, sinh hoạt chung một chỗ?

Thanh Liễu chợt cảm thấy hơi hoảng hốt.

Từ khi gả đến Lâm gia nàng đã làm xong tính toán làm quả phụ cả đời, bây giờ không cần làm quả phụ nàng lại có chút không biết nên làm thế nào.

Nàng nhớ tới cha nương mình. Qua nhiều năm như vậy, cha mỗi sáng thức dậy đều sẽ ra bờ suối gần nhà xách nước, sau đó mới ra đồng làm việc. Nương làm cơm, cũng không bảo các nàng đi gọi cha về ăn cơm mà là tự mình đưa đến cho ông. Cha nàng không phải người rất tỉ mỉ, nhưng đối chuyện nương giao phó cho đến bây giờ đều chưa từng quên. Tính tình nương rất tốt, nhưng có đôi khi cũng sẽ cãi nhau với cha, thường thường buổi tối hôm trước hai người còn không nói chuyện với nhau, sáng hôm sau ngủ dậy lại đã hòa hảo.

Cặp phu thê khác trong thôn cũng không khác mấy, ngẫu nhiên cãi nhau, cả ngày tính củi gạo dầu muối, trồng mấy mẫu ruộng, nuôi mấy đứa nhỏ, chờ đứa nhỏ lớn lại bắt đầu chăm sóc tôn tử. Cả ngày mong đợi không gì ngoài có đủ cơm ăn, trên người có bộ quần áo, tốt nhất là có thể con cháu đầy sảnh đường, toàn gia bình an.

Nhưng cái này hình như đều không phù hợp với tình huống của nàng và đại công tử. Thanh Liễu không cách nào tưởng tượng hẳn giống cha nàng, vác cuốc ra đồng, lên núi chặt củi, xòe ngón tay tính giá lương thực, khi nhàn rồi mang theo rổ rách đi bắt cá. Chính nàng cũng sẽ không giống nương, làm quần áo cho hắh, nạp đế giày, lo liệu cơm canh, bởi vì ở Lâm gia, những việc này đều có người khác làm, hơn nữa còn làm tốt hơn cả nàng.

Vậy nàng đến cùng có thể làm gì đây? Nàng không giống bà bà, có thể quản một ngôi nhà lớn như vậy gọn gàng ngăn nắp, cũng không giống Cẩm nương, có thể cùng tiểu thúc ngâm thơ vẽ tranh, nàng thậm chí ngay cả chữ to cũng mới nhận biết mấy cái, tên của chính mình cũng chỉ miễn cưỡng viết được coi là ngay ngắn.

Nàng như vậy, thật có thể sống tốt sao?

Lâm Trạh bị nương mình đuổi về sân phía đông, chần chờ đứng trước cửa đông sương phòng đóng chặt một lát. Sau đó lại nghĩ, ngay cả Tiểu điều nhi như vậy cũng có thể lừa được thê tử đến tay, không có lẽ nào hắh lại không làm được. Vì thế trấn định tiến lên, gõ cửa phòng hai cái.

Thanh Liễu đang nghĩ đến xuất thần, nghĩ là Hứa tẩu tử nên cũng không nghĩ nhiều, đi ra mở cửa, chờ nhìn kỹ bóng dáng đứng ngoài cửa, sợ tới mức lui một bước.

Lâm Trạh không biết nên nói gì, có chút hư không, nhưng vừa thấy bộ dáng nàng còn yếu hơn mình, lập tức liền cân bằng lại. Ngõng nghênh bước vào,

dừng lại trước bình phong ngồi xuống ghế, tư thế đại mã kim đao, như là muốn trao đổi chuyện quốc gia đại sự.

Thanh Liễu đứng bên cạnh cửa không dám tới gần, cúi đầu, khóe mắt vụng trộm liếc hắt, bị hắt tóm được, vội vàng cúi đầu thấp hơn.

Lâm Trạ có chút tự đắc, xem nàng sợ đến như vậy, sau này còn không phải hắt nói cái gì chính là cái đó, quyết không dám có hai lời.

Thật ra hắt ngẫm khinh bỉ cha hắt rất lâu rồi.

Hồi nhỏ hắt vẫn cho rằng cha hắt là người lợi hại nhất trên đời, mỗi lần giáo huấn hắt và Tiểu điều nhi, chỉ cần một đầu ngón tay là đủ. Sau này phát hiện, nương hắt còn lợi hại hơn cha hắt, bởi vì chỉ cần nương khề hừ một cái, cha liền rụt lại như chim cút.

Lớn hơn chút nữa, hắt biết có loại bệnh tên là thể quán nghiêm, có kiểu quý gọi là quý vẩn giặt, có kiểu ngu gọi là ngu thư phòng, vì thế đối cha hắt chỉ còn lại tràn đầy khinh bỉ. Hơn nữa lúc ấy liền thể, sau này thành hôn tuyệt đối không thể sợ vợ như cha hắt, trong nhà phải là hắt định đoạt, thể từ phải ngoan ngoãn nghe hắt!

Trước mắt hắt rất hài lòng về biểu hiện của Thanh Liễu.

Đây là lần đầu tiên hắt nghiêm túc đánh giá thể từ hắt, vóc người không cao, đại khái chỉ cao hơn nương một chút, nhưng là không so được với hắt, vừa rồi lúc bước qua nàng, cảm giác nàng vẫn chưa tới bả vai mình. Rất gầy, nhìn eo nhỏ kia một cánh tay của hắt có thể ôm được hai cái, về sau dứt nàng ăn nhiều một chút mới được. Trên mặt làn da không tính là trắng nõn, cái mũi không cao nhưng thẳng, miệng hồng hồng, ngũ quan nhìn cũng xem như một tiểu mỹ nhân thanh tú, đáng tiếc vết sẹo trên trán rất giết phong cảnh. Nghe nói nương đã xứng thuốc cho nàng, có điều hiệu quả hình như không tốt lắm, xem ra lần sau hắt phải đến chỗ sư phụ thuận tiện lấy chút thuốc tốt về mới được.

Nghe nương nói nàng nhỏ hơn mình chín tuổi. Lâm Trạ nhìn không được ở trong lòng xòe ngón tay tính tính, phát hiện năm hắt mười sáu tuổi theo sư phụ xuất chinh, thể từ hắt hình như mới bảy tuổi... Nghĩ đến hôm qua mới cười nhạo Lâm Hồng xong, nay hắt cảm thấy đầu gối hơi đau.

Lâm Trạ ho một tiếng.

Thanh Liễu lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắt, thật ra nàng có thể cảm giác được hắt đang quan sát mình, nhưng không biết hắt muốn làm gì, chỉ phải cúi đầu.

Lâm Trạ nghiêm túc nói: "Nàng ngồi xuống, chúng ta nói chuyện."

Thanh Liễu hơi chần chờ, nói vâng, thấp người ngồi ở bên giường.

Ánh mắt Lâm Trạ đi theo nàng, liếc mắt thì nhìn thấy thiên văn tự trên giường, hỏi: "Nàng đang xem sách?"

Thanh Liễu có chút ngượng ngùng, "Vâng, nương mời đệ muội dạy ta nhận biết chữ."

Lâm Trạ vươn cánh tay dài lấy qua lật đi lật lại, vừa thấy con chữ chẳng chịt kia liền cảm thấy đau đầu, từ nhỏ hắt chán ghét nhất là học chữ, vì thế không biết đã ăn bao nhiêu roi từ cha. Nhưng lúc này không nghĩ bị thể từ xem thường, kiên trì lật một lát, làm bộ làm tịch gật gật đầu, "Không tệ." Lại nói: "Bình thường nàng trừ đọc sách còn làm cái gì?"

Thanh Liễu nói: "Buổi sáng đọc sách, buổi chiều luyện chữ, buổi tối có đi bện mấy túi lưới."

Lâm Trạ vừa nghe có việc không liên quan đến đọc sách, vội hỏi: "Túi lưới gì, cho ta xem."

Thanh Liễu liền bảo hắt chờ, đứng dậy đi vào phòng trong lấy, "Đại công tử huynh xem, chỉ là món đồ chơi nhỏ, không đáng giá gì."

Lâm Trạ nghe cách nàng xưng hô với mình, nhướng mi nói: "Nàng gọi ta là gì?"

"... Đại công tử." Thanh Liễu có chút nghi hoặc, không biết vì sao hắt lại hỏi vậy.

Lâm Trạ liền nói: "Nàng nghe Tiểu điều - - thể từ của nhị đệ cũng gọi hắt là Nhị công tử Ngốc công tử à?"

Thanh Liễu chần chờ, "Vậy... Phải xưng hô như thế nào?"

Lâm Trạ đương nhiên nói: "Đương nhiên phải gọi ta là tướng công, gọi một tiếng thử nghe xem."

Thanh Liễu mặt đỏ tai hồng, há miệng mấy lần cũng gọi không được.

Lâm Trạ thờ dãi trong lòng, xem ra thể từ này của hắt cũng không phải rất nghe lời, về sau còn phải dạy dỗ thêm, trước mắt tạm buông tha nàng vậy.

Hắt hào phóng nói: "Không thì gọi ta là A Trạ đi."

Mặc dù Thanh Liễu cảm thấy tiếng xưng hô này vẫn có chút quá mức thân cận, nhưng cũng đã tốt hơn cái khác gấp mấy lần, vội gật đầu, tay nắm góc áo, cúi đầu hô một tiếng A Trạ.

Lâm Trạh nghe được cảm thấy mỷ mẫn, lại nói: "Ta thấy cha nương hình như đều có một cái túi lưới như vậy?"

Vành tai Thanh Liễu vẫn còn hơi đỏ, gật gật đầu, "Đúng là giao thừa năm ngoái ta đưa cho bọn họ."

Lâm Trạh liền nói: "Ta cũng muốn, nàng cũng làm cho ta một cái đi, phải khác với bọn họ mới được."

Thanh Liễu hỏi: "Huynh thích hình dáng gì?"

Lâm Trạh nghĩ nghĩ, "Vậy làm một con ngỗng uy vũ đi."

Nhớ hấn còn nhỏ, lúc lăm sáu tuổi cũng đã đánh khắp toàn thôn không có địch thủ, thất bại duy nhất là có một thằng nhóc mang theo ngỗng nhà hấn đến đánh nhau với hấn, hấn bị con ngỗng đó mổ khắp mông, cả thoi thơ ấu đều lưu lại bóng ma. Thế cho nên trưởng thành, đối ngỗng còn có chút cố chấp.

Thanh Liễu lần đầu tiên nghe nói có người muốn bện túi lưới hình ngỗng, có điều cũng không từ chối, chỉ nói: "Trước ta chưa từng bện ngỗng, có lẽ phải một khoảng thời gian mới làm xong được."

Lâm Trạh khoát tay, "Không sao. Đúng rồi, nàng dọn qua phòng ta ngủ đi."

Đề tài này xoay chuyển quá nhanh, Thanh Liễu nhất thời không phản ứng kịp, sừng sốt một hồi lâu, mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: "Vì, vì sao?"

Lâm Trạh nói: "Chúng ta đã là phu thê, đương nhiên phải ngủ chung một chỗ."

Thanh Liễu vận vận ngón tay, "Nhưng, nhưng mà ta cảm thấy như bây giờ rất tốt..."

Nàng còn chưa chuẩn bị xong tâm lý cùng nam nhân sống chung một phòng, quá đột nhiên. Nhưng người nam nhân này là phu quân nàng, hai người ngủ cùng nhau lại đúng là chuyện đương nhiên, không có đường sống cho nàng cự tuyệt.

Lâm Trạh thấy nàng gấp đến nỗi hốc mắt cũng có chút hồng, đáng vẻ đáng thương, trong lòng chắc một tiếng, thê tử này đúng là có chút không nghe lời.

Có điều thôi, ai bảo mình lớn hơn nàng đâu, dù thế nào cũng phải nhường nàng chút, không dọn qua ngủ thì không dọn, trước theo nàng một thời gian, về sau nhất định phải dạy nàng cái gì là phu là tròi mới được.

"Vậy tạm thời cứ như cũ đi, chờ khi nào nàng muốn chuyển thì chuyển."

Thanh Liễu vội vàng gật đầu.

Lúc Lâm Trạh bước ra khỏi đông sương phòng, nghĩ thê tử này tổng thể cũng không tệ lắm, ngẫu nhiên không nghe lời, về sau chậm rãi dạy vậy.

Đúng rồi, hấn phải viết phong thư cho sư phụ, xin mấy lọ thuốc tốt, xóa vết sẹo trên trán thê tử. Thuận tiện báo tin bình an, hình như sư phụ lão nhân gia vẫn chưa biết hấn còn sống thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Không cần thủ tiết

Trước bữa trưa, Cẩm nương và Thụy nhi đã trở về, người một nhà rốt cục hoàn hoàn chỉnh chỉnh ngồi bên cạnh bàn ăn.

Tiết thị và Lâm lão gia ngồi giữa, bên cạnh Tiết thị là Lâm Trạh cùng Thanh Liễu, bên cạnh Lâm lão gia là cả nhà Lâm Hồng.

Tiết thị nhìn quanh một vòng, vừa lòng không ngừng gật đầu, cuối cùng cả nhà cũng đoàn viên.

Duy nhất không được hoàn mỷ là trẻ con trong nhà vẫn quá ít ỏi.

Lâm gia mấy đời đến đời Lâm lão gia vẫn luôn là đơn truyền, ngay cả nữ nhi cũng không có lấy một người, mãi đến khi bà gả đến sinh hai đứa con trai, khi ấy tất cả mọi người cho rằng nhân đinh trong nhà cuối cùng cũng vượng lên, không nghĩ tới sau này Đại lang lại xảy ra chuyện.

nguyên

Lúc ấy liền có người truyền, Lâm gia đây là gặp rủa, nhất định chỉ có thể có một đứa con làm Tiết thị tức giận đến mức rơi không biết bao nhiêu nước mắt. Cũng may con của bà đã trở lại, cũng cưới con dâu, tin tưởng không bao lâu nữa là có thể cho bà thêm một đứa cháu trai, tăng thêm nhân khí trong nhà.

Thụy nhi đối đại bá đột nhiên xuất hiện này rất là tò mò, hấn cũng không sợ lạ, vừa ăn cơm vừa mở to con mắt tròn vo liên tục nghiêng đầu quan sát hấn.

Tiết thị thấy bộ dáng đó của hấn, càng nhìn àng yêu, nhin không được nói với Lâm Trạh: “Con xem con trai của đệ đệ con cũng đã lớn vậy rồi, con và Thanh Liễu cũng phải thêm chút sức mới phải.”

Thanh Liễu cúi đầu, bên tai đỏ bừng.

Lâm Trạh ngông nghênh gật đầu, không phải sinh một đứa nhỏ thôi à, chờ thê tử hấn nghe lời dọn qua phòng chính ngủ, muốn mấy đứa có mấy đứa.

Tiết thị lại quay qua Lâm Hồng Cẩm nương nói: “Hai con cũng vậy, nếu như có thể cho Thụy nhi thêm một đệ đệ muội muội, vậy thì không thể tốt hơn nữa.”

Cẩm nương mặc cỡ đồ mặt, Lâm Hồng cười hắc hắc, gấp cho nương tử mình một đĩa thức ăn.

Lâm Trạh vừa vận thấy, bữu môi, thăm nghĩ xem ra đệ đệ hấn đã bước lên đường xưa của cha. Không phát hiện ở chủ vị cha hấn thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nương hấn à?

Hấn nhin không được liếc nhìn qua Thanh Liễu thì thấy nàng chỉ bới cơm, chỉ gấp hai món ăn trước mặt mình, mấy món xa hơn chút ngay cả đĩa cũng không dám vươn ra.

Hấn không chút suy nghĩ, cánh tay dài duỗi đến bên phía Lâm Hồng, bụng đĩa sườn xào chua ngọt qua, đặt đến trước mặt Thanh Liễu.

Thanh Liễu vội vàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, hấn bữu môi, “Ăn nhiều thịt vào.”

Chiếc đĩa của Lâm Hồng dừng ở giữa không trung, “Đại ca, huynh bụng hết đi rồi ta ăn cái gì?” Sườn xào chua ngọt kia là món hấn thích nhất.

Khóe mắt Lâm Trạh liếc về phía hấn, “Tự mình không biết gấp à? Đại tẩu đệ gầy như vậy, đệ nhường nàng hai miếng thịt không được chắc?”

Thanh Liễu mặt đỏ tai hồng, muốn đặt đĩa lại chỗ cũ, Lâm Hồng vội xua tay lia lịa, nói đùa, nắm tay của đại ca hấn cũng không phải để không, không nhìn thấy hấn đã ngồi chỗ đó dùng ánh mắt uy hiếp rồi sao?

Lâm Trạh có thể mới hài lòng, bảo Thanh Liễu ngồi xuống, lại gấp chân gà cho nàng, “Ăn nhiều chút, nàng quá gầy.”

Thanh Liễu không dám nhìn đến vẻ mặt của những người khác, chỉ phải vui đầu ăn.

Tiết thị xem cảm thấy buồn cười, con lớn nhất này của bà tuổi mặc dù không nhỏ, nhưng là không biết có phải trong mười năm kia từng mất trí, bây giờ tính tình không khác trước kia là bao.

Trong lòng bà lại nhớ đến một chuyện, quay đầu nói với Lâm lão gia: “Hôm qua Trạh nhi trở về, những người khác đều vẫn chưa biết, chỗ ông ngoại bọn nhỏ ta viết một phong thư trở lại, chờ mọi chuyện trong nhà xong rồi, để Trạh nhi tự mình đến cửa. Về phần những người khác, ta nghĩ thông tri cho tất cả thì không khỏi quá phiền phức, hơn nữa đây cũng là một chuyện vui lớn, phải ăn mừng thật lớn mới được. Không bằng chúng ta mời một gánh hát đến trong thôn hát diễn mấy ngày?”

Lâm lão gia nói: “Được, ta cho người liên hệ gánh hát.”

Tiết thị nói: “Ta nghe người khác nói, phủ thành có một gánh hát Việt kịch, hát vô cùng tốt, từng đi tỉnh thành hát cho người ta, danh vọng rất lớn. Ông cho người đi hỏi thăm chút xem, nếu có thể mời đến gánh hát đó, lại truyền tin tức ra ngoài, người khác tự nhiên sẽ biết chủ ý chúng ta mời gánh hát.”

Lâm lão gia gật gật đầu.

Tiết thị lại quay đầu nói với mấy tiểu bối: “Đến lúc đó cả nhà chúng ta đều đi xem trò vui, cũng náo nhiệt chút.”

Thụy nhi vui vẻ liên tục vỗ tay: “Hay quá, hát tuồng! Hát tuồng!”

Ăn cơm xong, Tiết thị gọi Thanh Liễu Lâm Trạh lại, nói: “Trạh nhi, con nên bồi Thanh Liễu đi nhạc gia bái phỏng một chút.”

Thanh Liễu vội nói: “Nương, giờ đang ngày mùa, cha nương ta mấy ngày này khẳng định đều ở ngoài ruộng, đại — A Trạh về với con, bọn họ lại không có chuẩn bị nhất định phải thất lễ, không bằng trước hết để ta về nói với bọn họ một tiếng, ngày mai lại cùng nhau trở về.”

Tiết thị vừa nghĩ thật đúng là thế, con của bà cũng ‘đã chết’ mười năm, đột nhiên lại xuất hiện, còn không dọa sợ người khác?

Cũng tốt, vậy con trở về một chuyến nói tin tức này với bọn họ. Có điều cũng đừng để bọn họ chuẩn bị cái gì, hai nhà chúng ta lại không phải người ngoài, không cần nói những nghi thức xã giao không cần thiết đó.

Thanh Liễu nói vâng, trở về phòng thu dọn đồ đạc đi.

Lâm Trạh nhìn theo nàng đi ra ngoài mới thu hồi lại ánh mắt.

Tiết thị nghiêng đầu nhìn con, cười nói: “Như thế nào? Thanh Liễu đúng là một đứa bé tốt đúng không?”

Lâm Trạch chỉ nói: “Tạm được.”

Tiết thị cười thầm, đức hạnh thối vị chết còn cứng mỏ này thật giống cha hần thời còn trẻ. Bà cố ý nói: “Không hài lòng chỗ nào con cứ nói với nương, nương cho nàng lập quy củ.”

Lâm Trạch hiểu kỳ nói: “Lập quy củ gì cơ?”

Tiết thị liền nói: “Nói đến thì rất nhiều, Thanh Liễu xem như là tân nương tử, bình thường tân nương tử vào cửa là không thể lên bàn ăn cơm, đứng ở một bên xem chúng ta ăn, còn dư lại mới cho nàng. Buổi sáng phải là người đầu tiên rời giường, đến trước mặt ta bưng trà đưa nước, việc nhà, giặt quần áo nấu cơm, chẻ củi nấu nước nàng phải làm hết, ban đêm bưng nước rửa chân cho con, còn phải ngủ ở phía ngoài, nếu nửa đêm con khát nước thì nàng phải rót nước cho con.”

Lâm Trạch nghe đến lú lười, với thân thể nhỏ kia của nương tử hần, chỉ sợ không lập quy củ được hai ngày đã ngã xuống.

Tiết thị lại nói: “Ta nghe Hứa tẩu tử nói, nàng không muốn dọn qua phòng ngủ chính ngủ với con? Cái đó cũng không hợp quy củ.”

Lâm Trạch vội nói: “Không có chuyện đó đâu, chỉ là do con ngủ một mình quen rồi, không thích có người khác ở bên cạnh. Chờ qua một thời gian nữa con sẽ dễ dàng chuyển qua.”

Tiết thị nhin cười nói: “Vậy con phải mau quen đi, nương vẫn chờ ôm tôn tử đấy.”

Lâm Trạch gật đầu lung tung, trong lòng nghĩ, vẫn phải nhanh chóng tranh thủ thời gian để nương tử nghe lời mới được, bằng không chờ nương ra tay nàng liền có nếm mùi đau khổ.

Thanh Liễu trở về phòng thay quần áo khác, trước đó Tiết thị lại kêu cắt may đến nhà làm cho nàng hai chiếc áo khoác bông vải mỏng, lúc này mặc đi ra ngoài vừa vặn.

Quần áo màu xanh nhạt bao lấy thân mình mảnh khảnh của nàng, nhìn xa xa thật giống như cành liễu thướt tha.

Nàng cất kỹ túi lưới bên được trong khoảng thời gian này, xách theo giỏ nhỏ ra khỏi nhà.

Lâm gia đại trạch nằm dưới chân núi Tiểu Diêu, địa thế cao hơn so với đồng ruộng chung quanh, nàng một đường từ sườn núi đi xuống, không ít người làm việc dưới ruộng đều nhìn thấy.

Hai người phụ nhân chụm đầu nói: “Đó có phải khuê nữ nhà Lý Đại Sơn không? Lại về nhà mẹ đẻ, nhìn cái giỏ kia không biết lại mang thứ tốt gì từ nhà chồng về trợ cấp nhà mẹ đẻ.”

Một vị phụ nhân khác nói: “Đúng là cô nương đó, ta thấy nàng cũng là người mệnh khổ.”

Người đầu tiên kia nói: “Nàng vậy còn gọi là số khổ, chúng ta tính là cái gì? Người xem mấy lần nàng về nhà mẹ đẻ có lần nào không phải là mặc quần áo mới tinh, trên đầu cài trâm bạc? Nàng hôm nay là thiếu phụ nhân nhà giàu, không trượng phu coi là gì? Người cảm thấy nàng khổ, người ta không biết chừng lại cảm thấy vui về đấy!”

Một người khác lắc đầu không nói chuyện.

Thanh Liễu trở về trong nhà, quả nhiên không có ai ở nhà, nàng đi trước đến vườn rau nhà mình nhìn nhìn, Thanh Liễu cùng Thanh Tùng đang ở đó nhỏ cỏ.

Hai người thấy nàng liền hưng phấn chạy tới, Thanh Liễu cười nói: “Cha nương ở ngoài ruộng hả?”

Thanh Tùng nói: “Ta đi gọi bọn họ về!”

Thanh Hà cùng Thanh Liễu đi vào trong nhà, nhìn vào túi lưới trong giỏ của nàng nói: “Tháng này đại đường ca không về, hai ngày trước ta tự mình đi trấn trên một chuyến, bán hết cả túi lưới lần trước tỷ cho ta cùng với túi lưới ta tự bện, ông chủ cho ta thêm một đồng tiền, một cái sáu văn đấy. Tổng cộng bán được ba trăm đồng tiền, A tỷ, lần sau tỷ về ta sẽ đưa tiền của tỷ cho tỷ.”

Thanh Liễu nói: “Nếu muội thật cho ta ta sẽ đánh muội đấy, muội đưa cho nương cầm đi.”

Thanh Hà vội la lên: “Như vậy sao được? Nương nói tỷ đã trả hết bạc kia lại cho người, vậy chẳng phải trên người tỷ một chút bạc bằng thân cũng không có hay sao?”

Thanh Liễu nói: “Nhà chồng ta có ăn có mặc, chỗ nào cần dùng đến bạc? Hơn nữa, ta mỗi tháng còn có tiền tiêu hàng tháng nữa mà. Bây giờ ta không ở nhà, rất nhiều chuyện không giúp được gì, chỉ có thể bớt chút thời gian bên mấy túi lưới, miễn cưỡng xem như tằn tiện chút lực vì nhà chúng ta, muội nói với nương, xem như là ổn định trái tim ta, đừng lấy chút tiền đó ra nói nữa.”

Thanh Hà nói không lại nàng, cúi thấp đầu, có chút buồn bực không vui. Theo ý nàng, A tỷ đã vì trong nhà làm được quá nhiều, căn bản không cần cực

khô bện dây trợ cấp trong nhà nữa.

Thanh Liễu cũng không khuyên nhiều, lát nữa nàng nói tin tốt kia ra, mọi người khẳng định chỉ có phần cao hứng.

Hai người các nàng đi vào trong nhà, Chu thị cùng Lý Đại Sơn đã được Thanh Tùng gọi về.

Lý Đại Sơn hiện thời đã không khác gì người thường, chỉ cần không quá sức mệt nhọc, ra ruộng làm chút việc cũng không thành vấn đề.

Chu thị nhìn thấy nữ nhi, lại là một hồi nhìn kỹ, thấy nàng khí sắc tốt, trong lòng mới an ủi chút.

Chờ mọi người ngồi xuống, Thanh Liễu nói: “Cha, nương, hôm nay ta trở về là có chuyện muốn nói với hai người. Lúc trước Lâm gia đại công tử xuất chinh, sau khi rơi xuống biển sâu vẫn luôn không tìm được đường về nhà, người khác đều nói hắn đã chết, thật ra hắn vẫn còn sống, chỉ là bị đung đầu, không nhớ rõ chuyện trước kia. Thời gian trước hắn đã nhớ lại, hôm qua đã trở về nhà, phu nhân để ta trở về nói một tiếng, ngày mai đại công tử sẽ bồi ta về nhà thăm mọi người.”

Cả Lý gia sợ run một hồi lâu cũng không phản ứng kịp ý tứ trong lời nói của nàng.

Lý Đại Sơn sững sờ nói: “Nha đầu, ý của con là...”

Thanh Liễu nấp máy môi, nói khẽ: “Đại công tử đã trở lại, ta... Không cần thù tiết.”

Lý Đại Sơn tròn to mắt.

Chu thị đột nhiên che miệng khóc lên, “Ông trời có mắt, ông trời có mắt, Thanh Liễu của ta rốt cục không cần lại chịu khổ...”

Thanh Hà kích động nói: “A tỷ, tỷ phu thật sự đã trở lại? Thật tốt quá!”

Thanh Tùng nhúc nhích, không biết tại sao nương hắn phải khóc, tỷ phu đã trở lại, đại tỷ không cần thù tiết không phải chuyện tốt à? Đáng tiếc hắn còn chưa dành được tiền chuộc tỷ tỷ của hắn về, không biết tỷ phu có cho hắn chuộc hay không?

Thôi, ngày mai tỷ phu đến đây hắn phải quan sát thật kỹ mới được, nếu hắn đối tỷ không tốt, hắn tìm người dạy dỗ hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nói chuyện

Thanh Liễu vất vả lắm mới trấn an được nương nàng, Chu thị nghĩ đến ngày mai Lâm Trạm muốn đến nhà lại gấp đến xoa quanh, “Ôi trời, trong nhà không có gì cả, phải làm sao bây giờ? Chủ nhà, ông đi vào trấn trên một chuyến đi, mua chút bánh ngọt với thịt về. Không biết cô gia có uống rượu không, hay là mua thêm một bầu rượu về nhỉ? Không thì dứt khoát định một bàn ở tửu lâu, nhờ người ta đưa đến tận nhà?”

Thanh Liễu bắt đắc dĩ ấn bà ngồi xuống, nói: “Nương, không cần đâu, vừa rồi lúc ta về đây bà bà có nói nhà chúng ta cứ như bình thường là được rồi, đừng chuẩn bị gì cả.”

Chu thị không đồng ý, “Nhu vậy sao được? Cô gia vừa trở về đã nghĩ đến muốn qua nhà xem, chúng ta cũng không thể thất lễ.”

Thanh Liễu nói: “Vậy làm mấy món ăn gia đình đi, không cần để đặc biệt vào trấn mua đâu. Nói thật, mấy thứ đó chúng ta hiếm lạ, nhưng là ở Lâm gia gì mà không có? Hắn đã sớm ăn chán, nếu chúng ta phô trương làm quá lớn có khi còn làm hắn không được tự nhiên ấy.”

Chu thị chần chờ nói: “Nhu vậy có được không? Có đơn giản quá không?”

Thanh Liễu nói: “Tình huống của nhà chúng ta hắn là bà bà đã nói với hắn, chúng ta cũng không cần phải cố gượng ra một tràng diện. Bằng không mời hắn ăn bữa tiệc này sau đó trong nhà ăn trâu nuốt cái, hắn biết trong lòng có thể dễ chịu sao? Ta thấy thế này đi, buổi sáng ngày mai nương để cha đến nhà Dương đô tể thôn bên cạnh cắt miếng thịt, lại qua nhà thôn trưởng mua hai con cá, nhờ người lên trấn mua về hộ một miếng đậu phụ, thêm rau trong vườn nhà mình cũng đủ để làm ra một bàn.”

Chu thị bổ sung thêm: “Trong nhà còn có mấy con gà, lại giết con gà, tốt xấu góp ra ba món chính.”

“Gà còn muốn để trứng mà.” Thanh Liễu không đồng ý lắm.

Chu thị nói: “Nghe nương đi, tuy rằng tình trạng gia cảnh nhà chúng ta không tốt, nhưng cô gia dù sao cũng là lần đầu đến cửa, nếu trong nhà không có gì cả, không phải là để người chê cười hay sao?”

Hơn nữa bà ít nhiều cũng muốn cho con gái thêm chút mặt mũi, nhà mẹ đẻ cùng nhà chồng kém quá xa, nay đã không thể làm chỗ dựa cho nàng, nếu lại làm cho nàng ở trước mặt con rể không còn mặt mũi, làm nương như bà càng thêm không thể yên lòng.

Thanh Liễu thấy bà trong lòng đã quyết, chỉ đành phải gật đầu.

Thấy hai mẹ con các nàng đã thương định xong, Lý Đại Sơn nói: “Ta phải qua nhà thôn trưởng mua cá ngay đây, bây giờ mua thả vào chum nước nuôi cả đêm, nhả bùn.”

Chu thị đếm chút tiền cho ông để ông đi.

Thanh Hà cũng cảm rõ, nói: “Hôm kia mới mưa xong, ta lên núi xem có nấm dại không, dùng để nấu với canh cá cho ngon.”

Thanh Tùng thấy thế cũng nhanh chóng mang theo cái rổ rách của mình chạy ra ngoài, “Ta đi ra suối mò cá, ngày mai làm cá chiên cho tỷ phu ăn.”

Nháy mắt người trong nhà bỏ chạy hết sạch, chỉ còn hai người Thanh Liễu và Chu thị.

Thanh Liễu lắc lắc đầu bất đắc dĩ cười, trong lòng lại rất ấm áp.

Chu thị nhìn trái nhìn phải một cái, tiến lên đóng cửa phòng, kéo tay Thanh Liễu nhỏ giọng nói: “Liễu nhi, con rể đã trở lại, nhà chồng con có nói gì không? Hai người các con kết chính là mình hôn, con rể thấy thế nào?”

Thanh Liễu hơi suy nghĩ liền biết nương nàng đang có băn khoăn như nàng lúc trước, “Nương người yên tâm, bà đã nói với ta, ta đã vào cửa Lâm gia thì chính là Lâm gia con dâu, việc này sẽ không thay đổi.”

Cả trái tim Chu thị hơi hơi buông, lại nói: “Vậy bây giờ con cùng con rể là chia phòng ngủ hay là nghỉ chung một nơi?”

Bà biết trước đó Thanh Liễu là ở phòng phía đông, phòng chính đều là của Lâm Trạ, từ sau khi hấn gặp chuyện không may vẫn luôn khóa lại.

Thanh Liễu vừa nghe mặt liền đỏ, xoắn xoắn ngón tay, nói khẽ: “Hắn bảo con dọn qua phòng chính, nhưng mà nương... Con có chút sợ...”

Chu thị vội hỏi: “Sao vậy? Con rể đối con không tốt à?”

Thanh Liễu cúi đầu nhìn ngón tay, “Không có, người kia rất tốt, chỉ là con với hắn cũng không phải rất quen thuộc, hôm qua mới thấy lần đầu tiên liền sống chung một buồng, ta, ta cảm thấy có chút quái dị.”

Chu thị sững sốt, chậm rãi nở nụ cười, cô nương khác đến tuổi này cũng đã là nương, nhưng nữ nhi của bà vẫn là một khuê nữ: “Vậy con nói như thế nào?”

Thanh Liễu lấp bắp nói: “Ta liền nói không nghĩ chuyện...”

Chu thị truy hỏi: “Con rể nói gì? Có tức giận hay không?”

Thanh Liễu lắc đầu, “Hắn để ta nghĩ thông suốt rồi lại chuyện.”

Cả trái tim Chu thị dễ xuống, vỗ nhẹ lên bàn tay nữ nhi, nói: “Con rể đối con chính là quan tâm, vậy con đối hắn thì càng phải tri kỷ chu đáo hơn mới được. Hai người các con cuối cùng là phu thê, dù thế nào cũng phải ở chung một chỗ, bằng không sao có thể có đứa nhỏ được?”

Thanh Liễu nghe xong, cái hiểu cái không gật đầu.

Nhất định phải ngủ chung một chỗ mới có đứa nhỏ sao?

Nhớ tới trước đó trên bàn cơm Tiết thị tha thiết chờ mong, trong lòng nàng tự cổ vũ mình, nếu không... Mấy ngày nữa liền dọn qua phòng chính ở nhỉ?

Thanh Liễu ở nhà mẹ đẻ đến chạng vạng, sau khi trở về, trước gặp qua Tiết thị nói với bà tình huống gần đây của nhà, lại ở lại ăn xong cơm tối mới trở về phòng mình.

Đêm nay trên bàn cơm chỉ có mấy nữ quyến cùng đứa nhỏ, hai huynh đệ Lâm Trạ Lâm Hồng đều cùng Lâm lão gia đi vào huyện thị sát cửa hàng.

Thanh Liễu rửa mặt xong, ngồi dưới đèn bện dây. Buổi sáng đồng ý với Lâm Trạ bện cho hắn một túi lưới hình con ngỗng, nàng suy tính một hồi lâu, bện bện gỡ gỡ đều cảm thấy không vừa ý lắm, đang đau đầu thì cửa phòng bị người gõ.

Tối là Lâm Trạ, xem ra hắn vừa mới trở về rửa mặt xong, quần áo cũng không mặc tử tế, trước ngực lộ ra một mảng cơ ngực.

Thanh Liễu cảm thấy ban đêm nhìn hắn hình như còn cao lớn hơn ban ngày một chút, đứng ở trước mặt dường như còn có một dòng áp lực bức người, nàng một tay nắm cửa phòng, có chút hoảng hốt, thật không dám thả hắn tiến vào. Thế nhưng nghĩ đến cuộc nói chuyện với nương chiều nay, nghĩ đã dự định chuyển đến phòng chính, vậy đương nhiên là phải nhanh chóng quen ở chung với hắn, vì thế cố tự trấn định câu nệ cười cười, “Huynh đã về rồi.”

Lâm Trạ gật gật đầu, hôm nay hắn cùng Lâm lão gia đi ra ngoài, cười ngửa, thoáng cái buổi trưa một lượt chạy hết tất cả sản nghiệp của Lâm gia, sau

khi trở về vốn định tắm rửa nghỉ ngơi, nhưng nhìn qua thấy phòng phía đông đèn vẫn sáng, bước chân vừa chuyển liền đi qua nhìn một cái.

Thanh Liễu nghiêng người để hắt tiến vào, Lâm Trạm quen thuộc đi vào trong phòng, quan sát một phòng, bố cục trong phòng không khác gì mấy so với ban đầu hắt ở, hắt liếc mắt liền nhìn thấy bức tranh trên tường, ồ lên một tiếng, đi qua nhìn kỹ, quay đầu nói với Thanh Liễu: “Sao trong phòng nàng lại treo chân dung của ta?”

Thanh Liễu giải thích nói: “Đây là lúc trước nghĩ huynh đã xảy ra chuyện, treo để dâng hương, bây giờ không cần, treo ở đó cũng là điềm xấu, lát nữa ta sẽ lấy nó xuống.”

Lâm Trạm vuốt cằm nhìn nhìn, nói: “Cứ treo đó đi, rất đẹp.”

Thanh Liễu nhìn không được liếc hắt một cái, không biết hắt chỉ đơn thuần nói tranh, hay là vòng vèo khen chính mình.

Lâm Trạm nhìn tranh một hồi, quay ánh mắt đi lại nhìn thấy túi lưới mới bện được một nửa trong rổ trên bàn, đặt móng ngồi xuống cạnh bàn, cầm lên xem, “Đây là cho ta?”

Thanh Liễu gật gật đầu: “Đây mới chỉ là ta bện thử, còn chưa định hình đâu.”

Lâm Trạm thật hài lòng, “Không tệ.” Lại nhìn Thanh Liễu, “Nàng ngồi đi, đừng làm gì.”

Thanh Liễu bó tay bó chân ngồi xuống, mặc dù trước đó hai người cũng nói chuyện một hồi, nhưng đó là vào ban ngày, còn là ở gian ngoài, cửa phòng mở rộng, trong lòng nàng cũng buông lỏng hơn. Bây giờ trời tối rồi, hai người ngồi dưới đèn như này khiến trái tim nàng vô cớ hoảng hốt.

Lâm Trạm không chút che giấu đánh giá nàng, dưới ánh đèn xem, ngũ quan của nàng càng thêm nhu hòa, hai tay quy quy củ củ đặt trên đầu gối, nhìn qua thật nhu thuận.

Lâm Trạm hài lòng không ngừng gật đầu, xem nướng tử hắc như vậy, vừa thấy chính là người nghe lời.

Hắt nhớ lại lời Tiết thị nói sáng nay, thầm nghĩ nướng tử nghe lời về nghe lời, nên nói vẫn phải nói, bằng không chờ nướng hắt ra tay, xem thân thể mảnh mai này của nàng cũng không phải bộ dáng có thể chịu được, liền nói: “Chuyện dọn qua phòng chính ta xem phải có một thời hạn, nàng cảm thấy chừng nào thì nàng có thể chuyển?”

Thanh Liễu đang bị hắt nhìn mà không được tự nhiên, nghe thấy một câu này, cả trái tim nhảy lên, do do dự dự nhìn hắt, thử dò xét nói: “Lại chờ mấy ngày, năm ngày sau được không?”

Bị đôi mắt đen nhánh của nàng mong đợi nhìn, Lâm Trạm dùng không được có chút bay bay, hắt chưa từng nghe nướng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cha, chính mình ở trước mặt tức phụ, quả nhiên có uy tín hơn cha.

Năm ngày... Vậy thì năm ngày đi, xòe ngón tay ra tính, một bàn tay cũng đếm xong, nếu chỗ nướng có hỏi, hắt lại lừa gạt hai câu là được, ai bảo đây là nướng tử mình, hắt thế nào cũng phải bao bọc chút.

Hắt rộng rãi khoát tay nói: “Vậy thì năm ngày.”

Thanh Liễu an tâm hơn chút, nghĩ có năm ngày này ở chung bao nhiêu cũng sẽ quen thuộc hơn, đến lúc đó chuyển qua ở chung một phòng không đến mức không được tự nhiên. Cũng không biết phải ở chung như vậy bao lâu mới có đứa nhỏ, xem nướng chờ mong như vậy, lại nhớ đến đáng yêu và đáng yêu của Thụy nhi, nàng cũng có chút muốn sinh một đứa nhỏ.

Lâm Trạm còn nhớ rõ chuyện ngày mai muốn đi nhà vợ, Tiết thị chỉ nói với hắt nhà vợ điều kiện không tốt, bảo hắt đến lúc đó đừng chuyện bé xé to, nhưng cụ thể tình huống gì lại chưa nói. Hắt liền hỏi Thanh Liễu.

Thanh Liễu cũng đang định nói chuyện trong nhà cho hắt biết, miễn cho hắt do không quen trong lòng hoang mang, liền nói trong nhà còn có ai, mấy ngày nay xảy ra chuyện gì, còn có chuyện hai chân của cha nàng, dù sao hắt hắt là biết nguyên nhân nàng gả vào đây, không giấu giếm gì. Cuối cùng lại nói: “Đến lúc đó có lẽ nãi nãi ta cùng đại bá đại nương cũng đến, đại nương ta bà ấy có thể sẽ nói với huynh mấy chuyện hơi chút... Bà ấy lòng dạ không xấu, lúc trước cha ta gặp chuyện không may, nhà đại bá cũng đưa bạc đến, chỉ là thích ham chút lợi lộc, mặc kệ bà ấy nói gì, mong huynh đều đừng để ý, cũng đừng coi là thật.”

Lâm Trạm gật gật đầu, không phải chỉ là lời của một phụ nhân thôi sao, hắt sao có thể để ở trong lòng? Xem nướng tử hắt như rồng mây đáng yêu và lo lắng trùng trùng, là sợ hắt tức giận? Hắt làm sao có thể nhỏ nhen như vậy.

Hôm nay nướng hắt đã nói rồi, con rể đi nhạc gia (nhà vợ) cần phải khách khách khí khí cung kính, không thì chính là làm nướng tử hắt không có mặt mũi.

Hắt vốn đối nướng tử này rất hài lòng, thấy nàng lại nghe lời như vậy, vậy không thiếu được cũng phải cho nàng mấy phần mặt mũi.

Hơn nữa, cho dù thật sự có chuyện gì không hợp ý, hoàn toàn có thể lên giải quyết sau lưng nướng tử được mà.

Tác giả có chuyện muốn nói: “Mọi người còn nhớ rõ không, lúc trước Thanh Liễu xuất giá, bởi vì là mình hôn nên nương nàng không dạy nàng chuyện giữa vợ chồng, cho nên đến bây giờ nàng cũng vẫn còn cho rằng hai người chỉ cần ngủ chung một căn phòng thì đứa nhỏ sẽ tự đến ~ mới không nói cho mọi người biết, ta đang mơ mộng về mặt thất sắc của nàng khi đến ngày đó =V=

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Thiếu

Thiếu. Sẽ update sau.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Dựa dựa bờ vai

Hóa ra vừa rồi Thanh Tùng chạy đi, vừa lúc bị Vương thị tóm gáy.

Toàn bộ Lí gia câu chỉ lớn như vậy, chiếc xe ngựa kia chạy ra từ Lâm gia, sớm đã có người nhìn thấy. Chờ thấy xe kia dừng trước cửa nhà Lý Đại Sơn, mọi người liền cho là khuê nữ nhà ông đã trở lại. Nhưng không nghĩ xuống xe là một nam tử cường tráng, nam tử kia lại cực kì thân mật đỡ khuê nữ nhà Lý Đại Sơn xuống xe.

Có một số người còn nhớ rõ bộ dáng Lâm Trạ, lại nhớ lại hai ngày trước có một nam nhân cả người chật vật vào cửa Lâm gia, hai lần một liên tường trong đầu lập tức có một ý tưởng hoang đường: Chẳng lẽ con lớn nhất của Lâm gia không chết, lại đã trở lại?

Lập tức có người đi nhà Lý Đại Hà đại ca của Lý Đại Sơn hỏi thăm tin tức.

Cả nhà Lý Đại Hà cũng lo ngại, Vương thị lập tức đến cửa xem, trùng hợp giữa đường gặp Thanh Tùng liền hỏi rõ ràng, biết được quả nhiên đại công tử Lâm gia đến, bà lại vội vàng trở về thay quần áo.

Thanh Tùng thấy bộ dáng bà muốn đi qua nhà mình, gãi gãi đầu, cũng không để ý trở về sẽ bị cha đánh, vội vàng chạy về báo tin.

Sau khi Lý Đại Sơn biết tin liền không yên tâm lắm, bởi trước đó Chu thị đã nói với ông, đại tẩu ông hình như có ý bảo Thanh Liễu tìm việc làm cho cháu ông, ông lo lắng lát nữa cả nhà đại ca đến đây, đại tẩu lại nhắc đến việc này làm Lâm Trạ không thoải mái, cũng làm Thanh Liễu khó xử. Vì thế vội xin lỗi với Lâm Trạ rồi vội vàng chạy qua nhà đại ca mình. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tặc nạn “copy-tác” đang hoành hành)

Khi ông đến nơi, đám người Vương thị đã mũ nón chỉnh tề chuẩn bị ra cửa, Lý Đại Sơn ngăn cản nói: “Nương, mọi người muốn đi đâu vậy?”

Vương thị thấy ông, có chút không vui, “Lão Tam, nam nhân của Thanh Liễu còn sống, chuyện lớn như vậy sao người cũng không nói với trong nhà một tiếng?”

Lý Đại Sơn cũng không có ý muốn giấu, theo sự thật nói: “Con rể hán hôm kia mới trở về, chúng ta cũng là ngày hôm qua mới nhận được tin.”

Vương thị nói: “Vậy tối hôm qua người nên đến nói với ta một tiếng, chủ rể mới đến cửa cũng không thể thất lễ.”

Lý Đại Sơn nói: “Ở nhà Nhu nương đang làm bàn tiệc, nương, ta biết nên làm như thế nào, ngài không cần vất vả đi một chuyến đâu.”

Vương thị lúc này mới nghe ra ông không có ý muốn bà đi qua, sắc mặt lập tức khó coi.

Trương thị ở một bên vội hỏi: “Tam thúc nói lời này là không đúng rồi, chủ rể mới đến nhà, nương là nãi nãi, ta là đại nương, dù thế nào cũng phải đến cửa nghênh đón mới đúng, làm sao có thể kêu vất vả?”

Lý Đại Sơn cũng không muốn ngăn đón nương mình, nhưng chuyện lần trước Vương thị chuẩn bị bán hai nữ nhi của ông, thật sự khiến trong lòng ông xuất hiện bóng ma. Ông tình nguyện mình cả đời liệt ở trên giường cũng không muốn vợ con chịu khổ.

Thanh Liễu có phúc vận, người đã chết lại trở lại, bằng không thủ tiết cả đời, không có con cái không có nơi dựa vào, há lại là nói giỡn? Mất thấy ngày đau khổ của con gái kết thúc, ông thật sự sợ những người trong nhà lại nổi lên tâm tư khác, kéo nàng mệt mỏi.

Vương thị nói: “Lão Tam, có phải ngươi oán ta lúc đầu quá nhẫn tâm hay không?”

Lý Đại Sơn cúi thấp đầu không dám nhìn bà, “Nương, con chỉ oán chính mình không có năng lực. Bây giờ cuộc sống của Thanh Liễu tốt hơn là phúc của nàng, không có chút quan hệ nào với trong nhà cả.” (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tặc nạn “copy-tác” đang hoành hành)
“Hay, hay,” Vương thị cười lạnh, bà sao có thể không nghe ra, con trai mình đây là sợ bà hút máu cháu gái! Bà tự hỏi mình đối xử con trai này cũng là móc tim móc phổi, lại đối xử hoài nghi như vậy, lập tức lòng thấy đau xót, nước mắt tràn mi, chính là không muốn để bọn tiểu bối thấy, ngược đầu nói: “Lão Tam, ngươi đã nói như vậy, vậy nương liền không đi, dù sao đã phân nhà, ta sống với đại ca ngươi, cửa nhà các ngươi cao, gót ta bước không nổi!”

Nói xong bà liền bước vào nhà, Trương thị gấp không ngừng xoay quanh, bà còn tưởng để Vương thị nói giúp mình, tìm cho con bà một phần việc làm tốt, nào ngờ đoán được lòng dạ bà cao như vậy, nói không đi là không đi. “Này, này như vậy làm sao được? Tam thúc tội nó, bằng không ta theo ngươi đi xem?”

Lý Đại Hà vẫn luôn không nói chuyện, lúc này trông phụ nữ nhà mình một cái, nói: “Bà xem nào nhiệt cái gì, mau về nhà đi!”

Trương thị không cam lòng, lại không dám không thuận theo, chỉ phải dậm chân cũng đi vào.

Lý Đại Hà nhìn Lý Đại Sơn một cái, nói: “Tam đệ, là đại ca không tốt, đệ đệ khó xử, tâm tư của đại tẩu đệ ta biết, nàng chỉ là một phụ nhân biết cái gì, đệ đừng chấp nhận với nàng.”

Lý Đại Hà là con trưởng trong nhà, Lý Đại Hà đối ông tự nhiên có mấy phần kính trọng, vội nói: “Đại ca, ta biết. Thật ra theo đạo lý chúng ta đều là người một nhà, nhà ai cuộc sống tốt tự nhiên muốn giúp người khó hơn. Nhưng là tình huống của Thanh Liễu không giống vậy, nhà chúng ta kém Lâm gia quá nhiều, vốn bị người đời chê cười, nói chúng ta với cao. Nếu ta lại xin Lâm gia giúp đỡ, vậy địa vị của Thanh Liễu ở nhà chồng càng thêm xấu hổ, nàng là đứa bé hiếu thuận, vì ta có thể đánh bạc nửa đời sau, ta đây làm cha đã hủy nàng một lần, làm sao có thể lại kéo chân sau của nàng?”

Lý Đại Hà gật gật đầu, “Thanh Liễu đúng là một đứa bé ngoan, nhưng là Tam đệ, nương cũng là mẹ ruột của đệ mà. Đệ tự nghĩ lại xem, trước kia đệ gãy chân, là ai giúp đệ chu toàn khắp nơi? Sau này không có biện pháp, tuy nói là tính bán hai đứa bé Thanh Liễu Thanh Hà, nhưng bà có chút tư tâm nào không? Bà làm vậy cũng là vì đệ. Từ nhỏ bà đã thương đệ nhất, những lời vừa rồi là thật sự làm tổn thương đến bà.”

Lý Đại Sơn cúi thấp đầu không nói chuyện, đối với nương mình, ông không dám có oán, bởi vì bà làm cũng là vì ông, vừa nói ra những lời kia, trong lòng ông cũng không dễ chịu gì. Nhưng là đối Thanh Liễu, ông vừa xấu hổ lại thương yêu. Trong lòng ông cũng thật rất khó xử.

Lý Đại Hà thấy ông như vậy, thờ dài nói: “Đệ đi về trước đi, không phải nói chú rể mới còn ở ả, dù sao cũng không tốt để hấn đợi lâu, chỗ nương ta sẽ giúp đệ khuyên một lời.”

Thanh Liễu từ chỗ Lâm Trại biết được Lý Đại Sơn đi ra ngoài, lại tìm Thanh Tùng hỏi kỹ mới biết rõ ngọn nguồn. Nàng đã làm xong chuẩn bị lát nữa đám người Vương thị Trương thị muốn đến cửa, không nghĩ tới qua hồi lâu lại chỉ có mình cha nàng trở lại.

Lý Đại Sơn thấy Thanh Liễu chờ ở cửa, miễn cưỡng cười cười, nói: “Đứng đây làm gì? Mau vào nhà đi.”

Thanh Liễu nhìn phía sau ông, hỏi: “Cha, nãi nãi và đại bá đâu?”

Lý Đại Sơn nói: “Bọn họ còn có chuyện khác, không tới, hôm nay chỉ có nhà chúng ta, đi thôi, đừng để con rể đợi lâu.”

Thanh Liễu cũng không tin rằng đại nương của nàng sẽ bỏ qua cơ hội xem náo nhiệt, hơn nữa ngay cả nãi nãi nàng cũng không đến, chỉ sợ là cha nàng đi nhà đại bá nói gì đó.

Nàng nhìn gương mặt có chút nặng nề của Lý Đại Sơn, không hỏi nhiều nữa, lúc quay lại phòng bếp mới nói việc này cho Chu thị nghe.

Chu thị nghe xong, vẻ mặt có chút phức tạp, một hồi lâu sau mới nói: “Không đến vậy tốt, chỉ là cha con — thôi, Liễu nhi, bụng mâm thức ăn này ra ngoài đi.”

Thanh Liễu bụng mâm thức ăn ra ngoài rất nhanh lại quay lại, nói: “Nương, ta thấy trong lòng cha không thoải mái đâu.”

Chu thị nhìn nàng, thờ dài, “Cha con đối nãi nãi con vẫn luôn hiếu thuận, hôm nay không cho bà đến, chỉ sợ trong lòng cha con còn khó chịu hơn nãi nãi con.”

Vương thị Trương thị không đến, mặc dù bớt chút phiền toái nhưng Thanh Liễu cũng không cảm thấy vui, bởi vì trong lòng cha nàng khó xử, mà ông làm như vậy, nhất định là vì nàng.

Nếu nàng biết sớm hơn, nhất định sẽ ngăn cản cha nàng đi nhà đại bá.

Là con gái, tình nguyện trong lòng mình khó chịu cũng không muốn để trường bối khó xử.

Phần tâm ý này, nàng đối cha là như vậy, chỉ sợ Lý Đại Sơn đối Vương thị cũng là như thế. Chính là trong lòng Lý Đại Sơn áy náy đối con gái nhiều hơn, cho nên mới lựa chọn làm trái Vương thị.

Thanh Liễu nói: “Nương, lát nữa ngài khuyên nhủ cha đi, chuyện lúc trước cũng không trách được nãi nãi. Huống hồ cha hiểu thuận như vậy, nếu nãi nãi bởi vậy mà giận ông, không biết cha sẽ khó chịu đến thế nào đâu.”

Không phải Chu thị không biết đạo lý này, bà đau lòng trọng phu, nhưng là nhìn nữ nhi, lòng bà cũng không nhẫn tâm, “Cha con là sợ nãi nãi nghe lời đại bá nương con, muốn con an bài việc làm cho Thanh Du. Con nói xem, nếu trong nhà chúng ta có cửa hàng, thế nào cũng muốn cho đại đường ca con đến làm việc. Nhưng đó là nhà chồng con, đại nương con làm sao có thể mở miệng được? Nàng cũng không suy nghĩ cho con chút.” (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện / Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Thanh Liễu liền nói: “Nương, ngài và cha đều coi con như trẻ con, cho dù đại nương đến đây, thật sự nhắc lại chuyện đó, chẳng lẽ ta không thể từ chối hay sao? Ta chỉ nói ta ở nhà đó không quản việc, A Trạm lại mới trở về, chuyện trong cửa hàng chúng ta không nhúng tay được, vậy không phải là được rồi à? Nếu đại nương thật muốn càn quấy, ta thấy đại đường ca cũng không phải không hiểu chuyện, huynh ấy chưa hẳn đã nguyện ý đại bá nương an bài tiền đồ cho mình, đến lúc đó ta nói với huynh ấy chỗ khó xử của ta, huynh ấy cũng sẽ khuyên đại nương quên ý nghĩ ấy đi.

Nương, lát nữa đợi chúng ta đi rồi ngài hãy nói với cha, bảo cha đến xin lỗi nãi nãi. Bằng không ta lo lắng đêm nay cha cũng ngủ không được ngon giấc. Hơn nữa nếu chuyện cha chọc giận nãi nãi bị truyền đi, người khác không biết chuyện của đại nương, chỉ biết nói cha không hiểu thuận, ngược lại khiến nhà chúng ta trở thành đề tài câu chuyện cho người khác bàn tán.”

Chu thị nghĩ nghĩ, vốn là cái lý này, “Có điều... Nãi nãi con tính cố chấp, chỉ sợ không dễ nguôi giận như vậy.”

Thanh Liễu cười nói: “Cái này thì dễ, nãi nãi tính nóng nảy, nhưng bà càng yêu thương cha hơn, lát nữa ngài bảo cha mang ít đồ hôm qua A Trạm mang đến qua đó, sau đó cha giả vờ đáng thương trước mặt nãi nãi, nói khổ sở trong lòng cha, nãi nãi thế nào cũng đau lòng ông hơn. Ngài đừng quên, bọn họ là mẹ con ruột, còn có thể hận qua đêm hay sao?”

Chu thị nghe xong liếc nàng một cái, nửa giận nửa cười nói: “Con nha đầu này, chủ ý tính quái gì đấy, còn để cha con giả vờ đáng thương, thật đúng là không lớn không nhỏ.”

Thanh Liễu che miệng cười nói: “Ngài đừng nói với cha đây là chủ ý của ta nhé, ta sợ cha cảm thấy mất mặt.”

Chờ đồ ăn lên hết bàn, cả nhà vây quanh bàn, vừa ăn vừa nói, hòa thuận vui vẻ, chỉ có Lý Đại Sơn thỉnh thoảng hơi xuất thần, Thanh Liễu xem ở trong mắt, sau giữa trưa lúc cáo từ lại nhắc nhở nương nàng một lần, để bà khuyên Lý Đại Sơn đi nhận sai với Vương thị, đỡ phải trong lòng ông tự dằn vò.

Sau khi hai bọn họ cáo từ, Thanh Tùng mở hồng bao, bên trong lại là hai đĩnh bạc nhỏ, xem độ nặng này, một cái ước chừng có một lượng.

Hôm nay Lâm Trạm tổng cộng cho ba cái hồng bao, cũng chính là sáu lượng bạc.

Thanh Tùng thấy nhiều bạc như vậy, nhưng lại không giữ riêng mà là giao hết cho nương mình, Thanh Hà cũng đưa của mình cho Chu thị.

Chu thị cảm mấy đĩnh bạc đó, chỉ cảm thấy bóng tay.

Trước kia lúc mới ở riêng, cả nhà bọn họ ăn mặc tiết kiệm, sau ba năm cũng mới cất được năm sáu lượng bạc. Bây giờ bỗng chốc để Lâm Trạm tốn kém như vậy, trong lòng bà làm sao qua được. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Có điều đây là hồng bao, lại không có đạo lý trả lại, trả lại chính là đánh mất mặt mũi của người tặng lễ.

Bà đang khó xử, Lý Đại Sơn đưa ra chủ ý, nói: “Trước thu lại, chờ sau này Thanh Liễu sinh con thì dùng nó đánh cho cháu ngoại một cái khóa trường mệnh.”

Chu thị nhanh chóng gật đầu đồng ý, lại thấy Lý Đại Sơn uống rượu có chút say liền dìu ông trở về phòng nghỉ ngơi, thuận tiện nói với ông mấy lời Thanh Liễu nói.

Một đầu khác, Thanh Liễu cùng Lâm Trạm lên xe ngựa Lâm gia.

Lâm Trạm hôm nay cũng uống không ít rượu, nhưng là ở trước mặt mọi người vẫn biểu hiện như thường, sau khi ổn định nhảy lên xe ngựa, còn kéo Thanh Liễu lên.

Thanh Liễu cho là từ lượng hấn rất tốt, không ngờ vừa lên xe ngồi vào chỗ của mình, trên bả vai liền có một cái đầu lớn dựa qua, chớp mũi tràn ngập mùi rượu.

Lần đầu tiên cùng nam tử dựa gần như vậy, trái tim Thanh Liễu đập bình bịch, không biết là bị dọa hay bị làm sao. Muốn đỡ hấn dựa qua bên kia lại phát hiện hấn nặng như một ngọn núi, đây thế nào cũng không xê dịch.

Nàng gấp đến độ mặt, lấp ba lấp bấp nói: “Huynh, huynh còn tỉnh không? Huynh dậy dựa vào bên kia ngủ đi.”

Lâm Trạm không biết ngủ thật hay giả ngủ, tiếng ngáy rung trời.

Thanh Liễu không có biện pháp, lại thử đẩy hai lần, căn bản đẩy không được, chỉ phải mặc hấn.

Hơi thở nóng rực phun ở bên cổ, cả người nàng đều cứng ngắc, rất không được tự nhiên, chỉ muốn cách Lâm Trạm xa một chút, dưới mông liền từng

chút từng chút dịch sang phía thành xe. Chỉ là nàng mới dịch xa được một chút, đầu của Lâm Trạm liền chuyển theo, nàng lại dịch, hấn lại chuyển, cuối cùng thành công bị hấn kẹp ở giữa thành xe và hấn, không thể động đậy, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn

Lâm Trạm cuối cùng là bị xa phu đỡ xuống, xem bộ dáng là thật say, sau khi Tiết thị thấy vội cho người đỡ vào phòng, lại bảo phòng bếp làm canh son tra tỉnh rượu.

Thanh Liễu có chút xấu hổ, “Nương, đáng lẽ ta nên ngăn huynh ấy lại, không để huynh ấy uống nhiều.”

Tiết thị cười nói: “Chuyện này có gì đâu, uống mấy hớp rượu thôi, nó uống nhiều nói rõ trong lòng nó vui vẻ.” Lại hỏi: “Hôm nay nó uống bao nhiêu?” Bà giống như chưa bao giờ thấy con trai uống say, không phải là ngâm trong hầm rượu đấy chứ?

Thanh Liễu nói: “Hai bầu rượu hôm nay ngài chuẩn bị, huynh ấy và cha ta uống hết một bầu, hơn phân nửa đều là huynh ấy uống.”

Tiết thị nghi hoặc: “Thật chỉ uống một bầu?”

Con của bà ba tuổi có thể nương theo mùi rượu tìm ra toàn bộ rượu mà cha hấn cất giấu, chơi với bùn. Năm mười mấy tuổi đi ra ngoài chơi với bạn, những người khác say như chết, chỉ mình hấn sinh long hoạt hổ, còn đánh xe ngựa, ngã trái ngã phải đưa mấy người kia về nhà. Rượu bà đưa cho Lý gia, một bầu cũng chỉ hơn một cân, cho dù hơn phân nửa vào bụng Lâm Trạm, nhiều lắm cũng chỉ một cân, có thể chuốc say hấn?

Thanh Liễu không rõ chân tướng, gật đầu nói: “Đúng là chỉ uống một bầu.”

Tiết thị mất sắc, liếc mắt một cái nhìn thấy vải áo chỗ bà vai nàng bị hấn, lại nghĩ thấy trên người nàng cũng có mùi rượu liền hỏi: “Sao quần áo hấn hết rồi?”

Thanh Liễu lập tức đỏ mặt, ấp úng nói: “Huynh, huynh ấy ngủ trên xe, vẫn luôn dựa lại gần ta, ta đẩy không được huynh ấy.”

Trong đầu Tiết thị hơi chuyển, lập tức hiểu ra thằng nhóc thối kia nào có dễ bị say như vậy, rõ ràng là giờ trò xấu đây mà!

Bà ngầm ý cười nói: “Ta qua phòng A Trạm nhìn một cái, con cũng trở về thay quần áo khác đi.”

Thanh Liễu cho rằng bà là đang cười mình, gò má đỏ hơn, cúi đầu một đường chạy chậm trở về phòng.

Tiết thị đi phòng Lâm Trạm, vừa vào phòng liền nghe thấy tiếng ngáy một tiếng to hơn một tiếng, bà đi qua vỗ mặt hấn, nói: “Đừng giả vờ, nàng dâu của con không đến.”

Tiếng ngáy lập tức ngừng, hai mắt Lâm Trạm mở ra một đường nhỏ, thấy quả đúng là chỉ có nương mình liền mở to nhìn trái phải, “Nàng đâu rồi?”

Tiết thị nói: “Bị con dọa sợ, trốn trong phòng khóc kìa.”

Lâm Trạm trừng to hai mắt, lập tức chống người đứng dậy.

Tiết thị vội dè hấn lại, “Chọc con chơi đấy, ta để con bé về phòng thay quần áo, ai bảo tiểu tử con giờ trò xấu, hun người ta mình đầy mùi rượu.”

Lâm Trạm nói: “Nàng không khóc đấy chứ?”

Tiết thị sáng giọng: “Nàng rất khỏe mạnh, con sợ nàng khóc như vậy, làm chi còn muốn trêu chọc nàng?”

Lâm Trạm lúc này mới yên lòng, cười hắc hắc nói: “Ta chỉ đùa chút thôi.”

Thật ra toàn bộ quá trình hấn đều tinh táo, chút rượu đó căn bản không uống đồ được hấn, chính là nhìn bộ dáng luống cuống của nàng dâu liền nhịn không được muốn trêu chọc.

Tiết thị nói: “Qua mấy năm nữa là ba mươi tuổi, còn tưởng mình là trẻ con à?”

Lâm Trạm nghiêm túc nói: “Nương, con năm nay mới mười sáu tuổi.”

Tiết thị buồn cười đánh hấn, “Sao ta lại sinh đứa da mặt dày như con cơ chứ.”

Sau khi hai người bọn họ trở về, toàn bộ Lí gia câu đều nổ tung.

Tất cả mọi người lại nói, khuê nữ nhà Lý Đại Sơn đây là gặp may, không công để nàng lượm được chức thiếu phu nhân.

Cũng có người nói không chừng chính là khuê nữ có phúc phận mới có thể gọi Lâm gia đại công tử chết hơn mười năm trở về.

Những người còn lại thì ở trong lòng chưa xót nghĩ, sớm biết vậy lúc trước gả con gái mình qua, chẳng những có thể được Lâm gia cho không hai mươi lượng, chờ đại công tử trở về, bọn họ chính là thông gia chân chính với nhà Lâm đại thiện nhân, trong khe hở nhà ông thông gia rơi chút gạo cũng đủ cả nhà bọn họ năm ăn cả đời.

Thanh Liễu trở về phòng thay quần áo, vốn muốn đi xem Lâm Trạ, nhưng là thấy Tiết thị vẫn còn ở đó liền không qua nữa.

Nàng lấy bút chương ra, chuẩn bị luyện mấy chữ. Đã nhiều ngày do trong nhà có việc, nàng trốn mấy ngày lười, hôm nay cũng không thể lại bỏ bê.

Quyển ‘thiên tự văn’ kia nàng đã học thuộc, chính là tách riêng từng chữ thì nàng không nhận được nhiều chữ cho lắm, cũng không thể viết. Cho nên bây giờ nàng cũng chỉ nhớ kí từng chữ, sau đó lại viết lại mấy lần.

Nàng cũng không tham, mỗi ngày chỉ nhớ hai câu, cũng chính là mười sáu chữ, nỗ lực luyện từng chữ được đoan chính chỉnh tề.

Lâm Trạ tiến bước nương mình, nằm trên giường cũng không nằm nổi nữa. Do hôm nay hắn muốn đi nhà vợ, Lâm lão gia xem như cho hắn nghỉ một ngày, chỉ mang Lâm Hồng đi cửa hàng, bây giờ hắn liền không có chuyện gì làm.

Hắn ở trong phòng dạo qua một vòng, nhắc chân muốn đi tìm Thanh Liễu, mới đi mấy bước lại dừng lại, thầm nghĩ hắn cũng không thấy giống cha mình, vừa không có việc gì liền dính ở bên cạnh nàng đâu, quả không có tiền đồ.

Vì thế bất buộc bản thân chuyển hướng khác, sau đó đi về phía võ trường.

Ở trong võ trường luyện một giờ, hắn nhìn sắc trời, chỉ chốc nữa là đến giờ cơm tối, lại quay về sân của mình, dự định xem vợ hắn đang làm cái gì, thuận tiện cùng nàng đi ăn cơm.

Thanh Liễu viết hết sức chăm chú, ngay cả Lâm Trạ vào lúc nào cũng không biết, mãi đến khi trước mắt xuất hiện một bóng ma chặn mất tầm mắt mình, nàng mới ngẩng đầu lên.

Nhanh vậy huynh đã tỉnh rồi à?

Lâm Trạ vốn muốn nói ta căn bản không ngủ, lại nghĩ đến vừa rồi hắn là lừa nàng dâu mình, vì thế vội vàng thu hồi lời nói sắp ra cửa miệng lại, hàm hồ ừ một tiếng, thăm dò nhìn chữ Thanh Liễu.

Thanh Liễu ngượng ngừng nói: “Ta viết không đẹp lắm.”

Lâm Trạ nói: “Rất tốt, rất đoan chính.” Tuy rằng lực tay không đủ, đầu bút không có lực, nhưng mỗi một nét bút đều cực đoan chính, nhìn ra được nàng dụng tâm.

Thanh Liễu nghe hắn nói như vậy càng thêm ngượng ngừng, trong mắt lại sáng trong suốt.

Lâm Trạ nhìn ngựa tay, nhìn không được vươn tay véo má nàng một cái.

Thanh Liễu mở to mắt khiếp sợ nhìn hắn.

Lâm Trạ ho một tiếng, “Nàng... Trên mặt có chấm đen, ta giúp nàng lau sạch.”

Thanh Liễu vội đặt bút xuống, lấy khăn ra lau mặt, nhưng không hề có chút mực nào.

Lâm Trạ không thể làm gì khác hơn nói: “Chỉ có một chút, ta lau hết rồi.”

Thanh Liễu tuy cảm thấy khó hiểu nhưng cũng tin, vừa thu giấy bút lại vừa nói: “Ta vụng về, luôn làm mực nước dính khắp nơi.”

Lâm Trạ ừ một tiếng, lại hỏi: “Nàng học với đệ muội đã được bao lâu rồi?”

Qua nửa tháng giêng thì bắt đầu, đến bây giờ cũng có hơn một tháng, ta tiếp thu chậm, một quyển sách mới học được một nửa.

Lâm Trạ liền nói: “Từ từ sẽ đến, lại không vội.”

Thanh Liễu gật gật đầu, lại nói: “Có phải muốn đi ăn cơm không?”

Lâm Trạ gật đầu, “Đi thôi, hai ta cùng đi.”

Tiết thị ngồi trong nhà, nhìn con trai con dâu cùng nhau đến, trêu ghẹo nói: “(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tệ nạn ‘copy-

tặc” đang hoành hành) Ôi, nhanh như vậy đã ra vào một đôi, như hình với bóng rồi.”

Lâm Trạm cười hi hi, Thanh Liễu thì cúi thấp đầu.

Trên bàn cơm, Lâm lão gia nhắc đến chuyện phái người đi phủ thành mời gánh hát, đã có câu trả lời, gánh hát kia sắp tới vừa vặn có rảnh.

Tiết thị nói: “Vậy ngày mai ta sẽ kêu người qua sân khấu trong thôn quét dọn, mắc vải màn. Ông xem, chúng ta bao gian khách sạn ở trần trên hay là thu thập sân trước cho bọn họ ngủ lại?”

Lâm lão gia nói: “Ồ trong nhà không có phương tiện, để bọn họ ở trần trên đi, đến lúc đó cho xe ngựa đưa đón.”

Tiết thị cũng đồng ý cách thực hiện này, gật gật đầu, lại nói: “Vậy định vào ngày mười năm tháng này nhé?”

Được.

Ăn cơm xong đều tự trở về sân của mình, Lâm Trạm đi theo Thanh Liễu vào đông sương.

Thanh Liễu lúc này không còn không được tự nhiên như tối hôm qua, nhớ đến mấy ngày nữa có hát tuồng, nàng còn có chút chờ mong.

Hồi nhỏ vui nhất trừ năm mới thì phải kể đến hát tuồng, người nhiều lại náo nhiệt, còn có rất nhiều người bán thức ăn vặt, một đồng tiền có thể mua được rất nhiều hạt dưa. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chống tặc nạn “copy-tặc” đang hoành hành)

Gia đình nông dân đều tương đối nghèo, một nhà mời không nổi gánh hát, trừ khi toàn thôn hợp lực, mỗi nhà góp một tí, cách 4~5 năm mời gánh hát đến hát một lần.

Cho nên nếu có thôn xóm nào có hát tuồng, tin tức sẽ như là mọc cánh bay đi, mấy thôn xóm xung quanh đều sẽ biết. Chờ đến ngày đó, nhà nhà mùi đậm bát hương đều mang ghế nhà mình đi, như là tập hợp đến dưới sân khấu kịch. Có một số người thậm chí trời chưa sáng đã đến rồi, chỉ vì chiếm lấy vị trí tốt.

Trừ người chân chính thích xem tuồng, thích náo nhiệt vui vẻ, nhóm tiểu thương cùng trẻ con được tiền tiêu vặt cũng vui đến nở hoa.

Có thể nói, hát tuồng cũng là một việc vui lớn trong năm.

Lâm Trạm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, mắt đầy chờ mong, lại có chút ngửa tay. Nhưng là nghĩ bây giờ không có viện cớ, chỉ phải dẫn xuống.

Hắn nhìn một lát lại nghĩ, đây là nương tử của hắn, vì sao hắn véo mặt cũng phải kiểm soát, không thể trực tiếp lên?

Hắn rất nhanh bị chính mình thuyết phục, vì thế không do dự nữa, vươn tay liền véo lên chỗ thịt non nhất trên mặt nương tử mình.

Thanh Liễu bị hắn véo sững sốt, một hồi lâu mới nói: “Trên mặt ta vẫn còn mực nước à?” Bởi vì một bên mặt bị véo, nàng nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

Lâm Trạm lắc đầu, ngay thẳng nói: “Chính ta muốn véo thôi.” Nói xong thì tay kia cũng véo lên.

Thanh Liễu ngán người.

Lâm Trạm nói: “Mềm nhũn, giống y tay nàng.” Trên tay hắn không tự chủ được dùng chút sức.

Thanh Liễu lập tức đau đến nước mắt lưng tròng, lại nghe hắn nói vậy, vừa thẹn vừa cáu, lập tức đẩy tay hắn ra, quay lưng lại lau nước mắt.

Lâm Trạm có chút lơ mơ, hồi nhỏ hắn từng véo mặt đệ đệ hắn rất nhiều lần, nhiều lần véo hắn khóc, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy, nhưng hình như Tiểu điều nhi chưa một lần nào cồng hắn vùng trộm gạt nước mắt như thế này.

Hơn nữa nhìn đệ hắn khóc hắn chỉ cảm thấy chơi vui, có lẽ còn có một chút cảm giác có tội, nhưng khi thấy nương tử mình khóc, cảm giác của hắn rất kỳ quái. Ngực nóng nóng tê tê, tuy rằng cũng có chút luyến tiếc, nhưng lại có chút thấy chưa đủ, còn muốn để nàng khóc đến đáng thương hơn nữa.

Lâm Trạm nhìn không được vượt ngực, thậm chí như vậy có phải hơi quá đáng hay không? Nhưng vừa nghĩ để đáng về khóc lóc đáng thương của nương tử mình, hắn cảm thấy toàn thân đều nóng lên, giống như tất cả lỗ chân lông đều nở tung, cảm giác khác thường khiến trái tim hắn đập bình bịch.

Thanh Liễu cũng không thật sự khóc, chính là mặt bị véo đau, trong hốc mắt không tự chủ được tràn nước mắt. Nàng lau xong liền có chút ngượng ngùng, xem ra Lâm Trạm là đùa giỡn với nàng, bản thân lại thật sự giận hắn.

Nàng vùng trộm quay đầu nhìn Lâm Trạm, thấy hắn kinh ngạc ngồi xuất thần liền mím môi nhỏ giọng nói: “Huynh đang nghĩ cái gì?”

Lâm Trạm liếc nàng một cái, đứng lên, “Muộn rồi, nàng ngủ sớm chút đi.”

Vì thế đêm nay Thanh Liễu lần qua lộn lại nghĩ có phải nàng phản ứng quá mức, chọc người mất hứng rồi không.

Chương 21: Ôm ôm eo nhỏ

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Trạm thần thái sáng láng, tinh thần tỏa sáng, Thanh Liễu lại có chút ỉu xiu, làm tầm mắt Tiết thị không ngừng qua lại giữa hai người. Trước khi ăn cơm đã kéo Lâm Trạm nhỏ giọng giao đãi, bảo hắn kiểm chế chút, đừng quá ép buộc Thanh Liễu.

Lâm Trạm lơ ngơ, hắn ở trong mộng ép buộc nương tử hắn, nương tử cũng biết?

Thời gian này, Lâm lão gia đã dò xét gần hết các cửa hàng một lần, hôm nay không dự định ra ngoài, chỉ sai sử Lâm Trạm.

Tiết thị nói: “Vừa vặn, Thanh Liễu đến nhà chúng ta lâu như vậy, trừ về nhà mẹ đẻ cũng chưa ra khỏi cửa một lần. Hôm nay đã là Trạm nhi muốn vào trong huyện xem, không bằng mang theo nàng đi.”

Thanh Liễu có chút động tâm, lớn như vậy nàng chỉ từng đi trấn Thanh Bình mấy lần, ngay cả thị trấn cũng chưa từng đi. Nhưng nàng biết mỗi lần Lâm lão gia Lâm Trạm ra ngoài đều là cưỡi ngựa đi, nàng lại không biết cưỡi, đi theo chỉ có thể thêm phiền, liền nói: “Nương, A Trạm là đi làm chính sự, mang theo ta có phải không tiện lắm không?”

Tiết thị nói: “Không có việc gì, cũng không được coi là chuyện đứng đắn gì, có điều sản nghiệp tổ tông để lại, ít nhiều cũng phải cho bọn họ thường xuyên đi xem, cũng thuận đường dẫn con đi xem một cái. Cửa hàng trong nhà trước ta cũng định cho con biết, chỉ là trong chốc lát chưa tìm được thời điểm, hôm nay vợ chồng son các con đi ra ngoài, vừa vặn để A Trạm nói với con.”

Thanh Liễu nghe vậy liền không chối từ nữa.

Tiết thị cho người chuẩn bị xe, Lâm Trạm không để xa phu đi theo, định tự mình đánh xe.

Tiết thị không yên tâm lắm, “Con nhớ đi chậm một chút.”

Lâm Trạm nói: “Không sao đâu, trước kia ta uống rượu còn có thể đưa người về cơ mà.”

Tiết thị nghe vậy càng thêm lo lắng, bởi vì lúc trước mấy người bạn kia của hắn bị hắn đưa về, về đến nhà ai cũng bị xóc xung mặt xưng mũi, ngày hôm sau liền đến tìm bà cáo trạng tố khổ.

Lâm Trạm không biết nương mình lo lắng, rung rung dây xương mang theo thê tử xuất phát.

Xe ngựa chạy ra khỏi đại trạch Lâm gia, xuyên qua vùng đồng ruộng dưới chân núi Tiểu Diêu chạy về phía trấn Thanh Bình.

Gia đình nông dân trong nhà nếu có một con lừa đã được coi thành bảo bối. Nếu có trâu thì càng quý, bình thường gần như muốn cung, hầu hạ cẩn thận, trông cậy vào nó mùa màng có thể làm nhiều việc hơn. Về phân loại động vật đất tiền như ngựa, vừa không thể giúp làm việc còn phải nuông chiều, toàn bộ Lý gia câu cũng chỉ có nhà Lâm đại thiện nhân có ngựa.

Cho nên bình thường ở trong thôn vừa thấy xe ngựa mọi người liền biết là người Lâm gia ra cửa.

Lập tức có không ít người thẳng người dậy, hí mắt trông xe đi qua.

Đánh xe chính là Lâm gia đại công tử đúng không? Mười mấy năm trước ta đã thấy hắn, xem vẫn còn mấy phần bóng dáng năm đó.

Hắn chính là đại công tử chết lại trở về đấy à? Nhìn cũng không có gì khác nhau mà.

Có nàng dâu trẻ tuổi mới gả vào trong thôn không biết chuyện mười năm trước, có điều hai ngày nay toàn thôn đều đang thảo luận chuyện Lâm gia nên nàng cũng có chút tò mò.

Phụ nhân ban đầu nói: “Đó là người không biết Lâm gia có bao nhiêu sản nghiệp. Mọi người đều nói Lâm đại thiện nhân có tiền, nhưng cuối cùng có bao nhiêu tiền ai cũng không nói chắc được. Ta từng nghe bà bà ta nói, bà ấy cũng là nghe từ người trước nói đến, Lâm gia vốn là sơn dân trong núi Đại Diêu, sau này cưới cô nương trong thôn chúng ta mới an gia ở Lý gia câu. Nghe nói sơn dân kia võ nghệ vô cùng tốt, từng làm tiêu sư, sau này mở võ quán trên huyện, không bao lâu nương tử hắn lại mở tú trang, chỉ mấy năm nhà bọn họ liền phát đạt.

Ngon núi Tiểu Diêu trước mặt chúng ta, còn có một khoảnh ruộng lớn dưới núi này đều là của Lâm gia, hàng năm chỉ riêng ruộng cho thuê đã thu không biết bao nhiêu kho thóc. Nghe nói trong huyện cùng trấn trên còn có mấy cửa hàng, tiền thu một năm ta cũng không dám nghĩ.

Nghe xem Lâm gia đại trạch, một tòa nhà lớn như vậy, bên trong chỉ hạ nhân phục vụ đã có mười mấy người. Chúng ta quanh năm suốt tháng không nỡ

ăn một bữa cơm tẻ, mặc một bộ quần áo tốt, trong tòa nhà lớn kia, hạ nhân bữa nào cũng có cá thịt, trên người mặc đều là vải bông thượng hạng.

Người lại nhìn khuê nữ nhà Lý Đại Sơn, từ khi đến Lâm gia, có lần nào ra ngoài mà không phải như thiếu phu nhân, cả người lảng la lơ lửng? Điều kiện nhà mẹ nàng còn nghèo hơn nhà người đầy! Lần này là thật bay lên đầu cành. Aiz, mỗi người một số.”

Phụ nhân trẻ tuổi nghe bà nói như vậy cũng nổi lên chút điểm mọ.

Chuyện của khuê nữ của Lý gia nàng cũng đã nghe nói qua, biết lúc trước nàng là vì trị chân của cha nàng mới gả đi Lâm gia, không nghĩ tới vận khí tốt như vậy, mới qua cửa ba tháng Lâm gia đại công tử liền sống trở về.

Hơn nữa nhìn bộ dáng kia, đại công tử cũng không do nương tử này không phải hấn cưới vào cửa mà sinh lòng không vui, ngược lại trở về ngày thứ ba đã mang nương tử về nhạc gia, đủ để chứng minh sự coi trọng của Lâm gia đối người con dâu này.

Gió nhẹ thổi qua vén lên rèm xe, bên trong xe bóng dáng một cô nương như ẩn như hiện, xem tuổi hấn là khuê nữ của Lý gia.

Phụ nhân trẻ tuổi nhìn qua, trong lòng cũng có chút ghen tị.

Khue nữ của Lý gia này, điều kiện nhà mẹ đẻ kém hơn nhà nàng ta, nghe nói còn phá tướng, từng bị người lui hôn, tuổi cũng không nhỏ, rõ ràng mọi thứ không bằng nàng ta, cố tình lại có vận khí tốt như vậy, vào cửa Lâm gia. Bây giờ ra ngoài có xe ngựa đưa đón, mặc chính là lẳng la lơ lửng, ăn chính là sơn hào hải vị.

Lại nhìn lại mình, rõ ràng cũng là cô dâu mới qua cửa mấy tháng nhưng phải mặc áo vải bố, phải ra đồng làm việc, thật sự làm người ta khó dẫn lòng.

Sau đó nàng ta lại nghĩ, nhà chồng của mình nghèo thì nghèo, nhưng đàn ông không tiền mới thành thật. Khuê nữ của Lý gia kia cũng không phải đẹp lắm, nhà mẹ đẻ lại yếu thế, sớm muộn gì giữ không được Lâm gia đại công tử.

Nghĩ đến sau này khuê nữ nhà Lý gia có thể sẽ bị hưu về nhà, nàng ta lại nhìn xe ngựa kia trong lòng mới không thấy chua xót lắm.

Xe ngựa chạy ra khỏi Lý gia câu Thanh Liễu liền nhìn không được vén rèm lên nhìn ra bên ngoài. Mấy lần trước lên trấn đều là đi bộ, ngay cả xe bò hai vắn tiền một chuyến nàng cũng không nỡ ngồi, không nghĩ đến có một ngày có thể ngồi xe ngựa đi qua con đường này.

Tuy là mùa xuân nhưng bên ngoài mặt trời chói chang, mặt trời cũng không nhỏ, nàng buông màn, lại vén rèm cửa lên nói với Lâm Trạ: “Huynh có nóng không? Ta quạt gió cho huynh nhé?”

Xe ngựa chạy, nghênh diện còn có gió thổi đến Lâm Trạ không thấy nóng lắm, chỉ là một người ngồi bên ngoài đánh xe có chút nhàm chán, hấn quay đầu nhìn vợ mình, thấy nàng ngo đầu ra khỏi xe thăm dò, nghiêng đầu thân thiết nhìn hấn, rất làm người ta thích. Vợ mình thật đúng là tri kỷ nhu thuận, khóe miệng Lâm Trạ nhìn không được nhếch lên.

Hấn nói: “Ta không nóng, nàng ngồi dịch ra đây nói chuyện với ta đi.”

Thanh Liễu liền dịch ra ngoài, ngồi bên cạnh xửa xe, nàng thấy tâm trạng Lâm Trạ hình như không tệ liền hỏi ra vấn đề đã nín cả đêm, “Tối hôm qua huynh tức giận à?”

Tối hôm qua? Nghĩ đến tối hôm qua trong đầu Lâm Trạ liền trào ra một đồng hình ảnh mang màu sắc, hấn khụ hai tiếng liền tiếp, đè nén bản thân đừng nghĩ nhiều, về mặt tẻ nhĩ lắc lắc đầu.

Thanh Liễu ở phía sau nhìn không tới về mặt hấn, thấy hấn lắc đầu liền thả tâm, lại hưng trí bùng bùng nói: “Huynh biết không, con đường này ta đã đi một mình mấy lần, đây là lần đầu tiên ngồi xe đây.”

Lâm Trạ nghĩ nghĩ cảnh tượng đó, vợ hấn một mình cô đơn đi trên con đường này, thân thể nhỏ nhỏ ra sức bước đi, khuôn mặt đỏ rực, đầu đầy mồ hôi ngực liền có chút chua xót, hấn nói: “Đi vào trấn làm gì?”

Thanh Liễu nói: “Phần lớn thời gian phải đi bán túi lưới, mua dây bện. Trấn trên có tú trang kia ông chủ rất tốt, túi lưới của ta bán cho hấn, một cái cũng có thể bán được năm đồng tiền, nếu có kiểu dáng mới hấn còn nguyện ý tăng giá, phúc hậu hơn quán buôn bán nhỏ và người bán hàng rong nhiều.”

Lông mày Lâm Trạ nhíu lại, nếu hấn nhớ không nhầm trấn trên hình như chỉ có một tú trang, là sản nghiệp của nhà bọn họ, ông chủ trong miệng vợ hấn hẳn là chương quầy trong cửa hàng.

Có nên nói với vợ hấn chuyện này không đây?

Thôi, trước không nói cho nàng, lát nữa mang nàng đến cửa hàng, biểu cảm trên mặt nàng hẳn là sẽ rất thú vị.

Lâm Trạ trong lòng có mong đợi, huyết sáo lên.

Đoạn đường từ Lý gia câu đến trấn Thanh Bình đi bộ cần một giờ, ngồi xe bò cũng phải nửa canh giờ, Lâm Trạ chạy xe ngựa chỉ thời gian ăn một bữa cơm đã đến.

Xe trực tiếp dừng ở tú trang, Thanh Liễu đỡ tay Lâm Trạ nhảy xuống, nhìn trái nhìn phải một cái, hỏi: “Sao lại dừng ở đây? Huynh muốn mua hàng thêu

à?”

Lâm Trạm không nói chuyện, buộc dây ngựa, kéo nàng đi vào trong.

Trước công chúng bị hấn kéo như vậy Thanh Liễu lập tức đỏ mặt xấu hổ, lại kéo không ra chỉ phải cúi đầu vội vàng đi theo phía sau hấn.

Chường quý của tú trang nghe thấy thanh âm chạy ra nghênh ở cửa, cười ha hả nói: “Đại công tử đến rồi.” Lại thấy người phía sau Lâm Trạm, hấn tự nhiên là có ấn tượng với Thanh Liễu, ồ lên một tiếng nói: “Vị cô nương này lâu rồi không thấy tới.”

Lâm Trạm nói: “Cô nương nào, đây là thê tử ta.”

Dù là chường quý ngày thường mồm mép nhanh nhẹn lúc này cũng cứng họng, đứng ngây tại chỗ.

Thanh Liễu nghe được cách xưng hô của chường quý đối Lâm Trạm cũng sửng sờ.

Mãi đến khi vào trong phòng rồi hai người mới trở lại bình thường.

Chường quý vội nói: “Là ta có mắt không nhìn thấy thái son, vậy mà lại không nhận ra đại nãi nãi.”

Thanh Liễu cực ngượng ngùng, cuống quýt xua tay, “Ngài đừng nói như vậy...”

Chường quý trong lòng may mắn, cũng may trước đây đối xử khách khí với cô nương này, không có chỗ đắc tội, bằng không nếu nàng thổi gió bên gối với đại công tử, chính mình sẽ chịu không nổi. Lại nghĩ, ai có thể dự đoán được chim sẻ thật có thể bay lên đầu cành, xem ra sau này mở cửa đón khách phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Lâm Trạm bảo chường quý mang sổ sách tháng này ra cho mình xem rồi cho hấn đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, chường quý lại sai tiểu nhị bưng nước trà điểm tâm tiến vào.

Lâm Trạm bảo Thanh Liễu ăn chút đồ, chính mình nhanh chóng lật sổ sách.

Gian cửa hàng này là đời cụ truyền xuống, có lịch sử trên trăm năm, xem như cơ nghiệp tổ tông để lại, cho nên trong nhà đặc biệt quan tâm, gần như cứ mấy ngày sẽ đến cửa hàng tuần tra một lần, xem xét sổ sách.

Lâm Trạm mặc dù không luôn luôn đi theo cha mình xử lý sản nghiệp trong nhà như đệ đệ, nhưng từ nhỏ đã tiếp xúc với nó, cho nên đối tính toán cũng rất thành thạo.

Thanh Liễu cầm một khối bánh ngọt phù dung lên cắn chút một, vẫn có chút không thể tin được gian cửa hàng đã qua lại nhiều năm chính là sản nghiệp của Lâm gia.

Khó trách người khác gọi Lâm lão gia là đại thiện nhân, chỉ nhìn biểu hiện của chường quý gian cửa hàng này là ra được, người Lâm gia làm buôn bán quả thật phúc hậu.

Lúc trước lần đầu tiên nàng đến tú trang hình như là mới mười ba tuổi, vô cùng nhát gan, đứng ngoài cửa hàng bồi hồi một lúc lâu mới dám đi vào, căng thẳng đến nói không rõ, lắp ba lắp bắp.

Chường quý lại không hề có chút không kiên nhẫn nào, hơn nữa chính là hấn đưa ra đề nghị cho nàng, nói túi lưới truyền thống bán không tốt lắm, bảo nàng tốt nhất là làm ít túi lưới mới mẻ độc đáo đa dạng, giá cao hơn, nguồn tiêu thụ cũng tốt. Cho nên sau đó nàng mới bỏ ra công sức nghiên cứu.

Lâm Trạm đang đối sổ sách ngẩng đầu lên nhìn một cái, thấy nàng đang cầm khối bánh ngọt phù dung như gà mổ thóc cắn từng tí một, hấn nhìn lại muốn véo mặt nàng.

Hấn nghiêng răng nhin, há miệng thờ dốt, “Đút ta một cái.”

Thanh Liễu nghe lời cầm một khối lên đưa đến bên miệng hấn mới nhớ đến không ổn, vội nhìn ra bên ngoài thấy không có người nhìn vào mới thoáng yên tâm, mặt đỏ rực đưa vào trong miệng hấn.

Lâm Trạm nhìn khuôn mặt đỏ rực của nàng, không chỉ ngứa tay, ngay cả răng cũng ngứa, thầm nghĩ tiến lên cắn một cái.

Nhưng không được, đây là đang ở bên ngoài, nếu chọc vợ khóc không thiếu được phải dỗ dành, nếu để người khác nghe được cho là hấn sợ vợ thì làm sao?

Hấn cũng không thể giống cha hấn, gánh vác cái danh sợ vợ.

Nghĩ đến đây, hấn nhin.

Thanh Liễu thấy hấn ăn khối bánh phù dung nghiêng răng nghiêng lợi, vội rút chén trà đưa đến trong tay hấn, “Bị ghen à? Uống chén trà đi.”

Lâm Trạm liếc nàg một cái, bĩu bĩu môi, “Đút ta.”

Thanh Liễu chỗ nào không biết xấu hổ, chỉ nhỏ giọng từ chối: “Làm ướt sổ sách thì phải làm sao, huynh uống mau đi.”

Lâm Trạm liền gấp sổ sách lại đẩy qua một bên, khoanh tay nói: “bây giờ có thể rồi.”

Huỳnh... Lúc này Thanh Liễu xem như hiểu, hấn là cố ý, tối qua cũng vậy, vô duyên vô cớ liền nhéo má nàg, người này, tuổi cũng không nhỏ, trước đó thấy tính tình coi như tốt, sao giờ đột nhiên lại trở nên không tốt vậy đây?

Lâm Trạm thấy nàg nói không ra lời, trong lòng hơi nghĩ lại, chẳng lẽ yêu cầu của hấn quá phận? Nhưng hấn lại không bảo vợ làm gì, chẳng phải chỉ là đút nước thôi sao... Được rồi được rồi, không đút thì không đút, tự hấn uống.

Ai bảo đây là vợ hấn, cũng không thể thật sự chọc nàg giận.

Thanh Liễu thật cũng không giận, chỉ hơi buồn bực chút, đang chuẩn bị thuận theo ý hấn đút nước cho hấn thì đã thấy hấn tự uống. Nàg nhẹ nhàng thờ ra.

Lâm Trạm uống nước xong, lại tốn khoảng thời gian nửa chum trà đối chiếu xong sổ sách còn lại liền mang theo Thanh Liễu rời khỏi.

Thanh Liễu thấy hấn đánh xe ngựa đi về phía ngoài trấn liền nói: “Không xem mấy cửa hàng khác nữa à? Ta nhớ hình như nương từng nói qua, trấn trên không chỉ có một gian cửa hàng này mà.”

Lâm Trạm nói: “Còn có một cửa hàng vải, một cửa hàng bạc, hai ngày trước cha đã đi tuần tra rồi, hơn nữa đó là cửa hàng sau này mới mở, hôm nay chúng ta chỉ xem sản nghiệp tổ tiên để lại.”

Bằng không gian nào đều tuần tra, hai ba ngày cũng tra không hết.

Thanh Liễu gật đầu, trong lòng kinh thần gia nghiệp của Lâm gia, lại hỏi: “Bây giờ chúng ta muốn đi đâu?”

Lâm Trạm nói: “Đi vào huyện, tuần tra thêm một gian võ quán với một gian tú trang, cũng là tổ tiên để lại.”

Xe ngựa vào trong huyện thì đã gần trưa, Lâm Trạm dừng xe trước một gian từ lâu, nói: “Chúng ta ăn cơm trước.”

Thanh Liễu ngẩng đầu nhìn từ lâu cao ba tầng này, vừa kinh thán lại có phần lo lắng không đủ. Lớn như vậy, nàg ngay cả quán cơm nhỏ trấn trên cũng chưa từng vào chứ đừng nói là đại từ lâu trong huyện thành. Nàg vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phòng ốc cao như vậy, ở trong này ăn một bữa nhất định là tốn không ít bạc?

Nghĩ đến đây nàg lại có chút không nỡ, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Lâm Trạm, nhỏ giọng nói: “Nơi này có phải rất đắt không? Chúng ta chuyển qua nhà khác đi?”

Lâm Trạm cúi đầu nhìn dáng vẻ nàg đứng sát bên mình, vỗ ngực một cái, đắc ý nói: “Không sao, tướng công có bạc, mời nàg ăn ở đại từ lâu.”

Tiểu nhị trong từ lâu thấy có người đứng ngoài cửa quán, ngay lập tức cơ trí chạy đến, giúp Lâm Trạm buộc ngựa, lại có một người khác ở cửa mời hai người vào trong.

Thanh Liễu lần đầu tiên đến chỗ như này có chút không được tự nhiên, theo thật sát bên người Lâm Trạm.

Lâm Trạm liền kéo tay nàg. Thanh Liễu tuy rằng vẫn cảm thấy ngượng ngùng nhưng không có ý muốn tránh ra.

Đây chính là quán cơm, đại sảnh tầng 1 có không ít người đang uống rượu ăn cơm, ầm ĩ huyên náo, Lâm Trạm hỏi tiểu nhị: “Trên lầu còn phòng trống không?”

Tiểu nhị vội nói: “Có, nhã gian lầu hai, ghé lô lầu ba cũng có phòng trống, khách quan muốn dùng cơm ở đâu?”

Bọn họ chỉ có hai người không cần phải chạy lên lầu ba, Lâm Trạm liền nói: “Lầu hai đi, tìm cho ta vị trí gần cửa sổ.”

Được, mời hai vị qua bên này. Tiểu nhị chạy ở phía trước dẫn đường.

Đi đến một nửa cầu thang là có thể nhìn thấy quy cách lầu hai, đều là một dãy nhã gian dùng bình phong bằng gỗ che chắn, trên bình phong khắc hoa văn rồng, loáng thoáng có thể nhìn thấy người trong nhã gian nhưng lại không thấy rõ hấn.

Thanh Liễu có chút tò mò quay đầu nhìn xem chung quanh, dưới chân không chú ý bước trượt một bậc thang.

Lâm Trạm đi ngay bên cạnh nàg lập tức vươn tay ôm thắt lưng nàg.

Thanh Liễu kinh hô một tiếng, sau khi phản ứng kịp mặt đỏ tận mang tai, chỉ cảm thấy dọa người, bị hấn ôm vào trong ngực ngay cả mặt cũng không có ý muốn ngẩng lên.

Lâm Trạm nhân cơ hội nhéo nhéo vòng eo trong tay, quả nhiên như hấn suy nghĩ, thắt lưng vợ hấn tuy mảnh, nhìn không có thịt, nhéo lên cũng là mềm nhũn. Về phần chỗ nhiều thịt khác, nhất định mềm hơn nữa.

Người nào đó nhìn không được miên man bất định.

Tiểu nhị kia chỉ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, toàn bộ làm như không nhìn thấy.

Tiểu nhị nhảy lên đá lẩn thức ăn cho chó: Đúng là cay con mắt!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22-1: Hôn hôn môi nhỏ(1)

Sau đó Thanh Liễu không dám lại hết nhìn đông sang nhìn tây nữa, cúi đầu, bị Lâm Trạm nắm tay đi một mạch đến nhà gian gần cửa sổ.

Đến vị trí ngồi xuống Lâm Trạm mới lưu luyến không thôi nói tay ra, quay đầu hỏi tiểu nhị, “Ồ đây của các người có món nào ngon nhất?”

Tiểu nhị lập tức có thứ tự báo một chuỗi tên món ăn.

Lâm Trạm nghĩ nghĩ, nói: “Cho một phần cá sốt, thịt om, tôm chiên sốt nước trà, canh cua đậu hũ, măng om thịt, canh cá hồi rau nhút.” Nói xong nhìn qua Thanh Liễu, lại hỏi tiểu nhị: “Có món bánh ngọt sở trường nào không?”

Tiểu nhị nhanh chóng nói: “Món bánh xộp hoa sen của tửu lâu chúng ta là tuyệt nhất.”

Lâm Trạm gật gật đầu, vút cho tiểu nhị một khối bạc vụn, “Trước bê bánh ngọt lên, lại thêm một ấm trà.”

Tiểu nhị thu tiền nhanh chóng rời đi.

Lâm Trạm gọi đồ ăn xong Thanh Liễu vẫn còn cúi đầu, thăm nghĩ da mặt vợ hấn cũng mong quá đi, có điều hấn thích như vậy.

Hấn nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ vào một chỗ nói với Thanh Liễu: “Nàng xem, gian tú trang ở góc đường kia chính là của nhà chúng ta.”

Thanh Liễu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đường cái trên huyện rộng hơn trấn Thanh Bình, ngã tư đường lát đá xanh có thể chứa hai ba chiếc xe ngựa đi song song, hai bên đường đủ các loại cửa hàng, cờ xí chiêu bài đón gió phấp phới làm người ta không kịp nhìn. Trên đường còn có rất nhiều người buôn bán nhỏ bày sạp, dài từ đầu phố này đến đầu phố kia, trên đường ngựa xe như nước, người đi đường chen chúc nhau.

Lâm Trạm chỉ là chỗ xa nhất ở ngã tư đường, từ trên cao nhìn sang gian tú phường đó chiếm diện tích rất rộng, đằng trước là hai ba cửa hiệu, mặt sau còn có một cái sân.

Thanh Liễu nói: “Lát nữa muốn đi kiểm tra sổ sách ở gian tú trang đó à?”

Lâm Trạm gật đầu nói: “Ba gian cửa hàng lâu đời nhất của nhà chúng ta, một gian là tú trang ở trấn trên, còn lại chính là gian tú trang trong huyện này cùng với một nhà võ quán thuộc ngoại ô của huyện, đều có lịch sử trên trăm năm, là cơ nghiệp tổ tông để lại, mấy gian cửa hàng này cha gần như cứ cách ba ngày sẽ đến kiểm tra một lần.”

Trong lúc hai người nói chuyện tiểu nhị bưng một đĩa bánh xộp hoa sen cùng một ấm trà long tinh lên. Bánh xộp hoa sen kia làm rất sống động, da ngoài tuyết trắng, tách cánh hoa ra bên trong là nhụy hoa màu phấn hồng, từng đóa được đặt trong đĩa làm người ta không nỡ hạ miệng.

Lâm Trạm gấp một cái đưa cho Thanh Liễu, “Bánh xộp hoa sen của Nã Nguyệt lâu mười năm trước đã rất nổi tiếng, đều nói vị không hề kém Bách vị cư, nàng nếm thử một cái xem.”

Thanh Liễu cẩn thận nhận lấy, nàng chưa từng thấy qua bánh ngọt nào đẹp như vậy, cầm trong tay ngấm một hồi mới cắn một miếng nho nhỏ. Da giòn đến vỡ vụn, vừa vào miệng chính là vị hạt sen thơm ngọt xộp giòn, còn có mùi đậu đỏ nhàn nhạt, nàng không khỏi cắn thêm một miếng, bên trong nhụy quả nhiên là nhân đậu.

Nàng vui vẻ nói: “Đúng là ăn ngon thật.” Thấy Lâm Trạm không nhúc nhích liền lấy một cái đưa đến bên miệng hấn.

Lâm Trạm há miệng nhận, thật ra hấn cũng không thích đồ ngọt, trước đó muốn ăn bánh ngọt phù dung chỉ là vì trêu vợ hấn thôi. Có điều lúc này vợ hấn chủ động dứt cho hấn, hấn tự nhiên sẽ không từ chối.

Một cái bánh xộp hoa sen chỉ nhỏ bằng nửa bàn tay, cho Lâm Trạm một phát hết, Thanh Liễu thì cắn từng chút một, rất nhanh cũng ăn xong, nàng lau tay không chuẩn bị ăn nữa.

Lâm Trạh nói: “Không ăh à?”

Mắt Thanh Liễu liếc về phía đĩa bánh, lại lắc đầu, “Không ăh, ăh cơm ngay giờ.”

Lâm Trạh nói: “Bên miệng hơi dính vụn bánh.”

Thanh Liễu theo bản năng lè lưỡi liếm một cái, không liếm được đến nằh lại muốn dùng khăn lau, tay Lâm Trạh nhanh hơn nằh một bước, ngón tay thô ráp chạm đến thịt mềm trên môi, hai người đều sừng sốt.

Thanh Liễu hoảng hốt nhìn hắh một cái lại cúi đầu, vành tai đỏ lên.

Lâm Trạh rút tay về, nhìn ngón tay mình ngắh người.

Quá mềm mại, vừa mềm vừa non, hắh lớn như vậy còn chưa từng chạm qua chỗ nào non mềm đến vậy. Hắh không khỏi lại nhìn về phía vợ mình, tầm mắt chặt chẽ chăm chú nhìn vào hai cánh môi kia.

Không biết cắn một cái là tư vị gì?

Vợ hắh có lẽ lại muốn khóc thôi.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hắh không hiểu sao lại thấy hưng phấn.

Hai người tẻ nhị im lặng, mãi đến khi tiểu nhị bụng thức ăh lên.

Nằh món ăh một tô canh còn có một phần bánh ngọt, Thanh Liễu vốn lo lắng hai người bọn họ gọi nhiều đồ ăh như vậy sẽ ăh không hết, sau đó phát hiện nằh hoàn toàn lo lắng thừa. Một bàn đồ ăh, trừ nằh ăh một ít còn đâu vào hết bụng Lâm Trạh.

Cuối cùng còn đĩa bánh xốp hoa sen hắh không ăh, bảo tiểu nhị đóng gói.

Hai người xuống dưới lầu trà tiền, trước khi bước xuống cầu thang Lâm Trạh đột nhiên vươn tay ôm eo Thanh Liễu.

Thanh Liễu phát hoảng vội đẩy hắh ra, nhỏ giọng nói: “Huỳnh làm gì vậy?”

Lâm Trạh nói: “Ta ôm nằh, đỡ phải nằh lại ngã sắp xuống.” Nói xong cũng không cho Thanh Liễu cơ hội phản bác, nửa ôm nửa kéo đi xuống lầu.

Cả người Thanh Liễu bị hắh ôm đi, ở trên bậc thang cũng không dám giẫy dụa đành phải cúi đầu theo hắh, đến dưới đại sảnh, ừng đồ trên mặt nằh đã lan đến cổ, căn bản không dám nhìn đến những người khác.

Lâm Trạh trả tiền, chạy xe ngựa về phía tú trang ở góc đường.

Thanh Liễu theo hắh vào cửa hàng mới phát hiện sân nhỏ phía sau cửa hàng nhìn thấy lúc ở trong tửu lâu hóa ra là một xưởng nhỏ, bên trong có hơn mười vị tú nương đang thêu thùa chăm chú.

Nằh không dám quấy nhiễu các nằh, chỉ nhìn thoáng qua liền lui ra ngoài.

Lâm Trạh đang đối chiếu sổ sách, nằh nhàn rồi không có việc gì liền lấy từ trong tay áo ra một trang giấy, bên trong là mười sáu chữ hôm nay nằh phải học thuộc, buổi sáng trước khi ra cửa nằh đã sao chép mang theo bên người. Trước mặt không có giấy bút nằh liền dùng ngón tay chấm nước trà rồi viết ở trên bàn.

Chờ Lâm Trạh đối chiếu sổ sách xong, nằh đã biết viết một nửa số chữ.

Lâm Trạh thấy bộ dáng nằh mím môi một viết một vẽ trên bàn rất đáng yêu, tay nhịn không được giờ lên nhéo nằh một cái.

Thanh Liễu cũng bị hắh nhéo thành quen, chỉ nghiêng đầu nhìn hắh một cái nói: “Huỳnh đối chiếu xong chưa? Chờ ta viết xong chữ này.”

Lâm Trạh đến gần xem thử, là thú trong chữ cầm thú, khoe miệng hắh nhếch lên một nụ cười xấu xa, nói: “Nằh biết hai chữ này có nghĩa gì không?”

Thanh Liễu nói: “Đương nhiên biết, cầm là chỉ gia cầm, không phải cầm, thú chính là động vật như heo bò trâu ngựa.”

Lâm Trạh lại nói: “Vậy hai chữ hợp lại thì sao?”

Thanh Liễu kỳ quái nhìn hắh một cái, “Chính là chim bay cá nhảy đó.”

Lâm Trạh thấy trong mắt nằh hoàn toàn là nghiêm túc không khỏi tự giác ngộ, chẳng lẽ là suy nghĩ của hắh rất cầm thú? Hình như vợ hắh thật sự không biết gì cả, xem ra sau này phải dạy nằh biết, nhiệm vụ này rất cấp bách đây.

Hắh dùng ngón tay sờ vết đỏ vừa bị hắh nhéo ra trên mặt Thanh Liễu, nói: “Đúng, chính là chim bay cá nhảy. Đi thôi, ta mang nằh đi dạo.”

Thanh Liễu gấp tờ giấy lại, cẩn thận bỏ vào trong tay áo.

Bên ngoài tú trang chính là đường cái rộng rãi, hai bên cửa hàng san sát nối tiếp nhau, trên đường khắp nơi là tiếng rao hàng của người bán hàng rong.

Lâm Trạh kéo tay Thanh Liễu đi về phía một cửa hàng vải, hấn trở về mấy ngày này thấy vợ hấn hoặc là mặc màu xanh lục không thì chính là xanh da trời, không có bộ nào màu sáng chút, cho nên tính toán mang nàng đi cửa hàng vải chọn hai cây vải về may quần áo.

Thanh Liễu thấy hấn luôn chọn mấy cây vải màu hồng uớm thử lên người mình, lúng túng không ngừng trốn.

Lâm Trạh nói: “Đứng vững đề ta xem kỹ cái.”

Thanh Liễu vội vàng nói: “Ta đen không hợp với mấy màu này, hơn nữa quần áo trong nhà rất nhiều, không cần làm nữa đâu.”

Lâm Trạh liền nói: “Ai nói nàng đen, như vậy là vừa. Quần áo này của nàng không tốt, toàn là màu mấy lão thái thái mặc.”

Thanh Liễu có chút bất đắc dĩ, quần áo này theo ý nàng tất cả đều mới, có rất nhiều bộ được làm khi nàng xuất giá, có rất nhiều bộ là sau khi gả tới cắt may, đều bao nhiêu tháng. Do trước thân phận nàng là quả phụ cho nên quần áo hơi đơn giản chút, không nghĩ tới ở trong mắt Lâm Trạh liền thành lão thái thái mặc.

Lâm Trạh thấy nàng không động mới lại hài lòng mỗi dạng thử một lần, thấy hấn ngay cả một cây vải đỏ in hoa to cũng phải lấy qua xem, Thanh Liễu vội nói: “Cái này đỏ quá, ta thấy cây màu hồng vừa rồi kia rất đẹp.”

Lâm Trạh đắc ý nhìn nàng một cái, “Mắt ta chọn, đương nhiên không tệ.” Nói xong trả lại cây vải đỏ trên tay lại cho chương quỹ, bảo hấn bọc cây vải lụa màu hồng kia lại, sau đó lại lấy màu vàng tiếp tục uớm lên thân vợ mình.

Thanh Liễu nói: “Mua một cây là đủ rồi mà. Một mình ta mặc không bao nhiêu.”

Lâm Trạh nói: “Ngày ngày chỉ có một màu sắc có gì để xem?”

Thanh Liễu không có biện pháp, cuối cùng không vịn qua được hấn. Có điều mua vải này về cũng có thể chia cho nương cùng đệ muội một cây để may.

Cuối cùng Lâm Trạh mua ba cây vải bằng lụa, một cây màu phấn hồng, một cây màu vàng nhạt, một cây màu tím nhạt. Tóm lại là màu nào cũng sáng.

Trả tiền, Lâm Trạh bảo tiểu nhị trong cửa hàng đưa vải đến tú trang còn mình thì kéo tay vợ đi đến một cửa hàng trang sức.

Thanh Liễu nhìn ra ý đồ của hấn, vội kéo hấn không cho đi.

Hôm nay đã tiêu nhiều bạc lắm rồi, vừa rồi ở trong tú lâu hấn hết bao nhiêu nàng không nghe rõ, nhưng là nghe thấy lúc chương quỹ tính tiền nói đĩa bánh xộp hoa sen kia hết sáu mươi tám văn, nàng nghe được liú lười không thôi.

Đĩa bánh xộp hoa sen kia tổng cộng cũng chỉ bảy tám cái, mỗi cái chỉ có vài miếng, tính ra một cái muốn tám đồng tiền, một miếng cũng phải mất mấy văn! Nghĩ đến nàng trước đây một ngày tối đa cũng chỉ có thể bện được một hai túi lưới, một cái túi lưới năm đồng tiền, còn chưa đủ mua nổi một cái bánh xộp hoa sen.

Nàng thật đau vô cùng, nhưng thấy Lâm Trạh đang vui vẻ, không muốn làm hấn mất vui nên cũng không nói gì.

Vừa rồi mỗi cây vải lụa ít nhất một lượng bạc, cộng lại hết bao nhiêu nàng cũng không dám tính, nhưng là nghĩ sau khi trở về có thể chia cho Tiết thị cùng Cẩm nương nàng liền cắn răng nhẫn nhịn.

Bây giờ thấy Lâm Trạh lại muốn mua trang sức cho mình nàng thật sự không nhịn được, cho dù có tiền cũng không thể tiêu như vậy được.

Lâm Trạh thấy vợ mình không động, kéo cũng kéo không động, xem ra tâm ý nàng còn rất kiên định.

Hấn không muốn dùng nhiều sức kéo đau vợ mình, chỉ phải quay lại nói: “Sao vậy, chúng ta vào xem.”

Thanh Liễu kiên quyết lắc đầu, nói là đi xem, vừa vào liền xài bạc trắng, nàng nói: “Đừng xem, ta có trang sức, đều ở nhà không mang, mua nữa sẽ lãng phí.”

Trước đó khi thành thân do là mình hôn cho nên trang sức Lâm gia đưa đến phần nhiều là bạc, một đôi vòng tay long phượng, một đôi ngân trâm, hai đôi bông tai. Sau này gả vào Tiết thị lại cho nàng một cái vòng phi thủy, một đôi vòng tay bạch ngọc, về sau lại dùng đại trăn châu Lâm Hồng có được làm cây trăn trăn châu, thời gian trước đến lúc làm áo khoác mỏng cho mùa xuân Tiết thị lại sai người đánh cho nàng trọn một bộ trang sức.

Cẩn thận tính ra trang sức của nàng không ít, chính là nàng không mặc ra ngoài cho nên không lấy ra mang.

Lâm Trạh nói: “Trang sức của nàng ta xem hết rồi, đều là kiểu dáng lão thái thái mới mang, khó coi.”

Lại là lão thái thái, Thanh Liễu buồn cười nhìn hấn, nói: “Vậy huynh cứ coi ta là lão thái thái được rồi, tóm lại ta không muốn mua mới.

Lâm Trạm liền có chút buồn bực, vợ hắnrõ ràng mới có mười mấy tuổi, nhìn cách ăn mặc ngày thường của nàng thật sự không giống bộ dáng mười mấy tuổi. Hôn nữa gia huấn nhiều đời truyền xuống của Lâm gia bọn họ chính là có bao nhiêu tiền đều phải tốn trên người con dâu. Ở chỗ cha và đệ đệ hắndều dùng rất tốt, sao đến chỗ hắnthì không được?

Hắndầu đầu, đột nhiên nghĩ ra vợ hắnkhông vào hắncó thể lần sau tự mình đến mua mang về cho nàng, vợ hắndù không muốn cũng phải muốn.

Vì thế hắngật gật đầu, nắm tay vợ lại muốn đi về phía cửa hàng khác.

Thanh Liễu cũng không dám lại tiếp tục đi dạo với hắnnhư người này thật sự quá thích tiêu tiền, tuy nói là tiêu trên người nàng nhưng nàng càng thịt đau hơn. Sợ hắnlại muốn mua cái gì, nàng vội vàng tìm có thoái thác nói: “Ta đi một, chúng ta về tú trang đi, không phải nói còn muốn đi vô quán xem nữa à?”

Lâm Trạm quay đầu nhìn nàng, trong lòng cũng nghĩ cùng vợ đi mua đồ, nàng cái này không cần cái kia không cần, lần sau vẫn là mình trực tiếp mua về thôi.

Hôn nữa hắncòn có rất nhiều đồ muốn mua, son phấn, đầu hoa trang sức, hầu bao khăn thêu đều muốn mang lên người vợ hắnnhà.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22-2: Hôn hôn môi nhỏ (2)

Hai người lại trở về tú trang, Lâm Trạmcùng chương quỹ kia nói một tiếng rồi chạy xe ngựa về phía vô quán ở ngoại ô.

Vô quán chiếm diện tích rất lớn, xe ngựa dừng trước cửa chính, chỉ nhìn đến được tường vây hướng hai đầu dọc vườn rất xa.

Nghe Lâm Trạmnói vô quán này lúc đầu chỉ là một gian nhỏ, học đồ bên trong cũng chỉ mười mấy người, sau này thanh danh nổi ra, từng đời từng đời kinh doanh ra, xây dựng thêm thành môn quy như bây giờ, học đồ bên trong cũng có hơn trăm người. Không chỉ có người bản huyện, còn có rất nhiều người ở ngoài mộ danh mà đến.

Ngoài cửa chính vô quán có hai đầu sư tử đá cực kỳ cao to uy vũ, mấy người mặc quần áo hộ vệ đứng ngoài cửa. Một người trong đó thấy Lâm Trạmliên chào đón nói: “Đại công tử.”

Lâm Trạmgật gật đầu, nhảy xuống nói: “Bên trong có học không?”

Hộ vệ nói: “Đang làm bài học buổi trưa.”

Lâm Trạmnghĩ nghĩ, lại nhảy lên ngựa, “Ta đi từ cửa sau, người tiếp tục trông coi đi.”

Hộ vệ kia hành lễ, một đường chạy chậm về.

Thanh Liễu phát hiện xe ngựa lại đi không khỏi xóc mạnh lên hỏi: “Chúng ta không đi vào à?”

Lâm Trạmnói: “Sân trước đang làm bài buổi trưa, chúng ta vào từ cửa sau.”

Thanh Liễu gật gật đầu, học đồ đó đều ở đây tập võ, bọn họ đi vào như vậy quả thật quá nhiều người khác.

Lâm Trạmlại nghĩ lúc làm bài buổi trưa, đám người đó khẳng định đều là lộ cánh tay, bộ dáng ở trần của chính hắnvợ cũng chưa từng thấy, làm sao có thể để nàng xem người khác?

Xe ngựa vòng quanh tường vây đi về phía trước một hồi lâu mới đến cửa sau. Nói là cửa sau, nhưng còn khí phái hơn cửa chính nhà phú hộ bình thường, hai bên cũng có hai đầu sư tử đá hơi nhỏ, còn có hai hộ vệ đứng canh.

Hai người thấy Lâm Trạmdều tiến lên hành lễ,

Lâm Trạmvứt dây cương cho một người trong đó sau đó quay đầu đỡ Thanh Liễu xuống, nói với hai người kia: “Đây là vợ ta.”

Hai người hộ vệ kia cũng vội vàng hành lễ, miệng hô đại nãi nãi.

Thanh Liễu đỏ mặt khoát tay.

Lâm Trạh kéo tay nàng đi vào bên trong, vừa vào cửa chính là khu vườn hoa nhỏ, ra cửa hình trăng khuyết của vườn hoa hai bên là hành lang gấp khúc kéo dài theo hai đầu một cái thông hướng sân trước, cái khác thì thông hướng một cái sân.

Lâm Trạh dẫn Thanh Liễu đến sương phòng đông viện, dọc thường thấy hạ nhân làm việc đều sai bọn họ hành lễ với Thanh Liễu. Hắh bảo Thanh Liễu ở đây nghỉ một lát còn mình thì qua đằng trước xem, trước khi đi lại giao đãi Thanh Liễu có thể đi lại trong hậu viện, đừng đi lên đằng trước.

Hắh chỉ sợ vợ mình nhìn thấy cơ thể trần truồng của học đồ, cay con mắt.

Thanh Liễu lại cho rằng sân trước có vật gì quan trọng, người ngoài không thể đi cho nên trong lòng tuy tò mò nhưng cũng chỉ ngồi trong phòng, không ra ngoài đi lại.

Nàng nhàn rồi không có việc gì, lại lấy tờ giấy mang theo ra luyện chữ.

Sân sau của võ quán do nàng đến, cũng nổi lên một đợt sóng nhỏ.

Ở phía sau làm việc đều là phụ nhân ba bốn mươi tuổi, lúc này đang vừa lựa chọn đồ ăn cho buổi tối vừa buồn dưa.

Một phụ nhân dáng người đầy đặn trong đó nói: “Trước kia chỉ nghe qua Nhị nãi nãi, chưa từng nghe qua Đại nãi nãi, chẳng lẽ là Đại công tử từ bên ngoài mang về?”

Một phụ nhân khác tuổi còn trẻ hơn chút nói: “Xem không giống, nghe giọng nói là người bản xứ.”

Có một phụ nhân gầy nhom mặt hiện vẻ tự mãn, “Chuyện này các người đều không biết rõ bằng ta, ta có một thân thích là người trấn Thanh Bình, nói đại nãi nãi của nhà đông gia chúng ta là lúc trước cưới về kết minh hôn cho đại công tử. Nhà mẹ đẻ điều kiện không tốt, chỉ là một cô nương nhà nông bình thường, do vận khí tốt gả cho đại công tử mới bay lên đầu cành.”

Phụ nhân trẻ kia nói: “Ta thấy đại nãi nãi này tuổi không lớn, nhìn chỉ mười mấy, trong nhà làm sao lại bỏ được cho nàng kết minh hôn?”

Phụ nhân gầy nói: “Có gì mà bỏ được với không bỏ được, cô nương nhà nông có thể gả vào nhà giàu đều là tổ tiên đốt hương thơm. Ở trong nhà đông gia chúng ta ăn thơm uống cay, không tốt hơn ở nhà mình ăn trâu nuốt cải hay sao? Còn có thể để bạt huynh đệ nhà mẹ đẻ, chân chính là một người đắc đạo gà chó lên trời đấy!”

Phụ nữ trẻ lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Phụ nhân đầy đặn ban đầu nói: “Nghe người nói như vậy nàng là do kết minh hôn vào, không phải bản thân đại công tử cưới, đại công tử vậy mà cũng nguyện ý à?”

Phụ nhân gầy nói: “Cho nên mới nói tổ tiên nhà nàng đốt hương thơm, đại công tử nhân phẩm ra sao? Nhưng lại cho không nàng như nhật được, chẳng những không ghét bỏ, nghe nói ngày hôm qua còn cùng nàng về nhà mẹ đẻ, vị trí đại nãi nãi sợ là để nàng ngồi thật.”

Vừa nói còn vừa lắc đầu, xem có chút tiếc hận. Trong lòng bà ta cũng đang cảm thấy đáng tiếc, sớm biết đông gia muốn kết minh thân bà ta sẽ đưa con gái nhỏ lên, bây giờ chẳng những có thể cùng đông gia làm thông gia, con gái nhỏ làm thiếu phụ nhân, ngay cả con cũng có thể tiến vào cửa hàng Lâm gia làm quản sự.

Thanh Liễu ở trong phòng tập viết, chờ nàng học xong tất cả mấy chữ đó cũng chưa thấy Lâm Trạh trở về.

Nàng ngáp một cái, có chút buồn ngủ. Tối hôm qua do lo lắng không biết Lâm Trạh có giận hay không, ngủ không ngon, hôm nay lại ngồi xe ngựa cả một ngày, lúc ngồi không cảm thấy gì, bây giờ rảnh rồi mới cảm thấy thân thể có chút bủn rủn.

Nàng đứng lên kéo ra một khe cửa nhìn ra ngoài, thấy vẫn không thấy bóng Lâm Trạh lại đi về ngồi lại cạnh bàn, nghĩ nghĩ quyết định ngủ tạm một giấc.

Lúc Lâm Trạh trở về người đầy mồ hôi, trước hắh đến sân trước kiểm tra gấp hai học đồ đang đối luyện nhất thời xem ngựa tay cũng vào trận, chỉ dùng công phu bên ngoài đánh mấy trận.

Đang đánh thoải mái đột nhiên nghĩ đến vợ còn bị mình quăng ở phía sau, vì thế nhanh chóng bỏ lại mọi người trở về sân sau.

Thanh Liễu đã ngủ say, Lâm Trạh động tác chậm lại, ngồi bên cạnh bàn nhìn nàng.

Vợ hắh ngay cả lúc ngủ cũng là bộ dáng nhu thuận an tĩnh. Hai tay đặt trên bàn, hai chân quy quy củ củ khép vào nhau, nghiêng đầu nằm sấp trên cánh tay, môi bị chen hơi vênh lên.

Lâm Trạh ngấm một hồi, ánh mắt không tự chủ được chăm chú vào đôi môi kia.

Hắh còn nhớ rõ xác cảm vừa mềm vừa non khi chạm vào nó, khi đó đã muốn gặm một cái nhưng lại sợ vợ sẽ khóc, bây giờ nàng đang ngủ, đụng một cái hắh là không sao đâu nhỉ?

Lâm Trạh vươn một đầu ngón tay thử thăm dò dừng ở trên môi Thanh Liễu, thấy nàng không phản ứng, nhẹ nhàng ép xuống, sau đó trái phải nhẹ vỗ về.

Thanh Liễu nhú nhú mày nhưng không tỉnh lại.

Lâm Trạ gia tăng lực, lòng ngón tay thô ráp vằn vệt qua lại trên môi non mềm của vợ mình, thẳng đến khi về cặp môi kia đỏ tươi ướt át, hơi hơi sưng lên.

Thanh Liễu là bị cảm giác khác thường trên môi đánh thức, nàng cảm giác môi mình nóng rát, giống bị bị rất nhiều muối cắn cùng lúc.

Nàng nhấp nhem mờ mắt bị cái đầu phóng to trước mắt làm phát hoảng, đợi thấy rõ là Lâm Trạ mới thờ nhẹ ra, nói: “Huỳnh vào lúc nào vậy? Chúng ta muốn đi về sao?”

Vừa nói vừa đụng vào môi, nhẹ cau mày nói: “Môi ta có phải bị sưng không? Giống như bị con sâu gì cắn vậy.”

Lâm Trạ chăm chú vào trên đôi môi sưng đỏ của nàng, nói: “Là ta làm.”

Thanh Liễu tròn to mắt, không biết nên nói gì mới phải. Bây giờ nàng cũng có chút biết, người này có tính hay đùa, không có việc gì thích véo mặt nàng, bây giờ lại muốn đùa môi của nàng.

Nàng thấy bên cạnh có gương vội đi qua soi, quả nhiên đỏ rực, còn hơi sưng, không khỏi khổ não liếc Lâm Trạ một cái, nói: “Giờ phải làm sao?” Cứ vậy đi ra ngoài không biết chừng còn tưởng rằng nàng tham ăn, ăn cái gì không nên ăn miệng mới thành như vậy.

Lâm Trạ đi qua nâng cằm nàng lên nhìn kỹ.

Hai người đến gần gần Thanh Liễu mới phát hiện không biết hán đã cởi áo khoác ngoài ra từ lúc nào, chỉ mặc một chiếc áo mỏng, trên người đầy là mồ hôi, giọt mồ hôi theo hai bên tóc trượt xuống cằm, lại theo chuyển động cao thấp của cổ họng rơi vào trong vạt áo. Phần áo trước ngực đã ướt đầm, dính sát vào ngực phô bày ra cơ ngực bẽn chác của hán.

Thanh Liễu đột nhiên cảm thấy hơi không được tự nhiên, hai người dựa gần như vậy, phảng phất như hô hấp đều có thể rơi xuống trên người đối phương. Trước mặt là hơi thở nam nhân nồng đậm, nàng cup mắt muốn lùi lại một bước, cảm lại bị hán gắt gao cầm lấy.

Lâm Trạ thấy lông mi nàng run rẩy, ánh mắt thấp thỏm, biết là vợ của hán bây giờ mới bắt đầu sợ. Đáng tiếc đã quá chậm.

Hán chậm rãi cúi đầu, ghé đến gần bên tai nàng, giọng trầm thấp, “Không sao, sưng thêm chút nữa là được rồi.”

Thanh Liễu tròn to mắt, nhìn hán chậm rãi tiến lại gần, sau đó trên môi rơi xuống một vật thể nóng bỏng.

Trước kia nghe đến hán từ trong miệng Tiết thị nàng cảm thấy hán thời niên thiếu sinh động nghịch ngợm, sau đó nhìn tranh lại cảm thấy tùy ý phô trương của hán đều vừa đúng. Đến lần đầu tiên gặp gỡ, nghe hán ở trước mặt Lâm lão gia kể lại những trải qua trong mười năm nàng cũng cảm động với quyết tâm và nghị lực của hán. Sau này hán cùng nàng về nhà mẹ đẻ lại có mấy phần sẵn sốc. Chờ lại ở chung, hán vừa yêu thương thính thoảng hay trêu cợt nàng.

Nhưng không có lần nào Lâm Trạ cho nàng cảm giác nguy hiểm như lúc này.

Nàng có chút sợ.

Lâm Trạ lại từ từ tiến lên, tiếng thờ dốc nặng nề nổ tung bên tai, áp lực bức người hơn bất cứ lần nào trước đó.

Thanh Liễu tâm hoảng ý loạn ngẩng đầu nhìn hán, mang theo mấy phần khẩn cầu nói: “Huỳnh đừng cắn... Sưng thành như vậy lát nữa ta phải ra ngoài thế nào? Người khác nhất định sẽ cười nhạo ta.”

Lại không biết bộ dáng mặt chứa sưng mù, mày cau chặt, mặt lộ sắc bi thương của nàng càng làm người khác muốn bắt nạt nàng hơn.

Lâm Trạ nâng tay véo một cái lên mặt nàng, giọng khàn khàn nói: “Nói với các nàng đều là lỗi của ta.”

Vừa nói vừa cúi đầu.

Ừm...

Chạng vạng, cửa sương phòng ở đông viện kết một tiếng mở ra.

Lâm Trạ bước ra trước, bước đi nhẹ nhàng, “Đi, chúng ta lại đi dạo thêm mấy vòng.”

Thanh Liễu che miệng, hốc mắt đỏ bừng, trong mắt vẫn còn mấy phần khiếp sợ, nghe Lâm Trạ nói như vậy chỉ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta muốn trở về.”

Lâm Trạ vừa rồi bắt nạt vui sướng, bây giờ thấy nàng đáng vẻ đáng thương cũng không lỡ lại trêu cợt, nói: “Được, vậy chúng ta trở về.”

Nói xong muốn qua dắt tay vợ mình.

Thanh Liễu tránh qua một bên, cúi đầu vội vàng đi ra ngoài.

Tay Lâm Trạm vươn ra dừng giữa không trung, chặc một tiếng. Dáng vẻ này có điểm giống với tình huống sáng sớm ngày thứ hai hai người gặp nhau, nàng cũng như một con thỏ tránh hấn không kịp, chạy nhanh.

Hai người lúc đến nắm tay đi vào, lúc rời đi lại một trước một sau, hơn nữa Thanh Liễu còn che miệng mắt ửng đỏ, khiến người nhìn thấy khó tránh khỏi có chút suy nghĩ.

Phụ nhân gầy nhom kia nhón mũi chân lên nhìn bọn hấn đi xa mới nói: “Xem bộ dáng này là gây gỗ?” Trong lời nói có mấy phần vui sướng khi người gặp họa, bà ta đã nói vào bộ dáng của cô nương nhà nông kia làm sao có thể khép lại được trái tim đại công tử. Cũng chỉ có đồng gia của bọn họ tốt bụng thật cho người như vậy làm đại nãi nãi.

Phụ nhân trẻ nhìn bà ta một cái không nói chuyện. Vụ tẩu tử này trong lòng không biết là định làm gì, chỉ nhìn chăm chăm đại nãi nãi xem náo nhiệt, chẳng lẽ tẩu ta không nhìn ra đại công tử không hề có chút nào là không thoải mái, ngược lại vẻ mặt rất sung sướng sao? Bộ dạng này sao có thể là gây gỗ, chỉ sợ tình cảm rất tốt!

Thanh Liễu một đường nhanh chóng rời khỏi sân sau, thẳng đến khi ngồi trong xe ngựa trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, bỏ bàn tay vẫn luôn che miệng xuống.

Miệng của nàng vốn là có chút thịt, bây giờ càng thêm sưng phồng lên, màu sắc đỏ tươi kiểu điểm, bên khóe môi có vết cắn, dấu răng màu đỏ trái rộng cao thấp hai bên khóe môi, nàng lấy tay chạm nhẹ vào cũng cảm thấy đau.

Quan trọng nhất là, bộ dáng vừa rồi của Lâm Trạм dọa đến nàng.

Giờ phút này ở một nơi xa lạ, người quen thuộc duy nhất lại lộ ra một mặt làm nàng sợ hãi, bây giờ nàng chỉ muốn về.

Lâm Trạм thấy nàng không rên một tiếng chui vào trong cũng không nói gì, chào hỏi hai người hộ vệ sân sau, đánh xe ngựa rời đi.

Xe ngựa đi xa, hai người hộ vệ nhìn nhau một cái, một người trong đó nói: “Nhà mẹ đẻ của đại nãi nãi ở đâu vậy? Dáng vẻ thật là lớn, đại công tử thể nhưng tự mình đánh xe cho nàng.”

Một người khác lắc đầu nói: “Không rõ lắm. Có điều đại công tử đánh xe không phải rất bình thường à, nhị công tử thỉnh thoảng vẫn vậy mà.” Nói xong hấn nhìn trái phải một cái, nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói trước kia lão gia cũng thường làm xa phu cho phu nhân đấy.”

Hai người liếc nhau, cười trộm nói: “Hóa ra là trong nhà đông gia chúng ta có truyền thống như vậy.”

Truyền thống gì cơ?

Sợ vợ.

Xe ngựa chạy ra khỏi thành, chạy về hướng trấn Thanh Bình, lúc trên xe hai người đều không nói chuyện.

Lúc đi qua một mảnh rừng cây nhỏ, xe đột nhiên dừng lại.

Thanh Liễu ngồi ở trong xe, cho rằng Lâm Trạм muốn đi vệ sinh nên chỉ yên tĩnh chờ. Không nghĩ tới một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh, nàng không khỏi vén một khe nhỏ lên nhìn ra bên ngoài, Lâm Trạм căn bản không có chuyện gì, đang yên lành ngồi ở đầu xe.

Trong miệng hấn còn ngậm một cọng cỏ, nhàn nhã tự đắc.

Thanh Liễu cảm thấy kỳ quái, mặc dù bây giờ không muốn nói chuyện với hấn lắm, lại không thể không nói: “Sao không đi?”

Lâm Trạм mắt điếc tai ngơ, còn thỏ sáo.

Thanh Liễu có chút khó chịu nổi, thầm nghĩ xuống xe tự mình đi bộ về, nhưng trước mắt nơi này hoang tàn vắng vẻ, trước không thôn sau không cửa hàng, tiếp lát nữa trời sắp tối, nàng lại không biết đường đi, một người phụ nhân độc thân đi trên đường, không ai biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Nhưng muốn nàng đáp lời với Lâm Trạм nàng lại cảm thấy không có mặt mũi. Người ta cố ý không để ý người, cần gì dính đến gần. Nghĩ đến đây nàng lại ngồi về chỗ.

Lỗ tai Lâm Trạм hơi động, hơi chuyển qua nhìn, vợ hấn lại chui về. Hấn còn muốn nghe nàng kêu một tiếng A Trạм mà, sao lại không gọi? Chẳng lẽ còn đang tức giận.

Hấn nghe thấy trong xe có chút động tĩnh, sắc mặt hơi đổi, lập tức vén rèm lên.

Thanh Liễu đang dùng khăn lau khóe mắt, bị sự xuất hiện của hấn dọa sững sờ, mở to cặp mắt đỏ lên nhìn hấn.

Lâm Trạм có chút đau lòng. Hình như lại làm vợ khóc.

Thanh Liễu phản ứng kịp, mím môi cúi đầu.

Lâm Trạm chui vào trong xe ngựa, có chút không biết làm sao, cha đỡ nương thế nào nhỉ? Dù sao bây giờ đang ở nơi hoang vu, hấn đỡ dành tí cũng không sợ bị người nghe thấy mất mặt.

Hấn thử thăm dò nắm tay vợ, cảm giác được nàng hơi gãy nhưng không tránh ra liền dùng thêm chút sức nắm chặt hơn.

Thanh Liễu quay đầu, hốc mắt ướt hơn vừa rồi.

Lâm Trạm vội nói: “Đừng khóc.”

Nói chưa dứt lời đã thấy nước mắt vợ mình rơi xuống.

Lâm Trạm đau đầu, nhưng một con gấu xồm phiến muộn.

Hấn cho đến bây giờ chỉ biết trêu người chưa từng dỗ dành ai, trước mắt đây nếu là người khác hấn đã sớm quay đầu đi rồi, nhưng đây là vợ hấn, hấn lại không thể mặc kệ.

Vừa rồi khi ở võ quán thấy nàng nước mắt lưng tròng chỉ muốn làm nàng khóc nhiều hơn, nhưng lúc này thấy nàng mím môi không tiếng động rơi nước mắt hấn lại đau lòng, ngực chua xót, giống như bị nhét một khối vải lớn ngấm đầy máu, cực kỳ buồn phiền.

Thanh Liễu không phải người vừa khóc liền nhất quyết không tha cho người khác, trước kia bị Dương gia lui thân cũng không thấy nàng rơi một giọt nước mắt. Nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy ủy khuất, nàng lại không làm gì sai, hấn thích trêu cợt thì trêu, muốn véo mặt cho hấn véo, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì. Nhưng vừa rồi khi ở võ quán bộ dáng của hấn thật sự dọa đến nàng, bây giờ nàng chỉ muốn trở về hấn lại cô tình đứng ở chỗ này không đi. Nàng không biết trong lòng hấn đến cùng nghĩ như thế nào, bây giờ cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu suy nghĩ của hấn.

Lâm Trạm hơi hoảng, dứt khoát ngồi xuống dưới sàn xe, ôm vợ mình vào trong lòng, hai tay vòng chặt, đằng hoàng nói: “Ta sai rồi, nàng đánh ta đi.”

Thanh Liễu lười đánh hấn, nàng rơi mấy giọt nước mắt, trong lòng thư thái hơn chút, hiểu được bên ngoài rất nhanh sẽ tối sầm, không nghĩ tiếp tục cùng hấn đứng ở đây, chỉ nói: “Chúng ta trở về đi.”

Lâm Trạm thấy nàng nguyện ý nói chuyện, vội nói: “Được được, lần này về thật.”

Sau không dám lại ra thiêu thân gì, đáng hoàng từ tể chạy xe về Lí gia câu.

Thanh Liễu về đến nhà trái tim mới buông hấn xuống, nghĩ đi gặp Tiết thị, có điều nàng môi sưng đỏ, gặp rồi không biết nên giải thích thế nào, nghĩ nghĩ liền theo hành lang gấp khúc trở về đông viện; lại gọi Hứa tẩu tử, ngăn cách bằng một cánh cửa nhờ nàng đến sân chính nói với Tiết thị một tiếng, chính mình hôm nay ở trong huyện tham ăn ăn nhiều, không ăn com chiều, lại nói mình mệt mỏi muốn ngủ sớm.

Lâm Trạm đỗ xe ngựa xong trở lại sân chính, mới từ chỗ nương mình biết được vợ không ăn com.

Tiết thị hoài nghi nhìn hấn, “Có phải con làm gì không? Thanh Liễu không phải người không đúng mực, làm sao có thể tham ăn ăn nhiều? Hơn nữa nghe nói nàng ngay cả cửa phòng cũng không mở, chuyện này càng kỳ quái.”

Lâm Trạm ấp úng, hấn cho là đã dỗ được vợ, không nghĩ tới vẫn chưa.

Tiết thị thấy hấn như vậy liền biết có nội tình, liền tục truy hỏi Lâm Trạm mới che che lấp lấp nói: “Ta... Ta cắn sưng môi nàng lên, ta cho rằng nàng không giận...”

Tiết thị nghe xong dở khóc dở cười. Con trai mình tính tình thế nào bà biết, chỉ cho là hấn ham chơi chút, không nghĩ đến cưới vợ rồi lại càn rỡ như vậy, còn ở bên ngoài cắn sưng miệng người ta lên. Đứa bé Thanh Liễu kia da mặt lại mỏng, còn không bị hấn làm sợ hãi?

Biết được nguyên nhân Tiết thị cũng không có ý định kêu Thanh Liễu ăn com nữa, chỉ bảo phòng bếp làm một bát mì, chờ Lâm Trạm ăn xong để hấn bụng đi cho Thanh Liễu.

Lâm Trạm bây giờ cũng không để ý có thể bị người giễu cợt hay không, lúc này đang bụng khay đứng ngoài cửa, gõ cửa một cái.

Thanh Liễu ở bên trong cửa hỏi: “Là ai?”

Lâm Trạm nói: “Là ta, vợ, mở cửa đi.”

Thanh Liễu nói: “Ta ngủ.”

Lâm Trạm mặt mày ừ dột nghĩ nghĩ, đột nhiên nhanh trí, nói: “Nàng không đi ăn com nương rất lo lắng, bảo ta đưa com đến cho nàng, nếu nàng không ăn lát nữa bà sẽ tự mình đưa đến.”

Vừa nói ra lời này trong phòng liền có động tĩnh, Thanh Liễu đi đến cạnh cửa, vừa thấy ngoài cửa mơ hồ có thể thấy được bóng dáng cao lớn của hấn lại rút tay về, không muốn cho hấn tiến vào.

Nàng nghĩ nghĩ, nói khẽ: “Huynh đặt cái khay bên cửa, lát nữa ta đi ra bưng vào.”

Đây là không muốn gặp hấn. Lâm Trạ̣m thế này mới ý thức được chuyện hình như hơi rắc rối rồi.

Tính hấn luôn là nghĩ gì làm đó, trước kia thích trêu chọc đệ đệ, bây giờ lại thích trêu vợ, chưa từng nghĩ đến trêu xong rồi phải thế nào.

Bây giờ hấn phát hiện, trêu vợ dễ, dỗ vợ khó.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nửa đêm leo cửa sổ

Thanh Liễu chờ xác định hấn rời khỏi rồi mới đi ra ngoài bưng mì vào, ăn xong lại về trong phòng.

Ban đêm, nàng nằm trên giường khó đi vào giấc ngủ.

Nàng không biết phu thê khác riêng về dưới chung đụn̄ng như thế nào, chỉ nhìn cha nương nàng cùng cha mẹ chồng, nhìn ra đều hết sức tôn trọng lẫn nhau, chưa bao giờ nghe nói người nào cấn sừng miệng một người khác lên. Nàng không biết hôm nay nàng và Lâm Trạ̣m ở chung có tính bình thường hay không, chẳng lẽ người khác riêng về dưới đều như vậy, chỉ là không có bị người nhìn thấy?

Thật ra bình tĩnh nghĩ lại, Lâm Trạ̣m đối nàng là rất tốt, hôm nay mang nàng vào huyện, còn lúc nào cũng nhớ mua đồ cho nàng, lúc nào cũng dễ nói chuyện, chỉ có việc bắt nạt nàng nói thế nào cũng không nhường.

Nhớ lại buổi chiều ở vũ quán hôm nay, chính mình cầu xin như vậy hấn lại càng hấn càng hăng say nàng lập tức lại có chút ưu sầu.

Loại chuyện này nàng không muốn đi hỏi nương, sợ bà lo lắng, cũng không định hỏi bà bà, nhưng vừa nghĩ đến Lâm Trạ̣m sau này có khả năng còn sẽ cấn nạng, tìm nàng liền đập nhanh không yên.

Nghĩ tới nghĩ lui như vậy mãi đến nửa đêm nàng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, nàng phảng phất như thấy chỗ nào đó kết một tiếng, mông lung mở mắt thì thấy bên giường một bóng người im hơi lặng tiếng đứng đó.

Nàng cả kinh, sợ hãi muốn kêu lên, bóng người kia vội vàng nói: “Là ta.”

Là Lâm Trạ̣m.

Trái tim Thanh Liễu rơi xuống đất, ngực phập phồng kịch liệt, vẫn bị dọa đến mơ hồ.

Lâm Trạ̣m có chút phiền não ngồi bên cạnh giường, thấp giọng hỏi: “Lại dọa đến nàng rồi à?”

Thanh Liễu thờ hồn hển mấy hơi mới lắ̄c đầu, hỏi: “Đã muộn thế này rồi sao huynh không ngủ? Ta nhớ trước khi ngủ đã khóa cửa, huynh vào bằng cách nào?”

Lâm Trạ̣m nghe trong giọng của nàng giống như không tức giận bằng buổi chiều, vội hỏi: “Ta từ cửa sổ nhảy vào. Vợ, nàng còn giận nữa không?”

Thanh Liễu nín môi rồi khẽ lắ̄c đầu một cái. Trước khi ngủ nàng cũng nghĩ rõ ràng, Lâm Trạ̣m hấn chính là thích bắt nạt người, hơn nữa đều là chút chuyện nhỏ. Chỉ có hôm nay dọa nàng sợ, lúc khác đều tốt, hơn nữa hấn cũng nói xin lỗi, vậy nàng cũng không nên quá so đo, bằng không lại làm bà bà lo lắng. Chỉ là trong lòng cuối cùng vẫn có chút khúc mắc, thỉnh thoảng nhớ lại chuyện hấn cấn người.

Lâm Trạ̣m thấy nàng lắ̄c đầu trong lòng lập tức vui mừng. Vừa rồi com chiều vợ không gặp hấn, trong lòng hấn liền không kiên định, nằm trên giường lăn qua lộn lại đến nửa đêm cuối cùng vẫn bò dậy, tính vụng trộm đến xem một cái, không ngờ xem người tỉnh.

Thanh Liễu lại nói: “Về sau... Huynh có thể đừng cấn ta không?”

Lâm Trạ̣m sùng sốt, về mặt đau khổ nói: “Vì sao?” Hôm nay cấn một cái hấn mới phát hiện tuy rằng bình thường véo một cái sờ một cái cũng giải nghiện, nhưng đều không thể so sánh với trực tiếp đối miệng, loại cảm giác như cả người được ngâm trong nước nóng, kinh mạch toàn thân đều dẫn ra, hấn còn muốn nhiều thêm mấy lần. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Thanh Liễu nhìn hấn một cái, không rõ vì sao hấn nóng lòng bắt nạt mình như vậy, ngấm thối cũng cảm thấy có chút ỳ khuất, “Có phải huynh... Rất ghét ta không?”

Lâm Trạh mặh lắ đầu, “Không có không có, không hề có một chút nào.”

Thanh Liều lại hỏi: “Vậ tại sao huỳnh phải cấn ta?”

Lâm Trạh gắ gắ mặ, hắ dường như còn buồn rầu hơn cả người bị cấn, “Ta cũng không biết, vợ, ta vừa nhìn thấy nàng đã muốn ôm một cái, xoa bóp, cấn, chính ta cũng không nhậ được.”

Hắ nói trắng ra như vậy cũng làm cho Thanh Liều nghe được thẹn thùng, hai gò má đỏ lên, “Vậ, vậ...” Nàng vậ hỏi lâu mới nghĩ ra được phương pháp, “Vậ sau này huỳnh không thể ở bên ngoài cấn ta, cũng không thể cấn sung miệng ta lên, bằng không người khác nhất định sẽ cười ta.”

Lâm Trạh nghe xong lập tức vui về nói: “Được, được, tất cả nghe theo nàng.”

Trong lòng hắ nghĩ, thời gian trước gửi thư cho sư phụ không biết ông đã nhận được chưa, hắ hướng sư phụ xin thuốc tẩy sẹ, bây giờ xem ra phải nói với ông gửi hộ thêm mấy chai thuốc tiêu sung nữa. Như vậy nếu hắ lại nhậ không được cấn miệng vợ sung lên, chỉ cần một chút là được, nghĩ vợ tốt như vậy hắ là sẽ không thật sự giận hắ.

Hắ lại nói: “Vợ, miệng nàng còn đau không?”

Thanh Liều lấy tay chạm một cái, có chút chết lặ, chạm vào rồi mới có chút cảm giác, nàng nói: “Không đau, ngày mai hắ là khỏi hắ.”

Lâm Trạh liền đến gần, “Cho ta xem một cái.”

Thanh Liều có chút không được tự nhiên, để hắ nâng cầm lên nhìn. Khoảng cách hai người gần như vậy lại đều mặc áo lót, nàng ngay cả tay cũng không biết nên để đâu.

Chờ Lâm Trạh hơi lùi lại nàng vội khe khẽ đẩy hắ, nói: “Đã tốt rồi, huỳnh mau trở về ngủ đi.”

Lâm Trạh kì kèo mè nheo, bước chân không phải rất muốn động.

Thanh Liều đành phải ngáp một cái, nói: “Ta mệt.”

Lâm Trạh mới chậm rì rì đứng lên, lại nói: “Vợ, chỉ còn hai ngày.”

Thanh Liều sùng sốt: “Hai ngày gì cơ?”

Lâm Trạh nói: “Hai ngày sau nàng sẽ dời đến trong phòng ta ngủ.”

Thanh Liều nghe xong trái tim lại nhảy dựng lên, kéo chắ che mặ, chỉ lộ một đôi mắt ở bên ngoài, giọng từ trong chắ buồn buồn truyền đến, “... Ta biết.”

Lâm Trạh có thể mới lưu luyến không rời cất bước đi. Nghĩ vợ đã không còn giận, lại nghĩ đến hai ngày sau vợ sẽ không thể đuổi hắ ra khỏi phòng, bước chân của hắ càng nhẹ hơn.

Xem ra nửa đêm đến xem vợ là đúng, xem hắ nhanh như vậy đã dễ được vợ, còn không bị người biết.”

Cha hắ cũng chưa lợi hại như hắ.

Hắ có chút tự đắc.

Buổi sáng ngày hôm sau hai người cùng xuất hiện tại phòng chính.

Tiết thị nhìn người này lại nhìn người kia, đưa tay kéo Thanh Liều qua, nói: “Về sau bất kể như thế nào không thể không đến dùng cơm, nếu A Trạh bắt nạt con, đừng giấu trong lòng, cứ đến nói với nương, nương làm chủ cho.”

Thanh Liều đỏ mặ nói một tiếng dạ, “Làm nương phải lo lắng rồi.”

Tiết thị vỗ nhẹ lên tay nàng, “Bé ngoan.”

Bà nhìn môi Thanh Liều vẫn có thể nhìn ra chút dấu vết sung đỏ, xem ra con bà hôm qua xuống miệng không một chút lưu tình, khó trách Thanh Liều tính tình ngoan như vậy cũng phải tức giận. (Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện – Chồng tẹ nạn “copy-tặc”) Có điều đứa nhỏ này tính khí quá tốt, nhanh như vậy đã tha thứ con của bà. Hi vọng tiểu tử kia đừng được một tác lại muốn tiến một thước mới được.

Trên bàn cơm, Lâm Trạh ân cần gấp thức ăn cho Thanh Liều, tần suất này dễ dàng so thấp Lâm Hồng xuống, làm hắ liên tục ghé mặ. Hơn nữa đại ca hắ còn cướp sườn xào chua ngọt của hắ đi cho đại tẩu.

Thanh Liều đã nhận ra, rất xấu hổ. Lâm Trạh thì đã phát hiện lại làm như không phát hiện.

Một bữa cơm ăn đầy vò.

Hôm nay không cần phải đi dò xét cửa hàng, sau khi ăn xong Lâm lão gia gọi hai con trai đến sân luyện võ, muốn lấy hai người bọn họ để luyện tay.

Tiết thị thì gọi Thanh Liễu Cẩm nương cùng Thụy nhi đến bên cạnh, nói: “Trời càng ngày càng nóng, mấy ngày nữa trong nhà sẽ mời gánh hát, cả nhà chúng ta đều phải tham dự, cho nên ta nghĩ áo mùa xuân năm nay làm trước đi.”

Thanh Liễu vội nói: “Nương, hôm qua ta cùng A Trạm ở trong huyện mua mấy cây vải, vừa vận lấy ra làm quần áo cho mọi người.”

Tiết thị liền cười nói: “ta cũng thấy rồi, ánh mắt con không tẻ, vải này màu sáng, làm cho hai người trẻ tuổi các con mặc, đến lúc đó so sánh với hoa đào còn không biết cái nào kiều hơn đâu.”

Thanh Liễu ngượng ngập nói: “Đó là màu A Trạm chọn.”

Tiết thị thầm nghĩ: Cuối cùng tiểu tử kia còn không ngốc cho lắm.

Đã quyết định làm đồ mới hôm đó Tiết thị liền mời người cắt may đến đo thước tắc cho mọi người, lại hỏi người cắt may năm nay có những kiểu thịnh hành nào.

Cắt may là một phụ nhân trung niên, nhìn béo núc ních cực kì hòa khí, lúc này đang cười nói: “Phụ nhân không biết, năm nay nhóm tiểu như các nhà trong tỉnh thành đều thích đeo trâm cùng quỳn hoa cùng màu với quần áo, dưới chân đi đôi giày thêu cùng màu, nhìn xa xa cả người giống như một đóa hoa vậy.”

Tiết thị vừa nghe liền vui vẻ, nói: “Vừa vận hai người con dâu này của ta cũng không thích sắc sỡ, cả ngày ăn mặc còn đơn giản hơn bà già như ta, không có hoạt bát của người trẻ tuổi tí nào, làm phiền Diêu sư phụ làm cho mỗi người các nàng hai bộ đi.

Diêu sư phụ đồng ý, đo quần áo của nữ nhân Lâm gia đều là bà làm, đã có giao tình mấy năm nên nói chuyện cũng không câu thúc như người khác, thấy Tiết thị khiêm tốn liền cười nói: “Phụ nhân như vậy còn tự xưng là bà già, vậy lão bất tử như ta cũng không dám ra ngoài gặp người.”

Một câu nói làm mấy người cười đến run rẩy hết cả người.

Sau Diêu sư phụ lại dạy Thanh Liễu cùng Cẩm nương cách làm quỳn hoa.

Cẩm nương không có hứng thú gì, Thanh Liễu lại có chút hăng hái thỉnh giáo hồi lâu.

Đội về phòng rồi nàng liền lục tủ quần áo lấy ra chút vải vụn, thử làm.

Lâm Trạm đầu đầy mồ hôi từ sân luyện võ đi ra, đệ hấn nửa sống nửa chết theo sát sau hấn.

Lâm Hồng thấy đại ca mình chân không dừng bước trở về đông viện, trong lòng buồn cười. Không biết mấy ngày hôm trước là ai cười nhạo hấn, bây giờ nhìn xem, còn không bằng hấn.

Khi Lâm Trạm vào nhà Thanh Liễu đã làm xong một đóa, mặc dù tây nghề không được tốt lắm, nhưng do là mình làm, nàng yêu thích không buông tay thường thức một hồi lâu mới lại bắt đầu làm đóa thứ hai.

Lâm Trạm vừa đến gần liền thả nhẹ động tác, nhẹ tay nhẹ chân đi đến cạnh bàn Thanh Liễu mới phát hiện hấn.

“Sao lại ra nhiều mồ hôi vậy? Mau đi tắm đi.”

Lâm Trạm ngồi xuống cầm đóa hoa kia lên xem, “Tí nữa sẽ đi, đây là cái gì?”

Thanh Liễu nói: “Là quỳn hoa, vừa rồi Diêu sư phụ dạy ta làm.”

Lâm Trạm hỏi: “Dùng làm gì?”

Thanh Liễu hướng trên đầu mình ướm ướm, “Đội ở trên đầu, nghe Diêu sư phụ nói năm nay trong tỉnh thành thịnh hành kiểu này.”

Lâm Trạm xoay xoay đóa hoa trong tay, lại nhìn một đầu tóc đen của vợ hấn, nói: “Nàng đeo cho ta xem đi.”

Thanh Liễu mặc dù chưa bao giờ đeo hoa, thấy Lâm Trạm nói vậy, trong lòng mặc dù khó chịu nhưng cũng không nghĩ từ chối hấn liền lấy hoa lại, cài trên búi tóc, hơi nghiêng đầu nhìn hấn, mang theo mấy phần xấu hổ nói: “Có phải hơi kì kì không?”

Quỳn hoa kia là màu hồng lợt, đóa không lớn lắm, chỉ bằng ngón tay cái tay tròn vòng lại, chế tác cũng bình thường nhưng do màu sắc diễm lệ, nhìn cũng rất dễ coi. Lúc này dùng ở trên tóc, hoa hồng, tóc đen, hoa càng kiều, tóc càng đen.

Lâm Trạm không nói chuyện, một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn vợ mình, từ đóa hoa sáng rõ trên đầu nhìn đến cặp mắt xấu hổ kia, lại từ gò má đỏ ửng nhìn đến đôi môi hồng đầy đặn, ánh mắt càng thêm sâu, càng nhìn càng thăm thẳm.

Thanh Liễu cho là hấn nhìn xong rồi muốn lấy đóa hoa kia xuống, “Có phải là xấu lắm không?”

Lâm Trạh đề tay nàng lại, thuận thế nắm trong lòng bàn tay nhéo nhéo.

Thanh Liễu rút ra nhưng không được, hai gò má càng thêm đỏ rực.

Lâm Trạh nói: “Vợ, ta lại muốn cắn nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phổ cập khoa học giáo dục

“Ta lại muốn cắn nàng rồi.”

Thanh Liễu nghe hấn nói như vậy theo bản năng dùng tay kia che miệng, con mắt tròn tròn cảnh giác nhìn chăm chăm hấn.

Lâm Trạh im lặng không lên tiếng, chỉ nhìn nàng chăm chăm.

Sau một lúc lâu Thanh Liễu thua trận, nói tay, nín chặt góc áo, nhẹ cau mày hơi khổ não nói: “Sao huynh lại vậy nữa rồi, mỗi ta đến giờ còn chưa hết sung đâu.”

Lâm Trạh nói: “Ta sẽ nhẹ nhàng.”

Thanh Liễu thấy hấn không muốn từ bỏ ý niệm, không còn biện pháp nào chỉ phải gật đầu, ngửa cằm lên, môi hơi vênh lên hướng về phía hấn, không yên lòng nói: “Huynh nói phải giữ lời nhé, phải nhẹ nhàng đấy.”

Lâm Trạh lúc này nào còn lòng dạ lắng nghe, trong lòng tràn đầy chỉ có đôi môi hơi vênh lên của vợ mình. Hấn chậm rãi cúi đầu xuống, hơi chạm nhẹ lên môi vợ mình, thấy trên đó vẫn còn hơi sung do hôm qua lưu lại bèn lè lưỡi êm ái liếm liếm.

Ngày hôm qua hấn dùng sức cắn Thanh Liễu cảm thấy đau, hôm nay hấn liếm tới liếm lui Thanh Liễu lại cảm thấy hơi ngứa, có chút khó chịu. Nàng há miệng thở dốc, đang định giục hấn nhanh chút, không ngờ đến có một cái lưỡi tiến vào trong miệng.

Lâm Trạh cũng không nghĩ đến, hấn đang liếm hăng say thì vợ đột nhiên há miệng, đầu lưỡi của hấn liền thuận thế liếm vào trong, còn đụng phải một cái lưỡi thom ngát khác.

Cả người hấn chấn động, phảng phất như mở ra cánh cửa một thế giới mới, chỉ sừng sốt trong chớp mắt liền bắt đầu truy đuổi đầu lưỡi của vợ mình.

Từ đầu lưỡi liếm đến lưỡi, xong rồi lại từ cuống lưỡi liếm về, dây dưa kéo lại không tha.

“Ừm...” Lưỡi Thanh Liễu bị hấn cuốn lấy môi như, chất lỏng trong miệng sắp theo khoe miệng tràn ra, nàng vội vàng đẩy đẩy Lâm Trạh.

Lâm Trạh thuận thế nói đầu lưỡi kia ra, lại không nỡ cứ vậy rồi đi bèn dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng phác họa từng tác trong miệng vợ mình, mỗi cái răng đều tỉ mỉ về một lần.

Cơ thể Thanh Liễu dần dần có chút như nhũn ra, mặt ửng hồng, tay đang đẩy dần không có sức. Nàng cảm thấy Lâm Trạh thậm chí còn ăn cả nước miếng của nàng, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng nuốt của hấn.

Lâm Trạh liếm đủ mới lưu luyến không rời nói ra. Hai người vốn ngồi ở hai ghế khác nhau, chẳng biết từ lúc nào Thanh Liễu đã bị Lâm Trạh ôm vào trong ngực, ngồi lên bấp đùi hấn.

Lâm Trạh hai tay buộc chặt, giọng khàn đục: “Vợ, thật ngọt.”

Thanh Liễu cũng đang phì phò thở từng cái, nghe hấn nói như vậy càng thêm xấu hổ muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Cảm giác mới vừa rồi rất kỳ quái, trong miệng mình đột nhiên xuất hiện cái lưỡi của một người khác, chỉ nhận thức điều này thôi đã khiến trái tim nàng thỉnh thoảng nhảy loạn lên rồi, chứ đừng nói đến người này còn xông xáo làm loạn trong miệng nàng. Nàng cảm giác khí lực toàn thân đều sắp bị cái lưỡi kia hút đi, ngay cả ngã vào trong lòng hấn từ khi nào cũng không biết.

Nàng đẩy đẩy Lâm Trạh, muốn hấn buông mình ra.

Lâm Trạh không buông tay, còn hỏi: “Lần này không đau phải không?”

Hắn còn chưa kịp cắn đầu, hắn phát hiện hôm qua cắn như vậy tuy rằng có thể làm vợ hắn nước mắt lưng tròng, nhìn thấy vậy máu trong người của hắn sôi trào. Nhưng hôm nay liếm như vậy lại có một mùi vị khác, sẽ không cắn sừng miệng vợ lên, cũng sẽ không chọc giận nàng.

Thanh Liễu lí nhí ừ một tiếng. Hôm nay quả thật không đau, có điều vừa nghĩ đến hắn ăn nước miếng của nàng, có lẽ chính nàng cũng ăn của hắn liền rất khó chịu.

Lâm Trạh liền nói: “Ta muốn thêm một lần nữa.”

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu, “Không được... Huynh mau đi tắm đi.”

Lâm Trạh than thở: “Ta còn chưa cắn mà.”

“Nhưng, nhưng huynh đã liếm...”

“Chỉ liếm một lát, còn chưa bắt đầu cắn, không thể tính.”

“... Sao huynh lại như vậy chứ, hu... Nhẹ chút...”

Qua hơn nửa ngày mới nghe thấy cửa phòng kết một tiếng, Lâm Trạh hài lòng đi ra, đi tắm.

Thanh Liễu vội vã lấy gương ra soi, may mắn không sưng lắm, chính là mặt đỏ như muốn nở ra máu, hơn nửa đầu lưỡi vừa mới vừa đau, cả miệng đều tê tê, giống như cái lưỡi giờ trở xấu đó vẫn còn đang khuấy đảo bên trong.

Nàng buông gương, trong lòng có chút phiền lảo.

Lâm Trạh thích cắn người như vậy, nên làm cái gì bây giờ?

Lúc ăn cơm trưa, Tiết thị thấy môi Thanh Liễu hình như hơi sưng hơn buổi sáng, bà liếc nhìn con trai, tiểu tử kia vẻ mặt thích ý khi ăn vụng thành công, đang ân cần gấp thức ăn cho vợ mình.

Tiết thị trong lòng lắc đầu, bà từ chỗ Hứa thị biết được hai người này còn chưa chung phòng, nhưng là hai buổi tối liền Lâm Trạh đều ở trong phòng Thanh Liễu đến mãi muộn mới về. Bây giờ đã quán quýt như vậy, sau này viên phòng rồi không biết sẽ ép buộc thế nào, cũng không biết thân thể nhỏ bé này của Thanh Liễu có chịu được không.

Tiết thị trong lòng tính toán, hai ngày nay bảo phòng bếp hầm mấy món canh bổ cho con dâu bổ trước vậy.

Ăn cơm xong, Tiết thị gọi một mình Lâm Trạh lại.

Lâm Trạh nhìn vợ mình ra khỏi phòng đến khi không nhìn thấy mới đến trước mặt nương mình, hỏi: “Nương, người tìm con có việc gì ạ?”

Tiết thị nói: “Có phải con lại bắt nạt Thanh Liễu rồi không?”

Lâm Trạh gãi gãi đầu, cười hi hi, “Không có không có, lần này vợ con chưa khóc mà.”

Tiết thị liếc hắn một cái lắc đầu, đưa con này của bà may mắn gặp được một người vợ tốt tính, nguyện ý cho hắn làm khổ, bằng không không biết làm thành cái dạng gì nữa.

Bà đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, con biết rõ viên phòng như thế nào sao? Đứng sau này ngủ chung một phòng, một người nhìn thì cao lớn dọa người lại chỉ biết ngồi trên giường trêu vợ, vậy bà khi nào mới có thể có cháu trai để bế?

Nghĩ đến đây Tiết thị có chút ngồi không yên, không có tâm tư tiếp tục nói chuyện với Lâm Trạh, khoát tay bảo hắn về đi. Bà ngồi trong phòng một lát sau đó đứng dậy đi tìm Lâm lão gia.

Lâm lão gia đang trong thư phòng đọc sách, thấy Tiết thị đến nhanh chóng đứng lên, cùng bà ngồi bên bàn.

Trong lòng Tiết thị chần chờ không biết nên nói như thế nào, trước kia lão nhị cũng không để bà phải phiền não như bây giờ.

Tiểu tử kia 13 tuổi đã nhìn trúng tiểu cô nương người ta, cùng người thư từ nhiều năm, chờ cô nương kia 15 tuổi lập tức đến cầu bà xin cưới.

So với tính cách như không lớn lên của Lâm Trạh, Lâm Hồng ngược lại càng giống huynh trưởng.

Lâm lão gia thấy bà cau mày, vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Tiết thị liếc ông, mày nhíu chặt hơn. Tiểu tử Lâm Trạh kia nói không chừng là theo cha hắn, nhớ đến tình cảnh động phòng hoa chúc đêm đó người này lỗ mãng liều lĩnh, còn phải từ bà chủ đạo, đến giờ mặt Tiết thị vẫn còn hơi nóng.

Bà ho khan một cái, nói: “Chỗ ta có mấy cuốn sách, lát nữa ông lên đưa cho Trạh nhi đi.”

Đó là khi bà xuất giá, mẫu thân bà áp đáy hòm cho bà.

Lâm lão gia hỏi: “Sách gì?”

Tiết thị giận trừng ông, “Ông cứ lấy đưa Trạm nhi bảo nó xem kỹ là được.

Lâm lão gia liền đành hoảng tử tế gật đầu.

Nhưng là Tiết thị, nghĩ nghĩ lại áp ứng nói: “Chính là loại sách... Trạm nhi với vợ nó dùng khi viên phòng...”

Lâm lão gia sùng sốt, sau đó nhanh chóng phản ứng kịp, trên mặt cũng có mấy phần không được tự nhiên. Ông cũng nhớ đến chuyện xấu mình làm năm đó.

Vì thế Lâm Trạm mới trở lại đông viện không bao lâu, còn chưa nói với vợ mình được mấy câu lại bị cha mình gọi đến.

Cha hắt lạnh mặt dạy dỗ hắt một trận, ném cho hắt một cái hòm bảo hắt trở về xem cho kỹ.

Lâm Trạm lơ ngơ nâng cái hòm đó trở về phòng, mở ra xem, bên trong toàn là mấy quyển sách cũ, hắt thuận tay cầm lên lật xem, con mắt lập tức tròn to.

Không có Lâm Trạm quấy rầy, Thanh Liễu chuyên chú luyện viết xong mấy chữ của ngày hôm nay, sau đó lại lấy vải vụn ra làm quyền hoa.

Trong lòng nàng có một ý tưởng, hiện tại nàng chỉ biết một tay nghề để kiếm tiền, chính là bện túi lưới. Có điều túi lưới không đáng tiền, bện nhiều cũng không dễ bán, quanh năm suốt tháng kiếm không nổi hai lượng bạc.

Hôm nay Diêu sư phụ vừa nói dạy các nàng làm quyền hoa, trong lòng nàng lập tức rục rịch.

Trán trên cũng có bán quyền hoa, một đoá rẻ nhất cũng phải mười lăm văn, đắt tiền hai ba mươi văn, mà nàng bện túi lưới kiểu mới mẻ độc đáo nhất, một cái cùng lắm cũng chỉ được năm sáu văn thôi.

Nếu nàng có thể học làm quyền hoa, kiếm tiền chắc sẽ nhiều hơn bện túi lưới đúng không?

Đến lúc đó còn có thể dạy cho Thanh Hà, cũng coi như góp chút sức cho nhà mẹ đẻ.

Chỉ là quyền hoa cũng không phải dễ làm, mỗi một đoá đều không có hình dạng cố định, làm thế nào mới có thể làm hoa nhìn càng thật, càng tươi đẹp, rất khảo nghiệm tay nghề người làm.

Hơn nữa phí tổn làm quyền hoa đắt hơn túi lưới.

Bện túi lưới dùng dây màu, nàng mua một trăm đồng dây màu, bện ra túi lưới có khi có thể bán được ba trăm văn.

Mà nguyên liệu làm quyền hoa, mặc dù trước mắt nàng luyện tập nên chỉ dùng vải bông, nhưng nếu muốn kiếm tiền thì phải dùng đến vải tơ tốt nhất để làm, còn khá tốn vải.

Một cây vải tơ ít nhất một lượng bạc, không biết có thể làm mấy đoá hoa.

Thanh Liễu trong lòng không chắc chắn lắm, nàng định đợi mình luyện thuần thục, tay nghề tốt hơn chút, lấy vải tơ thừa thử một lần, sau đó sẽ tính phí tổn cùng giá. Nếu kiếm được nhiều hơn túi lưới vậy sau này chỉ làm quyền hoa bán, nếu không được lãi mấy thì thôi, chỉ coi như nhiều hơn một tay nghề.

Lâm Trạm đóng chặt cửa phòng hơn một canh giờ bên từ bên trong đi xa, lúc đi ra ánh mắt mơ hồ, bước chân hỗn loạn.

Hắt nhìn cửa phòng vợ mình, nuốt một ngụm nước bọt, đứng tại chỗ nửa ngày mới khó khăn chạy đi.

Bây giờ vẫn đừng nên bước vào, nếu hắt nhìn không được lại làm vợ khóc, sau này nàng không ngủ chung với hắt thì phải làm sao?

Dù sao qua hôm nay hết ngày mai vợ sẽ dời đến phòng hắt, đến lúc đó.... Hi hi.

Bây giờ vẫn là đi tìm tiểu điều nhi đánh một trận thôi, bằng không hắt kìm nén đến hoảng.

Buổi tối trên bàn cơm Lâm Trạm phá lệ không gắp gạo kê cạnh Thanh Liễu, y một chính nhân quân tử, chỉ chìm đắm trong suy nghĩ của mình rồi và cơm. Về phần trong lòng hắt nghĩ cái gì, người khác không biết.

Dù sao Tiết thị chỉ thấy con mình giống y người ngu si, mặt mang nụ cười quý dị, cúi đầu chỉ lo và cơm, không gấp đồ ăn mà trực tiếp nuốt.

Thanh Liễu do do dự dự gắp cho hắt một miếng thịt kho tàu, hắt quay đầu qua cười hi hi, quay lại lại liên tục và cơm.

Bên phía đối diện, Lâm Hồng thỉnh thoảng nhe răng vì đau.

Xế chiều hôm nay đại ca hấn không biết nổi điên gì, nhất quyết kéo hấn đi tập luyện, nói là đánh nhau, còn không phải để mình đứng cho hấn tập luyện! May mắn mấy năm nay dưới bàn tay của cha hấn đã luyện thành bản sự kháng đòn, nếu không chỉ sợ bây giờ còn chưa thể đi ra ăn cơm đâu, nghĩ lại cảm thấy xót xa.

Ban đêm Lâm Trạ cũng không đi tìm Thanh Liễu, Thanh Liễu mặc dù kỳ quái, nhưng do trong lòng nàng còn nhớ chuyện quyền hoa nên cũng không nghĩ nhiều.

Lâm Trạ ở trong phòng lẩn qua lộn lại, trong đầu tất cả đều là 108 kiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Lưu manh

Sáng ngày hôm sau, Thanh Liễu theo thường lệ mang chữ viết ngày hôm trước qua cho Cẩm nương xem, lại hỏi chỗ không rõ, sau đó cùng Thụy nhi cùng nhau học bài.

Chưa được bao lâu, Dương tẩu tử trong sân Tiết thị đi qua mời nàng.

Hóa ra đệ đệ nàng Thanh Tùng đến.

Từ khi nàng gả đến, người trong nhà vì tị hiềm, bình thường sẽ không đến cửa, chỉ cho Thanh Tùng đến. Do hấn là đứa bé chưa lớn, cho dù bị người trong thôn nhìn thấy cũng không có chuyện gì để nói ra vào.

Thanh Tùng mang đến một giỏ rau tươi, có rất nhiều ngọn oản đậu cùng măng mùa xuân, vẫn còn mang sương sớm.

Trước hấn cũng từng đến cửa đưa đồ ăn mấy lần, có khi là cá khô tự hấn bắt rồi phơi khô, có khi là rau dại nắm đại Thanh Hà lên núi hái.

Lần này măng mùa xuân là nhà cậu bọn họ đưa đến, Chu thị nhặt một ít măng còn tươi non, sáng sớm lại ra ruộng hái ngọn oản đậu để Thanh Tùng đưa đến.

Ngọn oản đậu này tuy mọc trong ruộng nhưng cũng là của hiếm, gia đình bình thường đều cẩn thận giữ lại cây cho ra quả, nào bỏ được hái cho nhà mình ăn.

Nửa giỏ ngọn oản đậu Chu thị hái đến này gần như lấy đi một nửa oản đậu trong ruộng nhà bọn họ. Bà vẫn lo lắng không lấy ra tay được, cho tiểu nhi từ đưa tới, còn mình ở trong nhà lo lắng.

Khi Thanh Liễu đến sân chính, Thanh Tùng đang câu nệ ngồi trên ghế, thấy nàng mới toét miệng cười chạy như bay qua, “Đại tỷ!”

Thanh Liễu sờ sờ đầu hấn, kéo hấn đi đến trước mặt Tiết thị, hô nương rồi nói với Thanh Tùng: “Chào người chưa?”

Thanh Tùng nhanh chóng gật đầu.

Tiết thị cười nói: “Còn cần con nói, đứa bé này rất ngoan!”

Thanh Liễu cũng cười nói: “Đó là ngài chưa thấy bộ dáng nó lúc nghịch thôi, làm cha ta giận đến mức cầm đòn gánh đánh nó.”

Tiết thị vội nói: “Vậy sao được, con trai có đứa nào mà không nghịch đâu, lớn rồi tự nhiên sẽ hiểu chuyện, lần sau con về khuyên cha con, không thể đánh đứa nhỏ, lỡ bị sao thì sao.”

Thanh Liễu nói: “Ngài yên tâm, cha ta cũng chỉ nói miệng vậy thôi, ông không nỡ đánh đâu.”

Hai người nói chuyện một lúc, Thanh Tùng chỉ ngoan ngoãn đứng ở một bên, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Trước khi ra cửa nương đã dặn dò rất nhiều lần, đến chỗ đại tỷ nhất định không thể nhìn lung tung, không thể chạy loạn, không thể ăn bừa, bằng không sẽ rước phiền toái đến cho đại tỷ.

Hấn đến Lâm gia hai ba lần, cũng biết nhà mình kém nơi này rất nhiều, hấn nghe những người khác trong thôn nói, hai nhà bọn họ đây gọi là không môn đăng hậu đối, căn bản không xứng đôi.

Hấn đương nhiên không thấy đại tỷ mình có gì không tốt, nhưng là sợ kéo chuyện cho nàng, cho nên mỗi lần đến đều quy quy củ củ, cho dù Tiết thị vẻ mặt ôn hòa hấn cũng tuyệt đối không dám làm càn.

Tiết thị cùng Thanh Liễu nói mấy câu, sau nói: “Đề đề đệ con đến sân con ngồi một lát đi, ở chỗ này của ta hẳn cũng không thoải mái được.”

Thanh Liễu nghĩ nghĩ liền đồng ý, sau khi cảm ơn Tiết thị rồi dẫn Thanh Tùng về đông viện

Sau khi hai người đi, Tiết thị bảo Dương tẩu tử mang rau xuống phòng bếp, lại bảo phòng bếp bao mấy phần bánh ngọt, lát nữa cho Thanh Tùng mang đi.

Thanh Tùng lần đầu tiên tiến vào đông viện, mới đầu còn bó tay bó chân, đến khi Thanh Liễu nói không có người khác hẳn mới đánh bạo nhìn chung quanh, vẻ mặt hiếu kỳ.

Thanh Liễu nhìn xem xốt xa, em trai mình tính cách thế nào nàng biết, một đứa nhỏ hoạt bát hiếu động đến đây lại ngoan thành như vậy.

Thanh Tùng nhìn một vòng, nhìn về phía quả xanh trên cây son trà nuốt nước miếng, sau nhớ đến một vấn đề, hỏi: “Đại tỷ, anh rể đâu?”

Thanh Liễu kéo hẳn vào đông sương phòng, rót cho hẳn một cốc trà, “Hắn cùng lão gia đi ra ruộng rồi.”

Thanh Tùng tròn to mắt, “Anh rể đi ra ruộng làm gì, huynh ấy cũng phải làm ruộng à?”

Thanh Liễu cười nói: “Hắn thì không phải làm ruộng, nhưng cả khoảnh dưới chân núi này đều là của nhà hắn, thế nào cũng phải thường xuyên đi xem”

Lâm gia dạy con cháu chưa bao giờ nuông chiều, Lâm Trạm Lâm Hồng hai huynh đệ từ lúc hai ba tuổi đã tự mình mặc quần áo ăn cơm, đi theo Lâm lão gia luyện võ, bốn năm tuổi đã cùng ông đến cửa hàng tuần tra, sau chạy khắp các ruộng trong thôn. Huynh đệ hai người mặc dù chưa từng làm ruộng, nhưng nhìn nhiều năm như vậy cũng hiểu rõ trồng trọt thế nào.

Ruộng đất của Lâm gia đều cho thôn dân gặt đó cấy hái, người khác thu thuế bốn phần, Lâm gia chỉ lấy ba phần rưỡi, còn chịu thuế ruộng đất.

Cho nên người chung quanh, chí ít là bên ngoài, không ai không khen Lâm gia tốt.

Thanh Liễu nói: “Ồ nhà hai ngày nay thế nào? Nãi nãi nói chuyện với cha chưa?”

Thanh Tùng nghiêng đầu, “Nãi nãi và cha không phải vẫn nói bình thường à? Ngày đó tỷ và anh rể đi rồi, cha lấy bánh ngọt hai người mang về qua cho nãi nãi, ngày hôm sau nãi nãi còn đưa nhà mình mấy quả trứng gà.”

Thanh Liễu yên tâm, xem ra nãi nãi đã không còn giận cha nàng, vậy là tốt rồi.

Thanh Tùng lại nói: “Đại tỷ, ta nghe mọi người nói mấy ngày nữa trong thôn có hát tuồng, có phải thật không vậy?”

Thanh Liễu nói: “Là thật, hai ngày nay sân khấu kịch trong thôn hẳn là bắt đầu dựng, đệ có thấy không?”

Thanh Tùng không ngừng gật đầu, hưng phấn nói: “Quá tốt rồi!”

Thanh Liễu cười cười, từ trong hà bao lấy ra một chuỗi đồng tiền, đếm hai mươi cái đưa qua, “Cầm chỗ này, đến hôm đó mua đồ ăn mà ăn.”

Thanh Tùng vội vàng lách đầu, hai tay giấu sau lưng, “Ta không cầm đâu, ta không cầm...”

Nương nói nếu cầm đồ từ chỗ đại tỷ về, sau này sẽ không cho hắn đến nữa.

Thanh Liễu kéo tay hẳn qua, tách ngón tay ra muốn nhét tiền vào.

Thanh Tùng tránh đến mặt đỏ bừng, nhất quyết không nhận.

Thanh Liễu hơi hơi lên giọng, nói: “Nghe lời, mau cầm, không đại tỷ sẽ giận đấy.”

Thanh Tùng vội la lên: “Nương nói không thể nhận!”

Thanh Liễu sừng sốt, sau khi phản ứng kịp lập tức chua xốt. Trong nhà bây giờ nghèo thành như vậy, nhưng cha nương vẫn chỉ lo lắng liên lụy nàng.

Nàng miễn cưỡng cười cười, kéo Thanh Tùng khuyên nhủ: “Đây là tiền riêng của đại tỷ, đệ cứ việc cầm, chúng ta đều không nói với nương, được không?”

“Không được,” Thanh Tùng vẫn không đồng ý, “Ta không nín được, nhất định sẽ nói.”

Thanh Liễu bèn không còn biện pháp nào, đệ đệ nàng là đứa bướng bỉnh, đã quyết định rồi là ai khuyên cũng không được.

Thanh Liễu thu tiền lại, lại lấy ra mấy đoá quỳên hoa hôm qua luyện làm, từ trong đó nhặt ra ba đoá đẹp nhất, nói: “Quỳên hoa này là đại tỷ tự mình dùng vải vụn làm, không cần tiền, đệ mang về giúp tỷ, cho nương, Thanh Hà Thanh Mai mỗi người một đoá, như vậy có thể chứ?”

Thanh Tùng gãi gãi đầu nghĩ nghĩ, mới như ông cụ non gật đầu: “Được rồi.”

Thanh Liễu cười chọc chọc trán hắn, “Đệ đó.”

Nàng lại lấy ra một tờ giấy, bên trên viết tên Thanh Tùng Thanh Hà, còn có Lí gia câu, trán Thanh Bình, dạy Thanh Tùng đọc mấy lần, lại dùng đầu ngón tay viết cho hắn nhìn. Sau đó gấp tờ giấy lại, để Thanh Tùng mang về tập viết, lần sau gặp mặt sẽ kiểm tra hắn.

Ngồi thêm một lát Thanh Tùng nói phải đi về, Thanh Liễu đưa hắn đến phía trước chào Tiết thị.

Tiết thị đưa trả hắn chiếc gùi cùng đưa hắn hai bao bánh ngọt.

Thanh Tùng không biết làm sao nhìn Thanh Liễu, không dám nhận.

Tiết thị nói: “Đứa nhỏ này, nhìn đại tỷ cháu làm gì, đây là đại nương cho cháu, cháu cầm là được rồi.”

Thanh Liễu cũng nói: “Không sao đâu, cầm đi, nương sẽ không nói đệ đâu.”

Thanh Tùng thế mới nhận lấy, thật ra mùi bánh ngọt trong gùi đã làm hắn nước miếng chảy ròng. Trước đó đại tỷ phu bồi đại tỷ về nhà, đưa đến hai bao bánh ngọt đều bị cha hắn đưa cho nãi nãi, hắn chỉ ăn hai cái.

Thanh Liễu đưa hắn đến ngoài cổng, lại dặn dò mấy câu mới thả hắn trở về.

Cơm trưa trên bàn liền có món canh ngon oản đậu, cùng một đĩa măng mùa xuân xào thịt khô.

Mấy nam nhân Lâm gia ra ruộng cả buổi sáng, bụng đói vang trở về, ăn sạch một bàn đồ ăn.

Lâm Trạh nhin cả đêm cùng một buổi sáng không nói chuyện với vợ mình, bây giờ nhin không được, đi theo Thanh Liễu về phòng của nàng.

Thanh Liễu vừa lấy giấy bút ta, vừa nói: “Hôm nay Thanh Tùng đến đây, còn hỏi đến huynh đấy.”

Lâm Trạh dĩnh dĩnh lại gần, dán ở phía sau lưng vợ, “Tiểu đệ đến làm gì?”

Phía sau chính là một bức tường thịt, Thanh Liễu không được tự nhiên nghiêng về phía trước, “Đến đưa ít đồ ăn.”

Lâm Trạh tiến lên một bước, hai người gần như dán chặt lấy nhau.

Thanh Liễu đành phải lại nghiêng về phía trước chút nữa, còn chưa lên tiếng đã cảm giác được người phía sau lại dựa lên. Nàng chỉ cho là Lâm Trạh nghĩ ra trò đùa nàng mới, thật sự không chỗ thối lui, đành phải nói: “Huynh lùi lại chút đi, ta sắp ngã rồi này.”

Lâm Trạh vươn cánh tay ôm lấy vòng eo nàng, để nàng dựa vào người mình, “Như vậy thì sẽ không bị ngã.”

Mặt Thanh Liễu đỏ lên, không biết là gấp hay là xấu hổ, sau lưng kề sát ngực hắn, nóng bỏng người, nàng giật giật, hoàn toàn không tránh được. Lại thử kéo tay hắn ra, “Mau buông ta ra đi, như vậy không viết chữ được.”

Lâm Trạh nơi nào đồng ý nói ra, hắn hận không thể dính cả hai tay hai chân lên, bọc chặt lấy thân mình mềm mại của vợ mình vào trong đó.

Thanh Liễu bắt đắc dĩ, đỏ mặt quay đầu nhìn hắn, cắn môi nói: “Huynh... Có phải huynh lại muốn cắn ta không vậy? Nói rồi đấy, chỉ cho phép... Cắn một cái, sau đó buông ta ra ngay, được không?”

Lâm Trạh nói: “Không được.”

Nếu là ngày hôm qua hắn cũng đồng ý, nhưng là bây giờ, hắn cảm thấy cắn một cái sao có thể đủ, trên người vợ hắn còn nhiều chỗ chơi vui lắm.

Thanh Liễu phiền não nhíu mày, “Vậy huynh muốn thế nào?”

Lâm Trạh ôm vợ mình lên, mình thì ngồi trên ghế, để hai chân vợ tách ra ngồi ở trên chân mình, hai người mặt đối mặt.

Thanh Liễu cực kỳ không được tự nhiên, từ khi nhớ được đến nay, nàng chưa từng ngồi lên đùi người khác như vậy bao giờ, trẻ con mới có thể dùng tư thế ngồi này. Nàng muốn đứng lên nhưng hai bàn tay Lâm Trạh kim chặt trên eo nàng, căn bản không thể động đậy.

Đôi mắt Lâm Trạh đã dừng trên ngực vợ mình, bộ vị đó do Thanh Liễu sốt ruột, lúc này đang cap thấp pháp phòng.

Hắn nhìn ra hắn là to bằng nửa bàn tay hắn. Nơi này, thật sự mềm như trong sách về à?

Tầm mắt Lâm Trạh có chút mơ hồ, không biết nghĩ đến cái gì, mạnh mẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Thanh Liễu thấy hắn sưng sò, thật sự có chút nóng nảy, “Huynh... Cuối cùng muốn làm gì?”

Lâm Trạh nâng mắt lên nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc, “Vợ, nàng cởi quần áo cho ta xem đi.”

Thanh Liễu sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thiếu

Nguồn cài pass

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Không biết gọi cái gì

Thanh Liễu nghe thấy trong lòng lại run lên, vốn định cự tuyệt ngay lập tức nhưng vừa nghĩ lại, nếu trong sách nói vậy, mình lại cự tuyệt, không thể có thái làm sao bây giờ?

Nàng xấu hổ liếc nhìn Lâm Trạ, vừa e lệ vừa phiền não, che ngực thấp giọng hỏi: “Chỉ chạm thử là được hả?”

Lâm Trạ làm sao có thể nói đúng? Hắn đã từ trong câu nói của vợ nghe ra, nàng hỏi như vậy chính là đồng ý.

“Rất nhanh là xong thôi, rất nhanh...” Miệng hắn đáp lung tung, dùng sức nuốt nước bọt, chậm rãi vươn tay, kiên định phủ lên.

Vừa tiếp xúc, hai người đều chấn động.

Thanh Liễu là vừa sợ vừa xấu hổ, Lâm Trạ thì cảm thán cho cảm xúc mềm mại nồn nã đó, quả nhiên mềm hơn các chỗ khác trên người vợ!

Hắn giống như nhớ lại hồi nhỏ, lúc ấy bướng bỉnh, có một lần hắn và tiểu điều nhi xuống phòng bếp, lấy bột mì cùng rượu chơi. Cục bột vừa mềm lại co giãn, nếu dùng sức nắm chặt bột còn tràn ra theo kẽ tay, đầy một bàn tay.

Cảm giác bây giờ còn kì diệu hơn lúc ấy, hắn phảng phất như tìm được đồ chơi mới, hai bàn tay cùng hành động, không ngừng vân vê vuốt ve.

Thanh Liễu kinh hô, mặt đỏ bừng đẩy hắn ra, tùy tiện kéo chăn che thân thể, người còn hơi run run, “Huynh đừng đùa, có phải như vậy là được... Rồi không?”

Tay Lâm Trạ bị hẫng, trong lòng nổi lên khát vọng khó có thể ức chế. Rất giống như hồi đó đang chơi hăng say lại bị cha phát hiện làm hại rượu của ông, vì thế hai người đều bị tóm, ăn một trận roi. Mông hắn tuy bị đánh đau, nhưng đau lòng nhất vẫn là còn chưa chơi đã đã bị cưỡng chế không thể chơi.

Lúc ấy hắn không đánh nổi cha, không thể phản kháng. Nhưng bây giờ đối vợ mềm mềm yếu yếu, hắn tuyệt đối không muốn dừng lại.

Đột nhiên hắn đẩy Thanh Liễu một cái.

Cả người Thanh Liễu ngã ngửa vào trên đệm chăn, lơ mơ nhìn hắn, “Huynh, huynh...”

Lâm Trạ đề người lên, hai tay chống hai bên eo nàng, cúi người nhìn nàng, giọng cảm đến gần như không nghe thấy, “Vẫn chưa xong, vừa mới bắt đầu thôi.”

Hắn dùng tư thế trên cao nhìn xuống cho Thanh Liễu áp bách cực lớn, mà chính thân thể nàng còn không mặc áo, điều này làm nàng càng có thêm cảm giác nguy cơ.

Lâm Trạ lúc này rất nguy hiểm.

Nàng lại có cảm giác đó, lần trước cảm thấy như vậy là khi ở võ quán Lâm Trạ muốn cắn nàng, khi ấy hắn hung ác phảng phất như muốn ăn luôn nàng.

Lúc này hắn nhìn qua còn nguy hiểm hơn lần trước, Thanh Liễu thậm chí còn có thể thấy tơ máu đỏ bưng trong mắt hắn, cùng với âm u không thấy đáy.

Nàng hoảng, bây giờ cũng không lo có phải trên sách nói vậy không, nàng chỉ muốn cho Lâm Trạ tránh xa, sau đó trốn.

Thanh Liễu chống đả ngực Lâm Trạ, giọng phát run nói: “Huynh đừng như vậy... Buông ta ra đi.”

Một bàn tay Lâm Trạ nắm lấy hai tay nàng đặt lên đỉnh đầu, cả người chậm rãi hạ xuống.

Thanh Liễu tim đập như nổi trống, ngực chập trùng kịch liệt, thân thể uốn éo muốn tránh ra, lại như con kiến rung cây, căn bản không lay được một chút, nàng hoảng đến muốn khóc, “Đừng, đừng như vậy...”

Lâm Trạ không lên tiếng, cúi đầu, chớp mũi đến gần nhẹ nhàng ngửi ngửi, trên người vợ có một mùi hương, hương vị ấm áp.

Như một cuộn bông vải ngọt ngào, lại như vòng tay ôm ấp của nương hời còn nhỏ.

Đáng tiếc từ khi hân biết chuyện, mỗi lần bị cha thấy hân dựa vào lòng nương đều sẽ bị thu thập một hời.

Cha hẹp hời, có gì đặc biệt hơn người. Hân bây giờ cũng có vợ của mình, vợ hân còn thom hơn nương, ngọt hơn nương.

Cũng không biết ném rồi có phải cũng tươi đẹp như vậy hay không.

Hân nghĩ đi nghĩ lại, nhin không được ném thử một miếng, không không chế tốt lực đạo, để lại một cái dấu răng.

Thanh Liễu cả kinh, người gần như một nhảy lên, như một con cá nằm trên thớt, nhảy lên lại rơi xuống, phí công quấy đuôi.

Nàng khóc lên, cảm giác mình bị Lâm Trạ lừa. Trong sách khẳng định không phải nói như vậy, nhất định là Lâm Trạ lại nghĩ ra nhiều kiểu bắt nạt mới đến lừa nàng.

Chỉ có nàng ngốc, cổ tình còn tin hân.

Tên bại hoại này, tâm tư hân cả ngày chỉ tồn trên việc bắt nạt nàng thế nào.

Lâm Trạ phảng phất như cuối cùng cướp được một cục xương, cuồng loạn lại không có chương pháp gì gặm nhấm liếm ăn, dùng cả tay chân, chặt chẽ giam cầm vợ dưới thân mình.

Hân nghe được tiếng khóc của Thanh Liễu, hơi tỉnh lại, thở hắt hắt đến gần, đầu lưỡi liếm qua môi vợ mình, chớp mũi, khước mắt, liếm sạch từng hạt một.

Thanh Liễu thút thít lắt đầu tránh né, nhưng thế nào cũng không tránh được.

Lâm Trạ buông hai bàn tay nàng ra, một bàn tay còn lưu luyến nắm bóp, tay kia thì nắm cầm nàng, nhìn chăm chăm vào đôi môi hơi vênh lên của nàng, một ngụm cắn xuống, cắn quấy bên trong cái miệng nhỏ xinh.

“Ừm...”

Thấy vợ không khóc được nữa Lâm Trạ mới hài lòng, bàn tay to chậm rãi dời xuống.

Thanh Liễu mặt đỏ bừng, đột nhiên phát hiện khác thường, cả người cứng đờ, lại kịch liệt giãy dụa, hai tay đánh đấm loạn xạ lên người Lâm Trạ.

Lâm Trạ như không có cảm giác, mặc cho nàng đánh, ngón tay lại kiên định khều cạp vấy ra.

Thanh Liễu đột nhiên ngừng giãy dụa, hai tay xuôi bên người, sững sờ nhìn đỉnh màn, mặc nước mắt không ngừng theo khước mắt chảy xuống.

Lâm Trạ phát hiện không đúng, hung hăng cắn xuống đầu lưỡi, bắt buộc bản thân dừng lại, nâng người lên khỏi người vợ mình, vờn ngón tay lau đi nước mắt ở khước mắt nàng, giọng khàn khàn: “Tại sao lại khóc?”

Thanh Liễu liếc hân, chậm rãi cuộn người lại thành một cục, nức nở ra tiếng.

Lâm Trạ tay nắm thành quả đấm, lại cắn mình một cái, cưỡng chế dục vọng cuồng bạo trong lòng, vờn tay ôm Thanh Liễu vào trong lòng, ấn giẫy dụa của nàng lại, cúi đầu khế hôn lên trán nàng. Hân nhớ được hời nhỏ tiểu điều nhi không ngừng khóc, nương dỗ hân như vậy.

Hân ôm Thanh Liễu hơi hơi lay lay, lại hỏi: “Vì sao khóc?”

Thanh Liễu hít sâu một hơi, trong lúc đó khóc thút thít chừng mấy lần, nàng dùng ánh mắt ướt nhẹp trừng Lâm Trạ, lên án nói: “Huynh lại bắt nạt ta.”

Lâm Trạ vội vàng lắt đầu, “Không có.”

Thanh Liễu nói: “Trong sách khẳng định không nói phải làm như vậy, có phải huynh gạt ta không?”

Lâm Trạ nói: “Vợ, ta không lừa nàng, vợ chồng khác cũng làm như vậy.”

Thanh Liễu lắc đầu, “Ta không tin, chuyện... Xấu hổ như vậy, vì sao phải làm vậy?”

Lâm Trạh lại hôn một cái lên trán nàng, nói: “Không xấu hổ, tuyệt không xấu hổ. Vợ, thân thể nàng quá đẹp, để ta xem thật kỹ một lần được không?”

Thanh Liễu liên tục lắc đầu, lúc này mới nhớ đến mình vẫn đang trần truồng vội vàng dùng tay che lại, “Huynh, chính huynh cũng có, làm gì cứ phải xem ta?”

Lâm Trạh lập tức nói: “Của ta cho nàng xem.”

Thanh Liễu vội nói: “Không cần, ta không xem.”

Lâm Trạh không để ý, buông vợ ra, quỳ gối xuống giường, nhanh nhẹ lột sạch mình.

Thanh Liễu hô lên, bất chấp che đậy thân thể, vội vàng dùng tay che mắt. Nhưng là vừa vờn hơi lướt qua làm nàng nhìn thấy một chút không nên xem...

Trời ạ, nàng cảm thấy mình sắp bốc cháy.

Lâm Trạh không hề xấu hổ, lại mặt dày tiến gần lên, ưỡn mặt nói: “Bây giờ được rồi, nàng xem của ta, ta cũng có thể xem của nàng rồi.”

Nói xong liền muốn kéo cánh tay đang che trên người của vợ ra.

Thanh Liễu nhắm chặt hai mắt liên tục lắc đầu, mí mắt rung động kịch liệt, nhưng là khi tay bị hất kéo ra không lại giãy dụa như vừa rồi, chính là toàn thân như bị nấu chín, từ sọ tóc đến chân đều là một màu đỏ ửng.

Lâm Trạh cuối cùng có thể hoàn toàn chinh chinh thu cả người vợ vào trong mắt.

Làn da trắng muốt nhiễm màu đỏ ửng, không chỗ nào không tốt, không chỗ nào không đẹp.

Hắn như là xem bị mê, kim lòng không đầu cúi người dùng đầu lưỡi vờ.

Thanh Liễu lại bị dọa đến trợn to mắt, trợn mắt nhìn Lâm Trạh hôn lên mới kinh hô thành tiếng, “Huynh đừng như vậy, bắn chết...”

Lâm Trạh hạ thấp xuống liếm một cái lên mặt nàng, đôi môi nhấp nháp, là có chút mặn. Hắn lại hôn miệng vợ, hàm hồ nói: “Không sao.”

Chính hắn hôm nay chạy ngoài đồng một buổi sáng, người đầy mồ hôi, còn bắn còn mặn hơn người vợ nhiều.

Thanh Liễu khóc không ra nước mắt, vừa rồi không nên thoái nhượng, người này quen được nước làm tới!

Đầu lưỡi nóng ẩm kia liếm qua liếm lại trên mặt nàng, như một con chó to phiến người.

Nàng nhẫn nại một lát rồi đẩy Lâm Trạh ra: “Đã xong chưa vậy?”

Đến bây giờ nàng vẫn đều cho rằng chỉ cho hắn xem hôn xong là sẽ có con. Lại không phát hiện hai mắt Lâm Trạh càng ngày càng đỏ, tiếng thở dốc ngày càng nặng.

Đột nhiên một cơn đau trong thân thể truyền đến, Thanh Liễu mắt trợn to, đau đến nước mắt rơi rào rào, hai tay không ngừng đánh Lâm Trạh: “Huynh mau buông ra, huynh đồ bại hoại này! Lại bắt nạt ta, lại gât ta...” Khóc cực kỳ đau khổ.

Lâm Trạh kiềm lại, thấy vợ mãi khóc không ngừng, rốt cục nhìn không được, miệt mài di động.

Giờ cơn tới, Lâm Trạh mặc quần áo ngồi ở bên giường, Thanh Liễu bọc chân đưa lưng về phía hắn, tóc đen tán ở sau gáy, trong khe hở sau tóc có thể nhìn thấy cái lưng trắng muốt, còn có dấu hồng dầy đặc trên đó.

Lâm Trạh khẽ đẩy nàng, “Vợ, ta bùng cơn đến cho nàng được không?”

Thanh Liễu không động tĩnh.

Lâm Trạh nhúc nhích, hắn biết vợ hắn không ngủ, đây là đang giận hắn đấy. Bây giờ hắn ngấm lại buổi chiều quả thật đã bắt nạt vợ hơi quá, lần qua lộn lại làm nhiều lần, nhưng mà hắn thật sự không nhịn được.

Thân thể nung nấu của vợ nằm ở đó, trên người đều là dấu vết mình để lại, mắt ngậm nước, nếu hắn nhịn được, hắn chính là thánh nhân.

Bây giờ nghĩ lại tư vị đó hắn đều có chút xông xáo, sợ lại làm gì không nên làm, vội vàng đứng lên, nói: “Ta đi lấy cơm cho nàng.” Nói xong vội vàng xông ra ngoài.

Sau khi hắn đi rồi Thanh Liễu mới động đậy, quay đầu lại, trên mặt đều là nước mắt đã khô.

Nàng chống thân mình muốn ngồi dậy, nhưng là thân dưới đau, eo cùng thứ chi vừa mới vừa đau, căn bản không có sức nhúc nhích, chỉ phải lại nằm vờ.

Nàng nhìn đầu giường, trong lòng chua xót.

Vốn tưởng rằng Lâm Trạch chỉ là thích trêu người, việc không lớn, không nghĩ đến hấn thế nhưng còn ác liệt như thế, nghĩ ra loại biện pháp này để bắt nạt nàng, về sau nên làm cái gì bây giờ?

Lòng nàng tràn đầy là mê mẩn, lại không thể cùng người khác tố khổ. Tiết thị đối nàng đủ tốt, không để bà phải phiền não, cũng không thể nói với nương, đỡ làm bà lo lắng.

Ngẫm lại cuộc sống sau này, không biết Lâm Trạch sẽ còn bắt nạt nàng đến mức nào, nàng càng thêm khổ sở.

Không bao lâu sau Tiết Trạch không trở về, nhưng là Tiết thị đến đây.

Bà vừa thấy Thanh Liễu về mặt tiểu tụy đau lòng, lập tức phát hoảng, bước tiến lên hỏi: “Đây là sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào không? Hay là Trạch nhi bắt nạt con? Cứ nói với nương, nương làm chủ cho con.”

Thanh Liễu trong lòng đang chua xót, bị bà hỏi vậy giống như tìm được người có thể cho nàng chỗ dựa, ngay lập tức ùy khuất vô cùng, nước mắt lã chã, “Nương, hấn, hấn... Hấn đánh ta hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Phục thấp làm nhỏ

Tiết thị nghe xong sững sốt, phản ứng đầu tiên chính là cảm thấy không phải thật.

Con trai của bà bà biết, cho dù tính tình có chút trẻ con, nhưng lại không phải kẻ thô bạo vô lễ, làm sao có thể không duyên không cớ đánh người? Huống chi đánh còn là vợ mình, Lâm gia bọn họ chưa bao giờ có chuyện như vậy.

Nhưng bà nhìn biểu hiện của Thanh Liễu cũng không phải là đang nói dối liền có lòng muốn hỏi rõ ràng, đợi bà tập trung nhìn kỹ mới phát hiện cánh tay Thanh Liễu để trần, cả người núp ở trong chăn, nhìn không rõ lắm, nhưng ước chừng cũng có thể đoán được hấn là ở trần.

Hai cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài, trên cổ tay có dấu tay tím bầm, trên bờ vai mượt mà đầy là dấu hồng.

Tiết thị nhìn trái tim đập mạnh, lại nhìn sắc mặt Thanh Liễu, chỉ thấy mặt nàng mặc dù tiểu tụy nhưng khóe mắt đỏ ửng, đầu lông mày hàm xuân.

Lúc này bà mới chú ý đến đệm chăn xốc xếch trên giường, quần áo tùy ý để cuối giường cùng với hương vị mập mờ như có như không trong phòng.

Đây rõ ràng là, rõ ràng là...

Mặt Tiết thị bỗng nhiên cũng đỏ lên, muốn hỏi nhưng nói không nên lời.

Vừa rồi bà thấy Thanh Liễu không qua ăn cơm mới hỏi Lâm Trạch đến một mình.

Lâm Trạch nói thân thể vợ hấn không thoải mái, muốn ăn ở trong phòng.

Trong lòng Tiết thị lập tức hơi có nghi ngờ, buổi trưa ăn cơm vẫn còn tốt, sao buổi chiều đã không thoải mái rồi? Bà biết Thanh Liễu không phải người yêu kiều giả vờ giả vịt, nàng không đến dùng cơm, một là thật sự không thoải mái, hai chính là lại bị con bà cắn sừng miệng như lần trước, ngượng ngùng ra cửa vì thế liền đi qua xem, ai ngờ làm bà đụng phải loại chuyện này.

Tiết thị không biết nên nói cái gì mới phải, ban ngày ban mặt Trạch nhi sao lại càn rỡ vậy chứ?

Hơn nữa nhìn vợ hấn cả người đầy dấu vết, chỉ sợ không phải một lần hai lần là có thể như vậy.

Thanh Liễu chỉ cúi đầu khóc kể một câu, sau đó cúi đầu gạt nước mắt.

Tiết thị nhìn nàng, đột nhiên nghĩ đến con dâu vừa nói gì cơ? Nàng nói Lâm Trạch đánh nàng?

Trong lòng Tiết thị đột nhiên có một suy nghĩ hoang đường, chẳng lẽ đứa nhỏ ngốc này đến bây giờ còn không biết xảy ra chuyện gì?

Bà lại nghĩ nghĩ, nếu Thanh Liễu thật sự không hề biết gì hết cũng không tính là ngạc nhiên.

Dù sao lúc trước nàng gả đến là kết minh hôn với Lâm Trạch, bà thông gia rất có khả năng không dạy cho nàng việc khuê phòng. Đứa nhỏ này tâm tư lại

đơn thuần, sẽ càng không từ chối khác biệt được loại chuyện này cho nên mới cảm thấy Trạm nhi bất nạt nạng là đánh nạng.

Nghĩ đến đây Tiết thị là vừa bất đắc dĩ lại vừa buồn cười. Hôm qua bà mới lo lắng con không biết gì, kết quả bây giờ con biết, lại phát hiện con đầu cái gì cũng không biết.

Loại chuyện này nên nói như thế nào đây?

Theo lý là muốn bà thông gia nói, nhưng lúc này có cho bà thêm cái mặt bà cũng không không biết ngại đi mời người qua đây.

Con trai mình làm ra loại chuyện này, bà nào có mặt đi nói với bà thông gia?

Nhưng nếu không nói, sợ là đứa nhỏ Thanh Liễu này ỷ khuất đến hỏng. Huống chi sau này vợ chồng son hai người còn muốn qua ngày, cũng không thể để hai người bởi chuyện này là sinh hiềm khích.

Tiết thị nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có chính bà nói với Thanh Liễu.

Tiết thị ho nhẹ một tiếng, đứng dậy cầm lấy áo khoác bên mép giường phủ thêm cho Thanh Liễu.

Thanh Liễu thế mới phát hiện hai cánh tay trần của mình còn lộ ở bên ngoài, vội vén chăn lên đút vào, chỉ lộ gương mặt, mặt đỏ rần không dám nhìn Tiết thị.

Khi nàng vén chăn lên Tiết thị vô tình nhìn qua một cái, chỉ thấy trên cơ thể trắng như tuyết kia tràn đầy là dấu hồng, trên ngực thậm chí còn có mấy dấu răng cùn dấu tay, nhìn mà tim bà nhảy dựng lên.

Trạm nhi lần này thật đúng là có chút quá, tuyệt không biết chăm sóc vợ mình lần đầu, như một con trâu húc về phía trước, khó trách Thanh Liễu hiểu lầm.

Tiết thị giờ tay vén tóc Thanh Liễu qua sau tai, sờ lên gò má nàng, nhẹ nói: “Bé ngoan, để con chịu ỷ khuất rồi, tí nữa ta sẽ bảo cha con phạt A Trạm, xả giận cho con.”

Hốc mắt Thanh Liễu đỏ lên, khẽ lắc đầu.

Tiết thị lại gắng bình tĩnh nói: “Có điều chuyện này cũng là nương làm không đúng, không có nói rõ với con. Chuyện A Trạm làm vừa rồi không phải là đánh con, mà là chuyện mà vợ chồng nào cũng phải làm, chỉ có như vậy mới có đứa nhỏ.”

Thanh Liễu nghe vậy tròn to mắt, trước đó lâm Trạm cũng nói đây là chuyện vợ chồng phải làm nhưng nàng không tin, cảm thấy hẳn chỉ là kiểm cớ bất nạt nạng, bây giờ nghe Tiết thị nói như vậy, nàng có chút bối rối.

Chẳng lẽ đây là thật?

Nhưng là vì sao sinh con lại phải làm chuyện xấu hổ như vậy? Khó nói giữa vợ chồng đều là như vậy sao? Các nàng đều chịu kiểu gì nhỉ?

Tiết thị nói ra mờ đầu, lời sau đó liền nói dễ hơn.

Thanh Liễu càng nghe mắt tròn càng to, càng nghe mặt càng đỏ, cuối cùng không nói được lời gì, chỉ dờ khuôn mặt đỏ rực như sắp bốc cháy, ngây ngốc luôn rồi.

Tiết thị nói xong, trong lòng thở ra, thật ra bà cũng là kiên trì dạy chứ trong lòng xấu hổ đến không chịu nổi. Trách chỉ trách con trai ngốc kia của bà, làm ra chuyện này làm bà đến giải quyết, quả thực là xấu hổ chết mặt già của bà rồi.

Bà nhìn Thanh Liễu, lại muốn lắc đầu than thở.

Con trai ngốc xứng con dâu ngốc bà đã có thể nghĩ ra nếu ngày hôm qua bà không đột nhiên nghĩ đến việc này, cho con mấy quyển sách để xem, bà chỉ sợ lúc còn sống cũng đừng nghĩ ôm được con của hai người bọn họ.

Con của bà, nói không chừng thật đúng là có thể làm ra chuyện ngốc ngãi lộn nhào ở trên giường cho con dâu xem.

Ngoài cửa có bóng người lóe lên, Tiết thị mất sắc, biết là con của mình trốn trốn tránh tránh ở bên ngoài, bà tức giận nói: “Ồ bên ngoài làm gì? Còn không bụng com của Thanh Liễu vào đây?”

Lâm Trạm liền chậm rì rì bước vào, tay xách hộp đồ ăn, hần thử nhìn về phía Thanh Liễu, thấy nàng đang ngăn người không để ý đến mình, không khỏi có chút ừ rừ. Lại quay đầu qua nói với nương mình: “Nương, chỗ cha đang chờ ngài ăn cơm, ngài đo trước đi.”

Tiết thị cũng muốn để vợ chồng son hai người tự nói chuyện với nhau liền đứng lên, nói với Thanh Liễu: “Liễu nhi, mặc kệ có chuyện gì cũng không lớn bằng ăn cơm, cũng không thể để mình đói bụng. Trong lòng con còn khí, đợi ngày mai nương ra cho con, bây giờ cứ ăn cơm trước đã, ban đêm nghỉ ngơi cho khỏe.”

Bà thấy Thanh Liễu gật đầu, lại phụng phịu nói với Lâm Trạm “Phục vụ vợ con ăn cơm cho tốt vào, nếu lại bất nạt con bé ta sẽ bảo cha con thu thập

con.”

Lâm Trạm ngoan ngoãn gật đầu, vợ đều không để ý hấn, hấn làm sao còn bắt nạt nàng.

Tiết thị đi rồi, trong phòng nhất thời không ai nói chuyện.

Lâm Trạm đóng kỹ cửa phòng, đợi trong phòng không còn ai khác hấn lập tức tiến lên, cười làm lành thấp giọng nói: “Vợ, chúng ta ăn cơm trước đi, chờ nàng ăn xong rồi ta ngồi yên cho nàng đánh thỏa thích, xin nàng bớt giận, được không?”

Thanh Liễu liếc hấn, vừa rồi lúc bắt nạt nàng hung ác như một con sói, bây giờ xin lỗi nàng lại như một con chó to quấy quấy đuôi.

Thật ra nàng nghe Tiết thị nói một hồi ủy khuất trong lòng đã tan hơn nửa, dù sao vợ chồng khác đều làm như vậy, Lâm Trạm chưa được tính là trêu cợt nàng, có điều nàng vẫn cảm thấy trong ngực vẫn buồn bực không tan.

Cho dù là vì sinh con, người này cũng không nên như vậy.

Lúc đó nàng đều đã khóc cầu xin hấn bao lâu? Chỉ thấy hấn càng thêm tệ hơn chứ không thấy hấn buông tha nàng.

Nếu bây giờ hấn hơi nói hai câu tốt liền cho hấn xem sắc mặt tốt, về sau chỉ sợ hấn bắt nạt càng hăng.

Thanh Liễu trong lòng suy nghĩ, ít nhất hôm nay, cả buổi tối đều không nói chuyện với hấn mới được!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trò giỏi hơn thầy

Thanh Liễu nói không để ý đến hấn liền không để ý, tự mình chống thân thể dậy mặc quần áo, xuống giường ăn cơm, sau lại nhờ Hứa tẩu lấy nước ấm cho nàng tắm rửa, trong lúc đó một câu cũng không nói với Lâm Trạm.

Lâm Trạm có chút ủ rũ, sau này thấy Thanh Liễu ngay cả cửa phòng cũng không cho mình vào chỉ đành phải trở về phòng mình.

Thanh Liễu cả người đau nhức, có điều nàng nhớ đến hôm nay còn chưa luyện chữ liền lại bày giấy bút ra chăm nén luyện đến nửa đêm, thật sự chịu không được mới đi ngủ.

Ngày hôm sau ngủ dậy cảm giác thân thể tốt hơn nhiều. Dù sao trước kia làm quen việc nhà nông, thân thể không yếu ớt lắm. Chỉ là cảm thấy bên dưới vẫn còn hơi sưng tấy, lúc đi lại hai chân cọ xát dè dặt, còn giống như mang theo dị vật làm nàng cảm thấy đặc biệt không được tự nhiên.

Nàng dậy sửa soạn cho bản thân, mở cửa phòng liền thấy Lâm Trạm đang đứng ngoài cửa.

Lâm Trạm thấy vợ bước ra vội đến gần cẩn thận dò xét, hỏi: “Vợ, nàng còn tức giận à?”

Thanh Liễu nhìn hấn, lắc đầu. Con giận ngày hôm qua cũng tan hết, cứ mãi giận nữa chừng nào mới hết, huống hồ nàng cũng không muốn làm cha mẹ chồng lo lắng.

Lâm Trạm thở ra, tối hôm qua vì chuyện này hấn trần trọc không yên cả đêm ngủ không ngon, chỉ nghĩ nếu hôm nay vợ còn không để ý đến hấn hấn nên làm gì bây giờ.

Cũng may vợ tốt tính, qua đêm liền hết giận, hồi nhỏ hấn đã từng gặp cha bị nương phạt ngủ thư phòng ba ngày, vẫn là vợ mình tốt.

Thanh Liễu thấy hấn vui mừng lộ rõ ra mặt, mím môi, khẽ nói: “Sau này huynh không thể như vậy nữa.”

Lâm Trạm cứng đờ, không thể như vậy là như nào? Vợ không cho hấn đụng? Như vậy sao được! Hấn không chút nghĩ ngợi lập tức lắc đầu.

Thanh Liễu liền có chút nóng nảy, cau mày nói: “Huynh, sao huynh lại như vậy chứ!”

Lâm Trạm còn nóng nảy hơn nàng, vẻ mặt đau khổ nói: “Vợ, nàng không cho ta đụng ta làm sao mà nhịn được chứ?”

Mặt Thanh Liễu đỏ lên, “Ai... Ai nói không cho huynh đụng?”

Lâm Trạm nghe vậy vui vẻ nói: “Vợ, vậy ý của nàng là?”

Thanh Liễu cúi đầu, xoắn xoắn ngón tay, nhỏ giọng nói: “Huynh không thể làm loạn nữa, ngày hôm qua... Dữ, đến bây giờ người ta vẫn còn không thoải

mái đây này.”

Lâm Trạh nhanh chóng gạt đầu, “Được được, ngày hôm qua đều là lỗi của ta, vợ, sau này tất cả nghe nàng.”

Chỉ cần không phải không cho hấn đụng vậy thì cái gì cũng dễ nói, dù sao trừ cái đó ra, cái gì cũng không được coi là chuyện lớn... Nhỉ?

Mặc kệ như thế nào, bây giờ phải dỗ vợ trước đã, đến khi đó nếu thật sự nhin không được, vậy lại dỗ lần nữa vậy.

Dù sao vợ tốt tính như vậy, không giống nương sẽ đuổi cha ra ngoài ngủ.

Hấn tự thấy ở trên điểm này hấn mạnh hơn cha nhiều, không khỏi có chút đắc ý.

Tiết thị thấy hai người bọn họ hòa hảo cũng liền không nhắc lại chuyện hôm qua, đỡ Thanh Liễu da mặt mỏng lại muốn xấu hổ. Bà bảo Thanh Liễu hôm nay không cần đến học với Cẩm nương, ở trong phòng nghỉ ngơi cho khỏe, nuôi dưỡng tinh thần.

Lâm Trạh vốn muốn kẻ cận vợ lại bị Lâm lão gia không chút lưu tình phái ra bên ngoài tuần tra cửa hàng.

Trước đây việc này đều là Lâm lão gia tự mình làm, sau này Lâm Hồng lớn liền để Lâm Hồng đi theo, hiện tại Lâm Trạh trở về ông liền để huynh đệ hai người tự đi, chính mình vui thanh nhàn, cũng có thời gian rảnh ở bên cạnh vợ hiền xum xoe.

Thanh Liễu trở về phòng cũng không nhân rồi, lần trước nàng hứa bên túi lưới con ngỗng cho Lâm Trạh, trước đó mới chỉ bên được một nửa, mặt sau không biết nên bên tiếp thế nào liền tạm để một bên, hôm nay đột nhiên lại có ý tưởng.

Không có Lâm Trạh ở bên cạnh quấy rầy động tác trên tay bay nhanh, hình dáng con ngỗng ngày càng hoàn thiện, một lúc lâu sau một con ngỗng to uy phong lâm liệt vỗ cánh xuất hiện.

Thanh Liễu nhìn hai bên cảm thấy xem như hài lòng liền để sang một bên, lại lấy vài vụn làm hoa lụa ra.

Ngày hôm qua mấy đóa hoa lụa đưa Thanh Tùng mang về đã là cái nàng làm khá tốt, nhưng do là làm từ vài bông nên không tinh xảo bằng hoa lụa trên bán.

Hôm nay nàng định dùng vài vụn bằng lụa làm, thuận tiện xem xem làm một đóa hoa cần bao nhiêu vài, tính toán phí tổn.

Đến buổi chiều, nàng theo thường lệ luyện xong 16 chữ của ngày hôm nay, sau đó tiếp tục làm hoa lụa.

Đợi đến chạng vạng, nàng lại hoàn thành mấy đóa hoa. Đặt hoa vài lụa cùng hoa vài bông chung một chỗ so sánh ngay lập tức liền nhận ra khác biệt.

Hoa lụa sắc thái diễm lệ, chất vài bóng loáng, đóa hoa dễ thành hình hơn, nhìn yêu kiều non nớt, chọc người yêu thích. Vài bông thì không dậy mắt cho lắm.

Vừa rồi lúc làm Thanh Liễu vẫn để ý tính toán, tuy rằng hoa lụa này là dùng vài vụn để làm nhưng cũng có thể tính ra đại khái.

Làm một đóa hoa ước cần hai đến ba mươi tác vài, một thước vài có thể làm bốn đóa.

(1 tác = 10cm/ 10 tác = 1 thước = 1m/ 1 trượng = 10m)

Một cây vài lụa rẻ nhất cũng phải hơn một lượng bạc, màu càng tươi giá càng đắt, cứ theo một cây một lượng 5 đồng tiền mà tính. Một cây bốn trượng, 1 trượng mười thước, một thước làm bốn đóa, một cây vài có thể làm một trăm sáu mươi đóa. Giám đi làm hồng, một cây vài không sai biệt lắm có thể làm một trăm năm mươi đóa, chia đều ra, một đóa hoa vốn sẽ là mười đồng tiền.

Trên bán hoa lụa, nếu là người bán hàng rong bán, bình thường là hai mươi văn một đóa, trong cửa hàng thì đắt hơn chút, có điều hoa trong cửa hàng cũng đẹp hơn, hình thức kiểu dáng mới mẻ độc đáo, nghĩ đến phí tổn rất cao.

Đó là giá chủ cửa hàng bán cho người khác, nếu là các nàng làm xong bán cho chủ cửa hàng, Thanh Liễu trong lòng tính, cũng có thể bán được mười lăm mươi sáu văn một đóa, như vậy mỗi đóa có thể kiếm được năm sáu đồng tiền.

Tuy rằng tính theo bên một cái túi lưới cũng có thể bán năm sáu đồng tiền, nhưng là túi lưới cũng cần phí tổn, đặc biệt như loại nàng và Thanh Hà bên, phí mua dây không chênh nhau lắm một cái túi lưới cần hai đến ba văn tiền đây, tính theo một cái túi lưới cũng kiếm ba bốn đồng tiền.

Hơn nữa bên dây tốn thời gian hơn, Thanh Liễu đã tính cho mình với Thanh Hà, thời điểm nông nhàn một tháng hai người bên được khoảng một trăm túi lưới, một ngày chỉ có ba cái, nhưng là làm hoa lụa, một người một ngày dùng thời gian rảnh có thể làm ba đóa.

Tính như vậy, trước kia hai người một ngày kiếm được hơn mười văn, hiện một người có thể kiếm được nhiều như vậy, nếu nhưng làm nhanh một tháng có thể kiếm sáu trăm đồng tiền, trong một năm nếu có ba bốn tháng nông nhàn cũng có thể kiếm hơn hai lượng bạc!

Thanh Liễu càng tính càng vui vẻ, hận không thể lập tức về nhà nói với người nhà chuyện này, có điều nàng vẫn nhớ được hiện đã xuất giá, không thể so với trước đây, không thể tùy tiện chạy về nhà ngoại, chỉ đành phải dần xuống.

Nàng lại nghĩ đến một chuyện, nếu sau này làm hết hoa lụa, làm xong nên bán cho ai?

Nếu bán cho cửa hàng, người ta không nhất định để ý tay nghề của nàng, nhưng nếu bán cho người bán hàng rong, cũng không thể để hai nữ tử như nàng và Thanh Hà đi nói chuyện làm ăn với người ta chứ? Còn không bị người nói chết?

Nghĩ đến đây, vui vẻ trong lòng Thanh Liễu chậm rãi lạnh đi. Chuyện này còn phải nghĩ kỹ càng hơn.

Nàng từ trong chỗ hoa lụa hôm nay làm được lấy ra hai đoá tốt nhất, trước com tới đến phòng chính, một đoá hoa dâm bụt màu xanh nhụy vàng cho Tiết thị, một bông khác màu hồng đào nhụy trắng như hoa đào cho Cẩm nương.

Tiết thị cầm qua xem, vui vẻ nói: “Nhà chúng ta chỉ có Thanh Liễu khéo tay nhất, lần trước bện túi lưới trông như thật, hôm nay hai đoá hoa này là ngày đó học với Diêu sư phụ đúng không? Nhìn qua không kém bên ngoài bán chút nào.

Cẩm nương cũng nói: “Cám ơn đại tẩu.” Rồi hướng Tiết thị nói: “Nương, ngài chưa thấy qua chữ đại tẩu đâu, chữ nào chữ nấy đoan đoan chính chính, lúc đại tẩu chăm chú làm việc thật rất khiến người khác cảm thấy không bằng đâu.”

Thanh Liễu đỏ mặt, “Hai người đừng khen như vậy, đều là chút vật nhỏ không lên được bàn, nương và đệ muội thích là tốt rồi.”

Tiết thị cười cười để Dương tẩu tử giúp mình đeo lên, Cẩm nương cũng đeo.

Tiết thị lại bảo Thanh Liễu chính mình cũng đeo một đoá, Thanh Liễu trở về phòng xem, lấy đoá lụa hồng đeo lên.

Trên bàn com, mấy nam nhân Lâm gia nhìn hoa trên đầu vợ mình, liên tục ghé mắt.

Đặc biệt Lâm Hồng, hẳn biết Cẩm nương xưa nay không ưa ngọc châu trân cẩu, cả người hàng năm chỉ có một cây trân cẩu, là trước thành thân hẳn đưa nàng. Bây giờ trên đầu nhiều thêm một đoá hoa tươi đẹp, quả thực nổi bật lên nàng còn yêu kiều hơn hoa.

Hắn đối vợ mình cũng có vẻ khờ khạo, từng chút từng chút nhìn xem, không biết che giấu làm Cẩm nương đỏ mặt, chỉ phải lên đập chân hắn.

Thụy nhi liếc mắt thấy động tác nhỏ của cha mẹ, ngay lập tức lớn tiếng nói: “Nương, nương đập phải cha rồi!”

Trên bàn mọi người sùng sốt, Lâm Trạ không chút khách khí cười ha ha, Tiết thị cũng mím môi cười khẽ, Lâm lão gia không nói chuyện, gấp cho Tiết thị một đĩa thức ăn, về phần Thanh Liễu, nàng ở trên bàn com luôn chỉ chuyên tâm ăn com, cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc này ngẩng đầu có chút mờ mịt.

Cẩm nương mặt đỏ như sắp nhỏ máu, Lâm Hồng chỉ nhìn nàng cười.

Tiết thị thấy thế vỗ nhẹ Lâm Trạ bảo hắn đừng cười, rồi nói với Thụy nhi: “Mẹ cháu là không cẩn thận, lần sau sẽ không.”

Thụy nhi lơ mơ gạt đầu, không biết mọi người cười cái gì, hẳn nhìn hai bên một lần, lại nói: “Nãi nãi, nãi và đại nương còn có nương, sao trên đầu đều mọc hoa vậy?”

Tiết thị vui vẻ nói: “Không phải mọc, là hôm nay đại nương cháu làm cho chúng ta, Thụy nhi cảm thấy có đẹp không?”

“Đẹp lắm ạ!” Lâm Thụy dùng sức gạt đầu, lại nhảy xuống khỏi ghế chạy đến bên người Thanh Liễu kéo tay áo nàng, “Đại nương, đại nương, người có thể cũng làm cho cháu một đoá không?”

Thanh Liễu cúi đầu nhìn hắn, sờ đầu hắn, “Đương nhiên là được.”

Lâm Thụy vui vẻ nói: “Cám ơn đại nương!”

Tiết thị có chút tò mò, “Cháu là con trai lại không thể đeo, muốn nó làm gì?”

Lâm Thụy nường mày khổ não nói: “Cháu muốn tặng cho Tiểu Oanh, lần trước cháu làm bản váy nàng, đến bây giờ nàng vẫn không để ý đến cháu, cũng không cho cháu dắt tay. Nãi nãi, Tiểu Oanh tốt lắm, chờ nàng nguyện ý nói chuyện với cháu, cháu mang nàng đến cho nãi xem!”

Tiết thị lập tức im lặng, không khỏi liếc nhìn sang Lâm Hồng, tiểu tử này mười ba tuổi thì nhìn trúng Cẩm nương, lúc ấy Cẩm nương mười một tuổi, hẳn chờ bốn năm mới cưới được người vào cửa. Bây giờ khen ngược, con của hắn còn lợi hại hơn, mới bốn tuổi đã biết dỗ cô nương.

Bà lại nhìn Lâm Trạ, trong lòng thở dài, đều là từ một bụng đi ra sao lại kém nhiều như vậy, tiểu tử ngọc này ngay cả cháu bốn tuổi cũng không bằng!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cùng giường chung gối

Lâm Trạh không hề biết đến suy nghĩ trong lòng nương mình, ăn cơm xong liền theo Thanh Liễu về sân đông, vừa thấy không có ai khác, khẩn cấp nói: “Vợ, hôm nay nàng nên dọn qua ngủ cùng ta rồi.” Ngày đó hai người đã nói tốt, năm ngày sau Thanh Liễu sẽ dọn qua phòng chính, mấy ngày nay hấn đều xòe ngón tay đếm đấy.

Thanh Liễu vốn buổi sáng vẫn còn nhớ rõ việc này, buổi chiều chuyên tâm làm việc liền quên mất, bây giờ bị hấn nhắc đến chỉ phải nhớ lại. Nàng do do dự dự nhìn liếc sang Lâm Trạh.

Lâm Trạh có chút sốt ruột, “Có phải nàng còn chưa muốn chuyển không? Hay là ta chuyển ta ở cùng nàng cũng được.”

Dù sao hấn là muốn ngủ chung với vợ.

Thanh Liễu quả thật là có chút không muốn chuyển, tuy rằng đã không còn giận Lâm Trạh nhưng vừa nghĩ đến việc hôm qua hấn làm trong lòng vẫn hơi khiếp sợ, nghe hấn nói như vậy, biết là không trốn được đành phải lắc đầu, “Ta đi thu thập chút đã.”

Lâm Trạh vội nói: “Không cần thu thập đâu, trong phòng ta gì cũng có, người nàng đi qua là được.” Sợ nàng dọn rồi lại không chuyển qua.”

Thanh Liễu nói: “Dù thế nào cũng phải lấy mấy bộ quần áo chứ?”

Hướng hồ bút giấy văn chương, dây bện, vải vụn kim chỉ làm hoa lụa cũng phải mang theo. Về phần ngăn tủ, thùng các loại, bây giờ quá muộn không cần động đến, chờ nàng đến phòng Lâm Trạh xem qua, xem có còn chỗ nào trống để đặt không rồi mới chuyển.

Lâm Trạh xem nàng thu thập, thấy nàng dừng lại lập tức nói: “Chúng ta đi thôi, có cái gì còn thiếu ngày mai chúng ta qua lấy thêm.”

Thanh Liễu nhìn trái nhìn phải một cái, chậm rì rì gật đầu, Lâm Trạh lập tức ôm lấy đồ đạc của nàng, đi trước dẫn đường.

Phòng của Lâm Trạh Thanh Liễu là lần đầu tiên bước vào, năm trước trước khi nàng gả đến Tiết thị dẫn nàng xem qua cái sân này, có điều chỉ nhìn nhà chính với thư phòng của hấn, phòng ngủ vẫn luôn khóa.

Kết cấu của phòng chính lớn hơn đông sương phòng một chút, gian phòng này không chia trong ngoài, trực tiếp thông nhau, đứng ở ngoài cửa có thể nhìn thấy giường lớn bên trong, còn có hai tủ to đựng quần áo, một cái bàn, mấy cái ghế, gần cửa sổ đặt một bàn trang điểm, không còn gì khác.

Trực tiếp gọn gàng y như con người của Lâm Trạh.

Thanh Liễu đứng ở cạnh cửa, tim đập hơi nhanh, bắt đầu từ hôm nay nàng phải cùng hấn sống chung trong căn phòng này.

Tuy rằng ngày hôm qua hai người đã làm chuyện càng thân mật hơn, nhưng nghĩ đến nếu thật sự sống chung dưới một mái hiên, trong lòng nàng vẫn có chút cảm giác khác thường, có chút khiếp đảm, nhưng cũng có chút tư vị không nói rõ được.

Lâm Trạh đặt đồ đạc của nàng lên bàn, lại đi qua kéo nàng. Thanh Liễu mặc hấn kéo nàng đến cạnh bàn ngồi xuống.

Hai người đều không nói chuyện, Lâm Trạh nắm tay vợ mình, bóp lúc nhẹ lúc nặng, khéo miệng nhin không được vênh lên, cuối cùng ha ha cười ra tiếng.

Thanh Liễu không khỏi liếc hấn một cái, hỏi: “Huynh cười gì vậy?”

Lâm Trạh cười toe toét: “Vợ, nàng thật tốt.”

Hấn nói trắng ra như vậy cũng làm Thanh Liễu có chút ngượng ngùng, mặt hơi đỏ, nhỏ giọng nói: “Không được nói lung tung.”

Lâm Trạh lại nói: “Không phải nói lung tung, đây là lời thật lòng của ta.”

Mặt Thanh Liễu đỏ hơn, không biết nên nói gì, chỉ phải cúi đầu, trong lòng đã dần bình tĩnh lại, không còn căng thẳng như trước đó.

Hai người nắm tay một lát Thanh Liễu rút tay mình về, lật lật đồ đạc trên bàn tìm ra cái túi lưới bện cho hấn, “Đây là ngỗng trước đó huynh muốn, ta bện không giống lắm.”

Lâm Trạh cảm qua yêu thích không buông tay nhìn xem, vợ nói bện không giống nhưng theo ý hấn thì cực kỳ giống, nhìn đôi cánh, cái cổ, tư thế như là muốn nhào đến mổ mõng người vậy, quả thực giống con ngỗng đuổi hấn năm đó như đúc.

Hấn vui rạo rức buộc lên ngang hông mình, còn đứng lên lắc lắc eo, nói: “Trông có được không?”

Thanh Liễu không biết nên nói cái gì, nếu nói là đẹp, hình như là đang khen tay nghề của mình, nói không đẹp, lại sợ có lỗi với niềm tha thiết chờ mong của người này.

Lâm Trạh lại hỏi lại một lần, Thanh Liễu đành phải vụng về gật gật đầu.

Hắn liền càng thêm đắc ý, lại chạy đến gần kéo ở bàn trang điểm tìm kiếm, muốn tìm một món trang sức xứng đôi.

Thanh Liễu thấy hắn thích như vậy trong lòng cũng có chút vui mừng.

Lâm Trạmlật ngửa ngày lục ra một miếng ngọc hồ to bằng lòng bàn tay, nói: “Vợ, nàng giúp ta bện cái này lên hộ ta đi, phải ở trên mặt ngỗng nhé.”

Thanh Liễu cầm lấy nhìn một cái, ở trong lòng suy nghĩ cách bện rồi bắt đầu bện.

Lâm Trạmvẫn ở bên cạnh xem, đột nhiên hỏi: “Vợ, nàng cầm tinh con gì?”

Thanh Liễu cúi đầu, thuận miệng nói: “Cầm tinh con heo.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di. Hương. Viện”)

Lâm Trạmnghे vậy liền cười lên ha ha, “Ta cầm tinh con hổ.”

Hắn cầm tinh con hổ, vợ cầm tinh con heo, đây không phải là vừa vặn cho hắn ăn sao?

Thanh Liễu ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn không biết nghĩ đến cái gì, nụ cười trên mặt khiến người ta sợ hãi, nàng nhanh chóng cúi đầu xuống.

Bện túi lưới xong trả lại cho hắn, Lâm Trạmdeo rồi lại bắt đầu nhìn chung quanh.

Thanh Liễu thấy sắc trời cũng chưa muộn liền lấy vải vụn làm hoa ra làm hoa lụa mà vừa rồi hứa làm cho Thụy nhi, như vậy sáng ngày mai là có thể đưa cho hắn.

Do là muốn tặng cho bé gái nên nàng dùng vải lụa màu vàng, tính làm một bông hoa đón xuân xinh xắn.

Lâm Trạmvui sướng xong rồi lại lại gần, nhìn Thanh Liễu động tác thành thạo, nói: “Vợ, tay nàng khéo thật đấy.”

Thanh Liễu cười cười, “Này tính cái gì, huynh không thể chưa gặp qua tú nương trong tú trang, tay của các nàng mới coi là khéo, chỗ ta chỉ là mấy cái mà ai cũng biết làm”

Lâm Trạnthấy nàng cười rộ lên khóe mắt cong cong, nhin không được vuron tay véo một cái lên mặt nàng.

Thanh Liễu cũng xem như thành thói quen, theo ý nàng bây giờ véo cũng không tính là bất nạt.

Lâm Trạmvéo xong, thấy để lại dấu đỏ lại thấy đau lòng, đổi thành dùng bàn tay nhẹ vỗ vỗ. Cả khuôn mặt vợ hắn cũng không to bằng bàn tay hắn, gò má thịt lành lạnh kia đang lọt trong lòng bàn tay hắn, nhìn nhu thuận đến vô cùng.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Thanh Liễu bị hắn vỗ không được tự nhiên, hơi dịch sang bên cạnh, dùng quạt hàm chỉ chỉ vật phẩm trên bàn, nói: “Chỗ này của huynh có ngăn tủ nào không dùng không, mấy thứ này của ta không thể để trên bàn mãi được.”

Lâm Trạmphải chưa thỏa mãn rút tay về, “Hai cái tủ kia tủ bên trong cho nàng, nếu không đủ cái bên ngoài cũng cho nàng dùng”

Dù sao chính hắn không có bao nhiêu đồ, một góc là đủ rồi, cái học tủ thừa kia là hai ngày trước hắn cố ý bảo người dọn, dự sẵn cho vợ.

Thanh Liễu gật gật đầu, “Lát nữa làm xong ta sẽ để vào.”

Lâm Trạnnói: “Đừng làm nữa, chúng ta đi ngủ đi.”

Thanh Liễu nghe vậy trái tim nhảy dựng lên, trái tim vừa mới bình tĩnh lại giờ lại đập nhanh, cúi đầu nắm lấy kim chỉ không muốn buông tay, “Huynh, huynh ngủ trước đi, ta làm xong cái này đã.”

Lâm Trạmdương nhiên không chịu, đã có vợ tại sao còn phải ngủ một mình? Hắn đã chờ mong ôm vợ ngủ mấy ngày rồi.

Thanh Liễu thấy thế chỉ có thể lấy hoa lụa làm rom rạ cứu mạng, “Ta hứa với Thụy nhi là làm cho nó rồi, hôm nay làm xong, ngày mai mới có thể đưa cho hắn.”

Lâm Trạlliền nói: “Vậy ta chờ nàng rồi cùng ngủ.” Nói xong, tay chống cằm, bộ dáng muốn nhẫn nại chờ đợi.

Thanh Liễu không còn biện pháp nào, chỉ phải cúi đầu, một cây kim một sợi chỉ chậm rãi khâu.

Chính là hoa đón xuân vốn nhỏ, kiểu dáng lại đơn giản, dù là nàng khâu chậm nữa cũng có lúc khâu xong.

Lâm Trạnvừa thấy nàng dùng kéo cắt đứt đầu sợi chỉ, ngay lập tức liền đứng lên, “Bây giờ có thể ngủ rồi.”

Thanh Liễu vội nói: “Còn chưa rửa mặt đâu, ta đi nhờ Hứa tẩu từ nấu nước nóng bung đến.”

Lâm Trạh khoát tay, đi nhanh ra ngoài. “Ta đi.” Hứa tẩu từ làm chậm.

Thanh Liễu cũng không kịp nói cái gì thì đã thấy hấn sai bước ra ngoài, chạy thẳng về phía nhà bếp.

Nàng gấp đến độ không ngừng túm vạt áo, ở trong phòng đi vòng vo mấy vòng, trong lòng mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Dù sao đã bước vào căn phòng này, hai người cùng giường chung gối là không thể tránh khỏi, đưa đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao, không bằng sớm cho nó qua.

Chính là...

Chính là mặc dù trong lòng nàng đang tự nỗ lực an ủi mình như vậy, nhưng vừa nghĩ đến bộ dáng thô bạo của Lâm Trạh hôm qua nàng vẫn rất sợ. Trên người nàng đến bây giờ vẫn còn có chút khó chịu, nếu lát nữa lại thêm một lần nữa, sáng mai khẳng định không đứng dậy nổi.

Thanh Liễu trong lòng ưu sầu, những người khác thành thân họ chịu được thế nào nhỉ? Hay là nàng quá yếu ớt?

Lâm Trạh rất nhanh liền xách hai thùng nước nóng to trở về, lại lấy một cái chậu gỗ to đổ hết nước vào.

Thanh Liễu kì kèo mè nheo rửa mặt, đang chuẩn bị lau người đã thấy Lâm Trạh đứng ở một bên, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, nàng lập tức mắc cỡ đỏ mặt, “... Ta muốn cởi áo.”

Lâm Trạh nói: “Cởi đi.” Nói xong còn ngồi xuống bên cạnh, mắt không chớp nhìn chằm chằm.

Thanh Liễu quẫn nói: “Sao huynh không ra ngoài?”

Lâm Trạh nghiêng đầu, đúng lý hợp tình hơn cả nàng, “Tại sao phải đi ra ngoài?”

Phòng này là của hấn, vợ của hấn, vợ hấn ở trong phòng hấn tắm rửa lại muốn hấn đi ra ngoài? Hấn mới không đi đâu.

Hấn cũng không phải loại người vợ nói cái gì thì là cái đó, bây giờ đi ra ngoài, sau này chẳng lẽ không tránh? Không được, hấn phải ở lại đây xem.

Ach... Hộc mất vợ sao lại đỏ rồi?

Càng ngày càng đỏ, nhìn như sắp khóc.

Thật muốn khóc...

... Được rồi được rồi, đi ra ngoài thì đi ra ngoài.

Thanh Liễu thấy hấn đi rồi, ngay lập tức chốt chặt cửa lại, lại nhìn quanh hai bên, thấy không có cửa sổ khác mới hơi yên tâm, nhanh chóng cởi quần áo tắm rửa.

Đội nàng tắm xong mở cửa, Lâm Trạh đi vào giúp nàng đổ nước, sau xoa tay, “Bây giờ có thể ngủ rồi chứ?”

Thanh Liễu tắm xong, trên người bị hơi nước hấp hơi đỏ ửng, chỉ mặc một chiếc áo lót đứng ở đó, ngẩng đầu nhìn hấn, gật gật đầu.

Lâm Trạh ngay lập tức tiến lên kéo nàng đến bên giường, trên giường chỉ có một cái chăn, “Nàng ngủ bên trong, ban đêm khát đói bụng nói với ta, ta lấy cho nàng.”

Vừa rồi vợ tắm rửa, hấn đã đi nhà bếp lấy một ấm trà cùng một đĩa bánh ngọt mút tảo để ngừa vợ nửa đêm tìm ăn.

Thanh Liễu trong lòng đang loạn, không nghe rõ hấn nói gì, chỉ gật đầu lung tung. Nàng thấy Lâm Trạh bắt đầu cởi quần áo, trong lòng càng loạn hơn, lại cổ vũ mình mấy hơi mới cầm lấy vạt áo, mặt đỏ rần ngẩng lên nhìn hấn, “Huynh... Huynh lát nữa, có thể nhẹ chút không...”

“Cái gì?” Lâm Trạh không nghe rõ.

Thanh Liễu cắn môi, tiếng như muỗi kêu, “Trên người ta vẫn còn đau...”

Lâm Trạh sùng sốt, sau khi phản ứng kịp mới nuốt ực một cái, “... Vợ, chúng ta chỉ ngủ, không làm chuyện khác.”

Thanh Liễu ngẩng phắt đầu lên nhìn hấn, “Thật không? Ta cho rằng... Ta cho rằng...”

Nói một hồi lâu cũng không ra lời, ngược lại làm mình xấu hổ đỏ từ mặt đến chân, thật sự xấu hổ đến không chịu được, cũng không để ý gì khác, quay người lại vén chăn lên chui vào.

Lâm Trạh nhìn chỗ chăn nổi lên một hồi lâu, nhếch miệng đi lại nhẹ nhàng tắt ngọn nến.

Trong bóng tối, Lâm Trạm ôm vợ vào lòng, lên lên xuống xuống bóp nhẹ một cái, cảm thấy mỹ mãn hơn, lại thấy thiếu cái gì đó.

Thanh Liễu vẫn còn quần bách vì chuyện vừa rồi, bị hấn ôm cũng không tiện phản kháng, vùi đầu, thân thể hơi cứng, bị hấn sờ soạng mấy lần.

Lâm Trạm chép miệng một cái, cuối cùng cảm thấy do mặc quần áo quá vướng bận, hấn không sờ được đến da thịt của vợ, liền nói: “Vợ, chúng ta cởi quần áo đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thẩm mỹ của thẳng nam

(Thẳng nam: Ngôn ngữ mạng, chỉ những bạn trai sống theo quan điểm, giá trị, thẩm mỹ của riêng mình, luôn khiến người khác không thích và không hài lòng. Cũng được dùng để khinh thường, chế giễu về mất thẩm mỹ của đàn ông.)

“Chúng ta cởi quần áo ngủ đi.”

Thanh Liễu nghe vậy bất chấp ngượng ngùng, lập tức lắc đầu, “Không được.”

Người này lại muốn dỗ nàng chơi đây. Hôm qua cũng nói như vậy, mới đầu thì muốn cởi quần áo xem, xong rồi lại muốn sờ, sờ xong rồi lại muốn, lại muốn...

Uổng nàng còn tin lời hấn, cho là hấn không dám làm gì, ngây ngốc nghe theo. Lần này không thể lại nghe hấn dỗ nữa.

Lâm Trạm thấy nàng kiên định cự tuyệt, có chút tiếc nuối, còn định dỗ hai câu.

Thanh Liễu nói: “Không thì để ta ngủ ngoài đi.” Ôm nhau như này nàng cũng không được nhiên.

Lâm Trạm vội vàng lắc đầu, ôm chặt lấy nàng, không cởi thì không cởi, nhưng không thể để vợ đến tay lại bay mất.

Chính là đôi tay hấn vẫn không đứng đắn, lên lên xuống xuống vỗ về.

Thanh Liễu cắn môi, nhẹ cau mày, mặc hấn vậy.

Tay Lâm Trạm đụng đến vạt áo của nàng đột nhiên dừng lại, thử mò tay vào trong cổ áo.

Thanh Liễu vội dè tay hấn lại, hỏi: “Lại muốn làm gì?”

Lâm Trạm nói: “Vợ, ta không ngủ được, nàng để ta cho tay vào trong thôi.”

Thanh Liễu vừa tức giận vừa đành chịu, bình thường không ngủ chung cũng không thấy hấn mất ngủ, nói như bây giờ rõ ràng là muốn giờ trò xấu.

Chính là trong lòng nàng cũng biết, hai người đã cùng giường chung gối, muốn hoàn toàn không cho hấn động vào là không có khả năng, huống hồ bây giờ thật sự đã quá muộn, không nghĩ lại cùng hấn giằng co, đành phải đỏ mặt hơi chút nhượng bộ, “Chỉ được sờ thôi đấy, nếu huynh muốn làm cái khác nữa, ta... Ta trở về sương phòng ngủ.”

Lâm Trạm vội vàng gật đầu, một bàn tay lúi vào, cao thấp xoa bóp sau đó dừng lại trước ngực vợ hấn, cầm lấy một bên mềm mại no đủ, lúc nặng lúc nhẹ xoa. Rồi sau đó ngáp một cái, cảm thấy mỹ mãn nói: “Vợ, chúng ta ngủ đi.”

Bàn tay nóng bỏng của hấn che trên ngực nàng, mặt Thanh Liễu cũng nóng theo, cực kỳ không được tự nhiên.

Có điều nàng lấy vợ chồng khác cũng đều ôm nhau ngủ như vậy liền ngại nói với hấn, chỉ phải tự mình nhịn.

Lâm Trạm rất nhanh đã ngủ, Thanh Liễu ban đầu hơi cứng ngắc, sau rồi chậm rãi trầm tĩnh lại, không bao lâu cũng ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mặt Thanh Liễu chưa kịp mở đã nghe bên tai có thanh âm, “Vợ, dậy thôi.” Tiếp theo ngực đã bị người bóp một cái.

Nàng vội mở mắt, gương mặt phóng đại có Lâm Trạm ở trước mặt, ngó xuống, tay của người kia vẫn còn ở trong cổ áo nàng, đang cảm hăng say.

Nàng lập tức đẩy người ra, túm lấy cổ áo, mặt đỏ bừng, bên ngực bị người kia cầm một đêm bây giờ vẫn còn phát nóng, giống như bàn tay kia vẫn còn trên đó.

Lâm Trạ có chút tiếc nuối, tối hôm qua sờ vợ hần ngủ rất ngon. Quà nhiên trong chấ có người cảm giác khác ngạ, hầ còn chưa rời khỏi giường trong lòng đã chờ mong buổi tối đến.

Thanh Liều nằm trong, quần áo ở dưới giường, nếu muốn lấy thì phải đi qua Lâm Trạ, nàng không có ý định làm vậy, chỉ phải chờ hầ dậy trước.

Lâm Trạ vén chấ liền dậy, không biết hầ ngủ kiểu gì, hôm qua trước khi đi ngủ có mặc áo lót, ngủ một giấc dậy không biết áo chạy đi đâu, chỉ có chiếc quần rộng thùng thình treo một bên.

Thanh Liều nhìn thoáng qua rồi vội chuyển mắt, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Xem ra tướng ngủ của người này không tốt, kỳ lạ chính là quần áo ngủ của hầ không thấy đâu, nhưng cả đẽm tay hầ vẫn đặt trên ngực nàng, thật sự là, thật sự là không biết nên nói hầ cái gì mới tốt.

Lâm Trạ đứng ở đầu giường xem vợ hầ trên người mặc áo lót, tóc dài rối tung sau lưng, xinh xắn khéo léo ngồi ở trên giường của hầ, trong lòng liền nháy nhót bay thẳng lên.

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Việ)

Thanh Liều thấy hầ cười mãi không thôi, chỉ kỳ quái nhìn thoáng qua rồi xuống giường, lấy quần áo mặc lên người, sau ngồ trước bàn trang điểm cầm lược chải tóc.

Bàn trang điểm này giống ý đức bàn trang điểm trong phòng nàng, không biết vốn có sẵn hay là sau này Lâm Trạ kêu người ta làm thêm cái nữa.

Thanh Liều chỉ chạm vào lược, những cái hộp khác trong hộp nữ trang nàng không có ý tự tiện nhìn lung tung.

Lâm Trạ mặc xong quần áo đứng ngay bên cạnh xem nàng, có chút hăng hái nhìn nàng chải đầu.

Chờ Thanh Liều chải tóc xong muốn cầm trâm bạc hình hoa ngọc lan thường đeo lên, hầ lập tức ngăn cản, vưon tay mở hộp nữ trang ra, nói: “Vợ, nàng đeo cái này đi.”

Thanh Liều nghiêng đầu nhìn thoáng qua, cao thấp hai cái hộp, nhưng lại đều là đựng trâm, còn có một vài món trang sức nàng không biết tên, ngọc bội, nhẫn, nàng vội lắc đầu, nói: “Đây là đồ của huynh à?”

Lâm Trạ nói: “Có mấy cái là của trước đây.” Hầ dùng tay gầy gầy mấy kiểu trang sức nữ, “Những cái này là hôm qua ta đi vào huyện mua cho nàng, vợ, nàng đeo cho ta xem đi, đừng đeo cây trâm bạc kia, như lão thái thái vậy.”

Thanh Liều không nói gì liếc hầ, người này trước đó ghét bỏ quần áo của nàng cũng nói là lão thái thái mặc.

Nàng vẫn chỉ lắc đầu, “Ta rất thích cây trâm này, trang sức khác ta cũng có, trước đó nương còn làm trang sức mới cho chúng ta chỉ là bình thường không hay dùng đến thôi, huynh không cần lại tốn kém mua mấy cái này đâu. Những cái này... Có thể trả lại cho chủ quán không?”

Bình thường phụ nhân nông gia có một cây trâm, một cái vòng bạc cũng là trân trọng coi như bảo bối, ngày thường không nỡ đeo, chỉ ngày lễ tết hoặc là thăm người thân mới đeo.

Về phần trang sức bằng vàng, Thanh Liều cũng thấy một lần trên tay con dâu nhà thôn trưởng, là một cái nhẫn vàng xinh xắn, nhìn mảnh một vòng, đeo trên tay sáng loáng, cực kỳ đáng chú ý, khiến phụ nhân trong thôn hâm mộ đến vô cùng.

Thanh Liều cũng chỉ là một cô gái bình thường, thấy những trang sức này trong lòng tự nhiên cũng yêu thích. Nhưng yêu thích này chỉ giới hạn trong thưởng thức, nếu bảo nàng đeo nàng lại cảm thấy rất rêu rao, nhất định sẽ bị người chỉ trỏ.

Hơn nữa nàng là người nhà nghèo đi ra ngoài, đến trong nhà giàu, nếu ngay lập tức tô son dặm phấn đẹp vàng đội bạc, không biết người khác ngầm nói lời khó nghe nào đâu.

Trâm bạc trên đầu nàng là đồ cưới khi xuất giá cho nên mới thường xuyên đeo.

Sau khi đến Lâm gia, Tiết thị một lần đánh cho nàng toàn bộ trang sức, do khi ấy nàng thủ tiết, đánh đều là trang sức bạc. Mặc dù là như thế, mỗi dạng đều cực kỳ tinh mỹ, nàng đeo cảm thấy quá mức phô trương, có chút không được tự nhiên cho nên ngày thường ít đeo.

Trước mắt mấy món đồ Lâm Trạ mua cho nàng, nhìn ánh vàng rực rỡ, nàng càng thêm ngại đeo đi ra ngoài.

Hơn nữa nàng không biết trên người Lâm Trạ có bao nhiêu bạc, đừng chỉ tiêu trên người nàng.

Còn có chính là bà bà đối nàng tốt, nàng càng phải thường xuyên nhớ đến bốn phận của con dâu, trong nhà này vẫn là bà bà làm chủ, nàng lo lắng Lâm Trạ mua cho nàng mấy thứ này sẽ làm Tiết thị không vui, cảm thấy hầ tiêu tiền bậy bạ.

Lâm Trạ nghe nàng nói không cần, có chút không vui, kéo ghế ngồ xuống bên cạnh nàng, nói: “Tại sao phải trả lại? Nàng không thích à?”

Thanh Liều nói: “Không phải là không thích, chỉ là không cần phải mua nhiều như vậy, trong nhà ta cũng có mà.”

Lâm Trạm nói: “Vậ cái đó rất xấu, dù sao ta đã mua, nàg không muố ta sẽ ném hết vào rãnh nước.”

Thanh Liều nóng nảy, “Như vậy sao đượ?”

Lâm Trạm liền nói: “Không có gì là không đượ, nàg muố thì đeo, không muố ta sẽ ném hết mua cho nàg cái mới.”

“Vậ đó không phải là lãng phí bạc sao?”

Lâm Trạm nói: “Ta lại không thiếu bạc.”

Thanh Liều thấy hắ về mặt không quan trọng liền biết hắ không nói chơi, người này có lẽ thật đúng là có thể làm ra loại chuyện này.

Nàg bắt đắ đĩ, chỉ phải nhìn lại đồng trang sức đó, không biết Lâm Trạm chọn thế nào, mấy thứ này cái nào cũng rất phô trương.

Nàg cầm lấy một cây trâm cà, đuôi trâm ánh vàng rực rỡ to bằng nửa bàn tay nàg, làm nàg sợ đến mức nhanh chóng đặt về chỗ cũ. Lại nhậ một cây trâm khác lên, bên trên một khối bảo thạch nàg nhìn trái tim run run, cũng vội vàng buông xuống.

Lâm Trạm thấy nàg cầm lấy một cái lại buông, cầm lấy cái khác lại buông không khỏi đau đầu. Chẳng lẽ vợ thật sự không thích mấy cái này? Nhưng hắ đã có ý chọn những cái to nhất sáng nhất bắt mắt nhất cho chủ quán bọc lại mà.

Thanh Liều nhậ nửa ngày cuối cùng chọn ra một cái trâm vàng mảnh mảnh, trên đầu trâm không có hoa văn gì khác, chỉ khảm một viên mã não to bằng móng tay. Trong đồng trang sức đắt tiền này, cây trâm này quả thực giống như một dòng nước trong.

Lâm Trạm bủ môi, mắt vợ kém quá đi, bày đặt cái to lại sáng không cần, chọn một cây đậu nành. Cây trâm này cũng không phải hắ chọn, là lúc tính tiền chương quỹ đưa thêm, hắ cần bán không vừa mắt.

Thanh Liều từ bên trong lấy ra cây trâm này, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Nàg rất lo lắng trong đồng này không có một cái mang đượ ra ngoài, chọc giận người này, hắ thật muố vút hết.

Lâm Trạm mặc dù trong lòng oán thầ mắt vợ, ngoài miệng lại săn sóc không nói gì, bằng không vợ lại thấy mắt mặt.

Hắ cầm lấy cây trâm cài trong tay Thanh Liều, hưng trí bùng bùng nói: “Ta đeo giúp nàg.”

Thanh Liều chỉ phải theo hắ, nghiêng nghiêng đầu, chỉ vào một vị trí trên búi tóc, “Cài ở đây đi.”

Lâm Trạm nín thở vận khí, dè dặt đeo cho nàg, cuối cùng lùi lại một bước, vừa nhìn vừa gật đầu, “Không tệ không tệ.” Làm như rất hài lòng với tay nghề của mình.

Thanh Liều buồn cười liếc hắ,

Vừa đúng lúc này Hứa tầu bung nước ắ đến, hai người rửa mặt xong, Thanh Liều đang sửa sang lại quần áo thì Lâm Trạm hỏi: “Vợ, sao nàg không bôi son?”

Thanh Liều nói: “Lại không ra ngoài, bôi cái đấy làm gì?”

Lâm Trạm lấ đầu, ắ nàg ngồi lại trước bàn trang điểm, mở ra ngăn phía trên cùng, bên trong có mấy hộp son phấn.

Lâm Trạm mở một hộp ra, bên trong là phấn trang điểm làm từ trăn châu trắng, lại mở một hộp khác, chính là son màu đỏ, hắ nóng lòng muố thử, “Ta giúp nàg bôi lên nhé.”

(Các bạn đang đọc truyện edit tại Di Hương Viện)

Thanh Liều thấy ngón tay hắ quẹt một cái vào hộp son, lấy ra một tảng lớn muố bôi lên trên mặt mình thì vội né, miệng nhanh chóng nói: “Ta tự mình bôi, tự mình bôi.”

Nếu để hắ bôi thì hôm nay không cần ra ngoài gặp người.

Lâm Trạm có chút tiếc nuối, hồi nhỏ trộm son của nương bôi cho chim nhỏ, hắ cảm thấy cũng không tệ lắm, đáng tiếc vợ không cho hắ giúp.

Thanh Liều sợ hắ lại muố nhúng tay, vội cầm hộp phấn lên, đầu ngón tay lấy ra một ít xoa xoa lên lòng bàn tay, nhẹ bôi lên mặt. Lại lấy son qua chỉ lấy một ít, bôi lên tay cực mỏng mới đánh lên má, trên môi cũng bôi 1 ít, mấp môi, thoa đều.

Lâm Trạm mua son màu sắc cực tươi đẹp, trên môi trên má nàg chỉ bôi có một ít, khí sắc toàn thân lập tức khác ngay.

Trước đó lúc mừng năm mới Cẩm nương có đưa nàg một bộ son, đều là màu hồng đào hải đường, nàg còn cảm thấy quá tươi, ngày thường không mấy khi dùng. Màu đỏ đậm như này càng là lần đầu tiên dùng, nhìn qua cũng không tệ lắm.

Nàng soi gương chiếu chiếu, cảm thấy cho dù hôm thành thân đó cũng không có trang điểm như hôm nay, không khỏi nghiêng đầu nhìn qua Lâm Trạ, mang theo mấy phần xấu hổ hỏi: “Thế nào?”

Lâm Trạ chuyên chú nhìn nàng, gật gật đầu.

Thanh Liễu bị hấn nhìn càng thêm ngượng ngùng, đứng dậy vuốt vuốt quần áo rồi định cùng hấn cùng đi ra ngoài.

Lâm Trạ lại giữ chặt nàng, bất ngờ không phòng ngự, cúi đầu xuống, chiếu đôi môi hồng cong cong của nàng cắn một cái.

Thanh Liễu hô nhỏ: “Son của ta bị huynh ăn hết rồi.”

Lâm Trạ dõ ra nhìn xem, lại đến gần, hàm hồ nói: “Lát nữa ta bôi giúp nàng.”

Vừa vắn tô đậm thêm, thêm chút đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Chết Trận Đã Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.